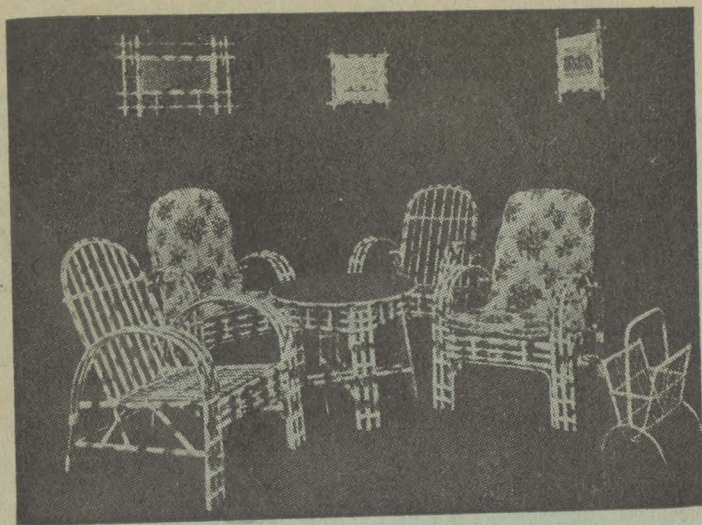

Календар-альманах

МІТЛА

на рік 1955

ФАБРИКА *плетених* МЕБЛІВ

Івана Драгана

ПОРУЧАЄ

у великому виборі

КРІСЛА, ФОТЕЛІ, СТОЛИКИ

ПО НАЙДЕШЕВШИХ ЦІНАХ

IWAN DRAGAN

Av. J. F. URIBURU 900

MONTE GRANDE F.N.G.R.

Sucursal: Avda. CALCHAQUI 758, Quilmes F.N.G.R.

КАЛЕНДАР
МІТЛА
АЛЬМАНАХ

1955

ANUARIO DE LA REVISTA UCRANIA
de Humor y Sátira
"LA ESCOVA"
para el año 1955.

БУЕНОС-АЙРЕС

Проект зі збереження
інтелектуальної спадщини
української еміграції

bohuslavskyj@i.ua

Накладом Видавництва "Мітла"
Casilla de Correo 7, Sucursal 7
Buenos Aires, Rep. Argentina

Передрук дозволений за поданням джерела.

ЗАМІСТЬ ПЕРЕДМОВИ

Колись давно люди співали, говорили, сміялися. Врешті хтось придумав, що слова варто було б записати. Так, мабуть, постало письмо. Від того часу живе слово почало хворіти на недуги, що називаються: ол'вель, чорнило, друкарська фарба і інші. Залишилось живе слово в театрі, в анекдоті, в жартах і витівках.

Гумористичні вияви здорового духа переходять, звичайно, з уст до уст. В розповіді треба бути майстром веселого слова, бо інакше слухачі поглянуть з німим запитом: у чому справа? Або будуть усміхатись мертвим усміхом товариської чемности.

Гумор існує у всіх ділянках життя. Відомий гумор запорожського війська пропав майже цілком. Народний гумор записано на сторінках збірників фолкльору. Гумор в політиці у нас річ чужа, і часто викликає здивування чи обурення.

Анекдоти повторюються згідно з якимсь незнаним законом. Наприклад те, що розповідають про Бернарда Шова, було вже відомо старим римлянам. Жарти Котляревського мають свої паралелі в античних греків. Дотепи наших батьків нас не цікавлять, але анекдоти дідів сприймаємо, як нові.

Гумор є засобом, який може змінити якість і характер нашого життя. Він діє на основі нашого думання і світосприймання. Прочитайте "Щоденник Селепка Лавочки" і ви побачите І. Українську Дивізію в іншому світлі, ніж дотепер уявляли.

Багато людей серед нашої спільноти, на жаль, не розуміє гумору. Наше життя не легке, наші проблеми серйозні, наша філософія сумна. На світ більшість з нас дивиться, як на криницю нещастя. Ми є невірниками такого життя, і не можемо стати вище нього. В таких умовах поволі забуваємо сміятись. Більшість з нас не розуміє гумору, бо в нас немає певности самого себе. Письменник, який відзначається понурою серйозністю, з трудом творить свої книжки.

EDITORIAL

Цей труд є, власне, виразом непевності письменника: в тематиці, в стилі, у формі, в ідеях, які він хоче спопуляризувати. Він поводитьсь, як багатий доробкевич у порядному товаристві. Так само, як молодий доцент не знає легкості вислову і не вміє додати до викладу дрібних жартів так, як це роблять старі і певні свого знання професори.

Гумор, простота, і сердечність — це доказ думки й її ясності. І навпаки: ясність думки дозволяє висловлюватись весело, просто і сердечно.

Китайці, народ старої культури, вміють сміятися навіть з дуже поважних справ. Є, наприклад, такий китайський анекдот:

Сидів чоловік у пеклі. Наближався час, коли він мав повернутися на землю, щоб жити ще раз. Звернувся він, отже ж, до відповідного бога реінкарнації.

— Якщо хочеш, — сказав, — я можу стати знову чоловіком, але під умовинами.

— Які твої умови? — спитав бог реінкарнації.

— Я маю народитися сином мільйонера, злати державні іспити в високій школі, маю бути власником 10 тисяч десятин доброї землі, бути власником багатого дому, повного золота і перел, бути князем, жити сто років і мати гарну, дуже гарну жінку.

— Якби таке щастя було можливе на землі, — відповів бог, — то я сам реінкарнував би себе, а когось іншого посадив би на своє місце.

Хай, отже ж, росте і розвивається український гумор на еміграції, як складова частина творчого життя цілого українського народу. Хай допомагає нам у щоденних турботах і трудах, хай буде з нами не тільки у хвиликах світлих і веселих, але і тоді, коли наші щирі приятелі залишать нас на самоті. Хай перетриває з нами скитальщину і супроводить нас у поворотній дорозі на вільну Батьківщину.

Видавництво "МІТЛА"

Nos complacemos en presentar a nuestros lectores el nuevo anuario de humor y sátira de la revista "La Escoba", junto con el calendario para el año 1955, y aprovechamos esta ocasión para desearles la mejor prosperidad y buena salud en el año nuevo.

El nuevo anuario de la revista "La Escoba" es nuestro mejor regalo para estimados lectores. El demuestra que la colectividad ucraniana en la tierra hospitalaria de San Martín tiene en la época del Justicialismo todas las condiciones del desarrollo, porque nadie la estorba en su trabajo cultural. Siendo el mejor medio de nuestra propaganda para la libertad de que goza la colectividad y la prensa ucraniana en la Argentina, el nuevo anuario de la revista "La Escoba" es al mismo tiempo la mejor respuesta para aquellos, quienes en el extranjero difunden falsas informaciones acerca de la Argentina. ¡Que salga, pues, "La Escoba" al mundo, entre los círculos ucranios, amantes del humor y de la sátira y que sea para ellos un buen recuerdo de la soleada y bella ciudad capital de la República Argentina!

Desde hace seis años aparece en Buenos Aires la revista ucraniana de humor y sátira, denominada "La Escoba". En este tiempo ha ganado muchos amigos, ha conquistado la simpatía de los lectores y el reconocimiento por nuestro difícil y responsable trabajo. Pero no de eso se trata. No buscamos los elogios. Estamos contentos que podemos editar un periódico que por medio del humor y sátira advierte el peligro que amenaza al mundo libre por parte del comunismo. "La Escoba" prevenía y seguirá preveniendo de este peligro a sus lectores, y si en su trabajo consigue cualquier éxito, éste será su mejor premio.

En las tierras ucranias, ocupadas actualmente por los bo'sheviques rusos, no existe verdadero humor ni la sátira. ¡Que viva, entonces, y se desarrolle el verdadero humor ucraniano en el mundo libre y que nos ayude moralmente en nuestra lucha por el "existir o no existir"!

"La Escoba"

З НОВИМ РОКОМ, ДРУЗІ!

СТРИБОМ, СКОКОМ, ПЕРЕСКОКОМ,
РІК НОВИЙ ПРЕ ДУЖИМ КРОКОМ,
ВТІХУ ВІН НЕСЕ ДЛЯ ВСІХ,
НУ, І ЩАСТЯ ПОВНИЙ МІХ...

ОДНОМУ УДЛИТЬ ГРОШІ,
ІНШОМУ... СТАРІ КАЛОШІ,
А КОМУСЬ, ХОЧ ЦЕ Й БОЛИТЬ,
ЗАЙЦЕМ ШЛЯХ ПЕРЕБІЖИТЬ.

ЩО ДАСТЬ НАМ — НЕ ЗНАТИ ПОКИ,
(ТАЄМНИЧІ Є ТІ РОКИ!)
ЛИШ ОДНЕ ВІДОМО ВСІМ:
БУДЕ КОМИН, БУДЕ Й ДИМ...

СПОДІВАЄМОСЬ І ВІРИМ:
СВІТ БАЗУЄТЬСЯ НА МИРІ,
А ЯК СТВЕРДЯТЬ МИР СПОВНА,
МОЖЕ ТРАПИТИСЬ ВІЙНА...

ТОЖ НАДІЙМОСЬ! ЦЕ НЕ ШКОДИТЬ,
ДУМКА ДУМКУ ЗАВЖДИ РОДИТЬ,
БО ХОЧ ПОВНО СКРІЗЬ НЕВДАЧ,
В ДУМЦІ КОЖНИЙ З НАС БАГАЧ!

З НОВИМ РОКОМ, ГРАЙ МУЗИКА!
ХОЧ ПРОБЛЕМ — ГОРА ВЕЛИКА,
ТА ВТІШАЙМОСЬ БЕЗ ПРОБЛЕМ
ПЕРШИМ НОВОРІЧНИМ ДНЕМ!

М. МАТВІЄНКО

— Він був цього вечора трагічний. Сказав, що коли не вийду за нього заміж, то він оженився з іншою.

січень

В. Ст. Ст. Ст. ДНІ українські свята латинські свята

1|19|C| Груд., Св. мч. Боніфатія

2|20|H| 29 по П'ят. Свщмч. Іг. Б.

3|21|П| Св. Петра митр. Київ.

4|22|B| Св. вмчц. Анастасії

5|23|C| Св. 10 мч. в Криті

6|24|Ч| Навеч. Різд. Хр., св. Євг.

7|25|П| Різдво Христове

8|26|C| Собор Пресв. Богородиці

9|27|H| 30 по П'ят., Св. пр. Ст.

10|28|П| Свв. 20.000 муч. Нікомід.

11|29|B| 14.000 діт. уб. у Вифл.

12|30|C| Св. мчц. Анісії

13|31|Ч| Преп. Меланії

14| 1|П| Новий Рік, Св. Вас. В.

15| 2|C| Преп. Сильвестра

16| 3|H| 31 по П'ят., Св. пр. Мал.

17| 4|П| Собор 70 апостолів

18| 5|B| Навеч. Богоявл. Піст. Р.

19| 6|C| Богоявлення Господне

20| 7|Ч| Собор св. Іоана Христ.

21| 8|П| Преп. Домніки, св. мч. Іс.

22| 9|C| Св. митроп. Филипа

23|10|H| 32 по П'ят., Св. Гр. Ніс.

24|11|П| Преп. Феодосія Велик.

25|12|B| Св. мчц. Тат., преп. Євп.

26|13|C| Преп. Якова і Максима

27|14|Ч| Св. рівнан. Ніни Грузин.

28|15|П| Преп. Павла Тівейсь.

29|16|C| Пок. веригам св. ап. П.

30|17|H| 33 по П'ят., Прп. Ан. Вел.

31|18|П| Свв. Афанасія і Кирила

1|S| Circ. de N. S. J.

2|D| s. Macario, ab.

3|L| sta. Genoveva, v.

4|M| Dulce nombre de J.

5|M| s. Simeón Estilista

6|J| Epif. y ss. Reyes

7|V| s. Luciano, m.

8|S| s. Severino, ob.

9|D| sta. Pancrasia, v. m.

10|L| s. Pablo 1er. ermit.

11|M| La sagrada Familia

12|M| s. Arcadio, m.

13|J| s. Gumersindo, m.

14|V| s. Hilario, ob. dt.

15|S| s. Mauro

16|D| s. Marcelo, p. m.

17|L| sta. Rosalinda, v. b.

18|M| Cat. S. Pedro R.

19|M| sta. Eufrasia, V. m.

20|J| s. Sebastián

21|V| sta. Inés, v. m.

22|S| s. Anastasio, m.

23|D| Desn. de la Virgen

24|L| s. Timoteo, m.

25|M| Conv. de S. Pablo

26|M| sta. Paul'a

27|J| s. J. Crisóstomo, dt.

28|V| s. Flaviano, m.

29|S| s. Francisco de S.

30|D| sta. Martina, v. m.

31|L| s. Juan Bosco, fd.

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА ЛАВОЧКУ

Селепко Лавочка шукає праці. Шеф слухає його розповідь про те, де він працював раніше і потім каже:

— Отже, ви були цілих три роки на одному місці. А чому покинули? Викинули вас?

— Ні, — відповідає Лавочка, — навпаки, мене не хотіли пускати, так я всім подобався...

— То як же ви покинули працю?

— Утік!

— Утікли? А де ви були зайняті?

— В таборі полонених, у Ріміні!

— ** —

Селепко Лавочка прийшов якось із своєю нареченою на концерт славного піяніста. Всі захоплені грою великого майстра.

— Яку техніку він має! — каже супутниця Лавочки.

— Техніку? — питає задумано Лавочка, — а я думав, що він має закінчену музичну школу.

— ** —

ЗАПИСКИ:

.....

.....

.....

.....

УКРАЇНСЬКА КАВАРНЯ-БАР

“LOS TRES HERMANOS”

c. Ing. HUERGO 1158

DOCK SUD

поручає П. Т. гостям багатий вибір напиків

СМАЧНІ СТРАВИ

ЛЮТНИ

В. СТ. СТ. ДНІ українські свята латинські свята

1|19|В| Преп. Макарія Печерсь.
2|20|С| Преп. Євтімія Великого
3|21|Ч| Преп. Максима ісповід.
4|22|П| Преп. мч. Анастасія
5|23|П| Свщмч. Клімента

6|24|Н| Митаря і Фар., Преп. Кс.
7|25|П| Св. Григорія Богослова
8|26|В| Преп. Ксенофонта, Арк.
9|27|С| Св. мч. Димитрія
10|28|Ч| Преп. Єфрема
11|29|П| Преп. Лавр. Печерськ.
12|30|С| Тр. Свят.: Вас., Гр., Іон.

13|31|Н| Блудн. сына. Св. Никити
14| 1|П| Св. мч. Трифона
15| 2|В| Стріт. Госп. пр. Гавр.
16| 3|С| Св. Сімеон, св. пр. Анни
17| 4|Ч| Св. Георгія Рододимир.
18| 5|П| Св. мчч. Агафії
19| 6|С| Свв. мч. Хр., Мар., Пом.

20| 7|Н| М'ясопустна, преп. Лук.
21| 8|П| Св. проп. Захарії
22| 9|В| Св. мч. Нікифора
23|10|С| Свв. мчч. Валент. і Пів.
24|11|Ч| Св. Всеволода
25|12|П| Св. Алексія митроп.
26|13|С| Преп. Мартиніяна, св. З.

27|14|Н| Сиропустна. Св. рівн. Кир
28|15|П| Св. Онис., Поч. вел. пос.

1|M| s. Efrén, diác. dt.
2|M| Purif. de la Virgen
3|J| s. Blas, ob. m.
4|V| s. Gilberto, fd.
5|S| sta. Agueda, v. m.

6|D| sta. Dorotea, v. m..
7|L| s. Romualdo, fd.
8|M| s. Félix de V. fd.
9|M| sta. Apolonia, v. m.
10|J| sta. Escolástica, v.
11|V| N. Sra. de Lourdes
12|S| sta. Eulalia, v. m.

13|D| s. Benigno, m.
14|L| s. Valentín, m.
15|M| Ss. Faustino y J. m.
16|M| sta. Juliana, v. m.
17|J| s. Angilberto
18|V| s. Máximo, m.
19|S| s. Gabino, m.

20|D| s. Sereno, m. Carnav.
21|L| s. Lucio, m. Carnav.
22|M| sta. M. Cortana, Carn.
23|M| s. Pedro Damiano
24|J| s. Seroio, m.
25|V| s. Matías, ap.
26|S| s. Néstor, ob.

27|D| Leandro, ob. dt.
28|L| s. Proterio

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА ЛАВОЧКУ

До крамниці з поштовими марками зайшов Лавочка. Власник крамниці поклав перед ним альбоми філіятелистичних збірок. Селепко оглядає, а власник пояснює:

— Ось, бачите, пане Лавочко, цю поштову марку випущено в 1854 році, і коштує вона 875 пезів!

— Яка ж дорога була тоді пошта! — відповів співчутливо Селепко.

— ** —

Після концерту Селепко Лавочка пішов із своїм другом Юськом до парку. Сіли на ослоні й задумались. Недалеко від їхнього ослона світилося дві лампи.

— Цікаво, чому так ярко світять лампи одна побіч другої? — сказав Юсько.

— Який же ти недогадливий, — відповів Селепко, — друга світить тому, щоб було видно, як світить перша.

— ** —

ЗАПИСКИ:

.....
.....
.....
.....
.....

ФАБРИКА КАРТОНОВИХ ВИРОБІВ

ЯРОСЛАВ САЄВИЧ

виконує всі праці точно і по низьких цінах.

J. SAJEWYCZ

FABRICA DE CAJAS DE CARTON FORRADAS

— у —
MECANICAS EN GENERAL

c. Copdevilla 3330/32 T. E. 51-6062 Buenos Aires

березень

н. ст. ст. ст. дні українські свята латинські свята

1|16|В| Свщмч. Гамфіла
2|17|С| Преп. Теодора
3|18|Ч| Св. Флавіяна
4|19|П| Преп. Євгенія і Макарія
5|20|С| Преп. Агафона

6|21|Н| 1 Вел. Пос., преп. Тимот
7|22|П| Св. мч. Маврія
8|23|В| Свщмч. Полікарпа
9|24|С| Обр. ч. гол. св. Іоан. П.
10|25|Ч| Св. Тарасія
11|26|П| Преп. Порфірія
12|27|С| Св. Прокопія, Помин.

13|28|Н| 2 Вел. Пос. Проп. В. ісп.
14| 1|П| Прмчц. Євдокії
15| 2|В| Свщмч. Теодота
16| 3|С| Св. мч. Євтропія
17| 4|Ч| Преп. Герасима
18| 5|П| Св. мч. Конона
19| 6|С| 42 мч. з Аморії. Помин.

20| 7|Н| 3 Вел. Пос. Свщм. Вас.
21| 8|П| Преп. Теофілакта
22| 9|В| Св. 40 мч. Севастійських
23|10|С| Преп. Анастасії
24|11|Ч| Св. Софронія
25|12|П| Преп. Теофана
26|13|С| Св. мч. Христини. Пом.

27|14|Н| 4 Вел. Пос., Св. Ростисл.
28|15|П| Св. мч. Діонісія
29|16|В| Св. мч. Юліяна
30|17|С| Преп. Ачексія чол. Бож.
31|18|Ч| Св. Кирила Єрусалимсь.

1|М| s. Rosendo, fd.
2|М| s. Horacio, m.
3|J| s. Máximo, sold.
4|V| s. Casimiro, prínc.
5|S| s. Adriano, m.

6|D| s. Olegario, arz.
7|L| s. Tomás de A. dt.
8|М| s. Juan de Dios
9|М| sta. Francisca R.
10|J| sta. Anastasia
11|V| sta. Aurea, v.
12|S| s. Gregorio m. p.

13|D| s. Rodrigo Salom.
14|L| sta. Matilde, emp.
15|М| s. Raimundo de F.
16|М| s. Abraham, an.
17|J| s. Patricio, ob.
18|V| Arcáng. S. Gabriel
19|S| s. José esp., Virgen

20|D| s. Joaquín p. Virg.
21|L| s. Benito, mj. (Otoño)
22|М| sta. Lea, vda.
23|М| s. Toribio, arz.
24|J| ss. Marcos y T. m.
25|V| La Anuncióñ
26|S| s. Braulio, ob.

27|D| s. J. Damasceno, dt.
28|L| s. J. Capistrano
29|М| s. Jonás, m.
30|М| s. Juan Clímaco, ad.
31|J| s. Benjamín, m.

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА ЛАВОЧКУ

Коли Див'зія була в переході з Словаччини до Югославії. Селепка Лавочка став джурою одного дивізійного старшини. Якось склалося, що квартирмайстер не подбав про відповідну квартиру для офіцера, і той, по приїзді до міста, послав Селепка з таким наказом:

— Иди й скажи квартирмайстрові, щоб подбав мені зараз же про відповідну кімнату, добру вечерю, і так далі, і так далі, і так далі.

Селепко побіг до квартирмайстра, передав наказа й повернувся. Увечорі для старшини була квартира.

Коли старшина прийшов разом із Селепком на постій, виявилось, що квартирмайстер дійсно подбав, щоб квартира відповідала всім вимогам. У кімнаті було не тільки вигідне ліжко, але й гарно опоряджений і заставлений різними закусками та напоями стіл. Господар мовчки вказав рукою на двері, що вели до сусідньої кімнати. Старшина відчинив двері. Там було троє гарних дівчат.

— А це що? — спитав здивовано офіцер.

— А, це, власне, — відповів невинно Селепко, — є три "і так далі", про які ви згадали в наказі.

— ** —

ЗАПИСКИ:

КРАВЕЦЬКА РОБИТНЯ

— ** —
ДМИТРА ШУПЛАТА
— ** —

с. BOEDO 1617 Т. Е. 61-6814 BUENOS AIRES

ВИКОНУЄ ВСІ КРАВЕЦЬКІ РОБОТИ

З МАТЕРІЯЛІВ КРАСВИХ І ЗАГРАНИЧНИХ.

Ціни низькі!

Виконання солідне!

Квітень

В. Ст. Ст. Ст. ДНІ	українські свята	латинські свята
1 19 П	Свв. мч. Хрис. і Дарії	1 V sta. Teodora, v. m.
2 20 С	Преп. Сергія, Патрікія	2 S s. Francisco de P.
3 21 Н	5 Вел. Пос., Св. Як. ісп.	3 D sta. Agape, v. m.
4 22 П	Свв. мц. Кал. й Василіси	4 L s. Isidoro de S., dt.
5 23 В	Преп. Никона Печерськ.	5 M s. Vicente Ferrer
6 24 С	Преп. Захаря Печер.	6 M s. Eutiquio, m.
7 25 Ч	Благов. Пресв. Богород.	7 J s. J. B. de S., J. Santo
8 26 П	Собор Св. арх. Гавріїла	8 V s. Dionisio, V. Santo
9 27 С	Св. Матрони. Лазар. суб.	9 S sta. Casilda, v.
10 28 Н	Квітна. преп. Іларіона	10 D Pascua de Res. E. pf.
11 29 П	Преп. Марка	11 L s. León I, p.
12 30 В	Преп. Іоана Ліствичника	12 M s. Zenón, ob.
13 31 С	Преп. Іпатія	13 M s. Hermengildo, m.
14 1 Ч	Страстний. Преп. М. Єг.	14 J s. Pedro G. T., D. Am.
15 2 П	Вел. п'ят., Преп. Тита	15 V s. Leonida, ob.
16 3 С	Вел. суб., Преп. Ник. іс.	16 S sta. Bernardita, v.
17 4 Н	Воскр. Христ., преп. Йос	17 D s. Aniceto, p.
18 5 П	Світл. пон., преп. Теод.	18 L s. Perfecto, m.
19 6 В	Світл. вівт., Св. Мефодія	19 M s. Teófilo de Corte
20 7 С	Св. Георг. ісповідника	20 M s. Sulpicio, m.
21 8 Ч	Преп. Ніфонта	21 J s. Anselmo, arz.
22 9 П	Препмч. Вадима	22 V ss. Sotero y Cayo
23 10 С	Св. мч. Терентія	23 S s. Jorge, m.
24 11 Н	Томіна, Свщмч. Антипи	24 D s. Fidel de Sigm.
25 12 П	Преп. Афан. Єрусалим.	25 L s. Marcos Evang.
26 13 В	Свщмч. Артемона	26 M N. Sra. B. Consejo
27 14 С	Св. Мартина ісповідника	27 M s. Pedro Armengol
28 15 Ч	Благов. вл. кн. Мстислава	28 J sta. Valeria
29 16 П	Свв. мц. Агапії, Ірнини	29 V s. Hugo, ab.
30 17 С	Свщмч. Сімеона	30 S sta. Sofia, v. m.

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА ЛАВОЧКУ

Селепко заручився з гарною дівчиною. Вона мала сестру, цілком подібну на себе. Однаково влягалися, однаково говорили, рухалися. Словом, близнючки!

Якось каже приятель Селепкові:

— Дуже важко їх розрізнити! Як це ти робиш?

— Ах, знаєш, я навіть не стараюсь!

— ** —

Селепко Лавочка приглядається, як чоловік ловить рибу. Минає година, дві.

— Дивно! — каже рибалка, — вже годину дивитесь, як я ловлю рибу! А чому самі не ловите?

— Бо я не маю стільки терпеливості!

— ** —
ЗАПИСКИ:

Д-р ЛЕОНАРДО ЛИТВИНІВ

ЛІКАР

Приймає пацієнтів від год. 16-ої до 18-ої.

Dr. LEONARDO LITVINOV

Médico Cirujano del Policlínico Alvear

RAYOS X

c. BOLIVIA 805 T. E. 66-9255 BUENOS AIRES

травень

н. ст. ст. ст. дні українські свята

латинські свята

1 18 Н	Мироносець. Св. Віктора
2 19 П	Преп. Трифона
3 20 В	Св. мч. Гавриїла
4 21 С	Свв. свщмч. Феод., Фил.
5 22 Ч	Преп. Віталія
6 23 П	Св. влмч. Юрія Перемож
7 24 С	Преп. Сави Печерського
8 25 Н	Рослабл., Св. ап. ев. Мар
9 26 П	Свщмч. Василя
10 27 В	Преп. Стефана
11 28 С	Св. Кирила
12 29 Ч	Свв. 9 мч. в Кизиці
13 30 П	Св. ап. Якова
14 1 С	Свщмч. Макарія Київсь.
15 2 Н	Самарянки, Бл. кн. Б. і Г.
16 3 П	Преп. Феодосія Печер.
17 4 В	Св. мц. Пелагії
18 5 С	Св. влмч. Ірини
19 6 Ч	Преп. Іова ігум. Поч.
20 7 П	Св. мч. Акакія
21 8 С	Св. ап. ев. Іоана
22 9 Н	Сліпого. Пер. м. св. М. Ч
23 10 П	Св. ап. Симона Зилота
24 11 В	Свв. рівноап. Кир. й Меф.
25 12 С	Св. Епіфанія
26 13 Ч	Возн. Господ., Св. мч. Гл.
27 14 П	Св. мч. Ісидора
28 15 С	Преп. Ісаїї
29 16 Н	Свв. Отц. Пам. 7 м. гол.
30 17 П	Св. ап. Андроника
31 18 В	Свв. мц. Олекс., Клавд.

1 D	ss. Fel. y Sat., F. Tr.
2 L	s. Atanasio, dt. ob.
3 M	Invenc. Sta. Cruz
4 M	sta. Mónica
5 J	s. Pio, v. m.
6 V	s. Juan Damasceno
7 S	s. Estanislao, ob. m.
8 L	Aparic. S. Miquel
9 L	s. Gregorio N.
10 M	s. Antonio, arz.
11 M	N. Sra. de D., D. H. N
12 J	s. Domingo de C.
13 V	s. Roberto B., dt.
14 S	s. Pacomio, ab.
15 D	s. Isidro Labrador
16 L	s. Ubaldo, ob.
17 M	s. Pascual Baylón
18 M	s. Venancio, m.
19 J	sta. Ivón o In.. Ascen.
20 V	s. Bernardino de S.
21 S	s. Valente, m.
22 D	sta. Rita de C., v.
23 L	s. Desiderio, ob.
24 M	N. S. Auxilio Crist.
25 M	s. Gregorio, F. Civ.
26 J	s. Felipe de Neri
27 V	sta. Beda
28 S	s. Emilio, m.
29 D	s. Restituto, m.
30 L	sta. Juana de Arco
31 M	sta. Petronila, v.

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА ЛАВОЧКУ

На весні 1954 року Селепко Лавочка простудився, працюючи рубачем у канадських лісах. Приїхав до міста й пішов до місцевого українського лікаря.

— Слухайте, Лавочко! — сумовито промовив лікар, — з вами погано. У вас не тільки простуда, але біда з серцем. З такою хворобою треба було прийти до мене десять років тому.

— Я був у вас, — відповів Лавочка.

— У мене? Маю сумнів. Я пам'ятаю кожний важкий випадок у моїй практиці!

— Напевне був, пане докторе! Ви тоді були лікарем в 31-му полку нашої Дивізії і не дали мені відпустки на три дні.

— * * —

ЗАПИСКИ :

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ФАБРИКА МЕБЛІВ

ФАБРИКА ВІКОН І ДВЕРЕЙ

ФАБРИКА ДЕРЕВ'ЯНИХ СКРИНЬОК
НА ОПАКУВАННЯ

DE MEWOS R. L.

Capital \$ 170.000.—^{m/n}

INDUSTRIA MADERERA

c. MONTEVIDEO 1488

BERISSO FONGR

Поручає свої вироби по найнижчих цінах.

червень

Р. СТ.
СТ. СТ.
ДНІ українські свята

латинські свята

1|19|С| Свщмч. Патрікія
2|20|Ч| Св. мч. Олександра
3|21|П| Свв. рівноап. Конст. і О.
4|22|С| Св. Василіска Помин.

5|23|Н| Зел. Свята, Св. Тройця
6|24|П| День Св. Духа. Преп. С.
7|25|В| Св. кн. Ярополка
8|26|С| Св. ап. Карпа і Алфея
9|27|Ч| Св. мч. Деміда
10|28|П| Св. Ігнатія
11|29|С| Прмчц. Феодосії

12|30|Н| 1 по П'ят., Свв. Нат. і Р.
13|31|П| Св. Петроніли. Поч. Пет.
14| 1|В| Св. мч. Юстина
15| 2|С| Св. Нікифора ісповідника
16| 3|Ч| Св. мч. Лукіяна
17| 4|П| Св. Митрофана
18| 5|С| Блаж. Конст. м. Київсь.

19| 6|Н| 2 по П'ят., Преп. Вісар.
20| 7|П| Св. Сосани
21| 8|В| Св. Єфрема
22| 9|С| Св. Кирила
23|10|Ч| Свщмч. Тимотея
24|11|П| Св. ап. Вартолома
25|12|С| Преп. Онуфрія Великого

26|13|Н| 3 по П'ят., Св. мц. Акил.
27|14|П| Св. кн. Мстислава
28|15|В| Св. проп. Амоса
29|16|С| Преп. Тихона
30|17|Ч| Св. мч. Мануїла

1|M| s. Iñigo, ab.
2|J| s. Marcelino, m.
3|V| sta. Clotilde, r.
4|S| s. Quirino, m.

5|D| s. Bonifacio
6|L| s. Norberto, e. arz.
7|M| s. Pablo, ob.
8|M| s. Medardo, ob.
9|J| s. Columbia, Cor. Ch.
10|V| sta. Margarita, r.
11|S| s. Bernabé, ap.

12|D| s. Juan de Sahagún
13|L| s. Antonio de Pad.
14|M| s. Basilio, ob. dt.
15|M| s. Vito, m.
16|J| s. Orellano, ob.
17|V| s. Hervé
18|S| sta. Marina, v. m.

19|D| s. Gervasio, m.
20|L| s. Silverio, D. de la B.
21|M| s. Luis G., (Invierno)
22|M| s. Paulino, ob.
23|J| sta. Agripina, v. m.
24|V| Nat. S. J. Bautista
25|S| s. Guillermo m., e.

26|D| s. Pelayo, m.
27|L| s. Cresente, m.
28|M| s. Ireneo, ob.
29|M| ss. Pedro y Pablo, ap.
30|J| Com. S. Pablo, ap.

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА ЛАВОЧКУ

Якось запросив знайомий Лавочку на свою ферму. Селепко прийшов, і власник ферми став показувати йому своє господарство.

— Ці курчата, — пояснює власник ферми, — саме сьогодні вийшли з-під машини до вигрівання!

— Цікаво! — здивувався Селепко, — курчатка виглядають цілком так, якби вилупилися з яйця!

— ** —

Селепко їде в автобусі на прогулянку і безперервно трясє лівою рукою. Оля дивиться на нього зі співчуттям, і врешті каже:

— Ех, пане Лавочко, певне, на війні були поранені, і тепер маєте нервовий шок.

— Ні, панно Олю! Це я купив у товариша годинника, а він ходить тільки тоді, коли я трясю рукою.

— ** —

ЗАПИСКИ:

.....
.....
.....
.....
.....

ХЕМІЧНА ПРАЛЬНЯ

А. і С. ВОЛОВИНА

Av. GAONA 4511

BUENOS AIRES

виконує першорядно і скоро прання і прасовання білизни

ЦІНА НИЗЬКА!

ДОСТАВА ДОДОМУ!

липень

н. ст.	ст. ст.	дні	українські свята	латинські свята
1	18	П	Преп. Леонтія	1 V Prec sangre Jesús
2	19	С	Св. ап. Юди бр. Господ.	2 S Visitac. de la Virg.
3	20	Н	4 по П'ят., Свщм. Миф.	3 D s. Leó II, p.
4	21	П	Св., мч. Юліяна	4 L s. Teodoro, ob.
5	22	В	Свщмч. Євсевія	5 M sta. Filomena, v.
6	23	С	Св. мц. Агрипини	6 M s. Goar, s.
7	24	Ч	Різдво св. Іоана Христ.	7 J ss. Cirilio y Metodio
8	25	П	Препмц. Февронії	8 V sta. Isabel Portugal
9	26	С	Преп. Давида Селунсь.	9 S N. Sra. de L., An. Ind.
10	27	Н	5 по П'ят. Преп. Самс.	10 D sta. Felicidad
11	28	П	Преп. Сергія	11 L s. Pío I, p.
12	29	В	Свв. ап. Петра і Павла	12 M s. Juan Gualberto
13	30	С	Собор 12 апостолів	13 M s. Anaeto, p. m.
14	1	Ч	Св. безсереб. Куз. і Дам.	14 J s. Buenaventura, d.
15	2	П	Полож. ризи Божої Мат.	15 V s. Enrique II, emp.
16	3	С	Преп. Анатолія	16 S N. Sra. del Carmen
17	4	Н	6 по П'ят., Св. Анд. Крит.	17 D s. Alejo, c.
18	5	П	Преп. Афанасія Афонсь.	18 L s. Camilo de L., C.
19	6	В	Св. Юліянії кн. Ольшан.	19 M s. Vicente de Paúl
20	7	С	Преп. Евфросинії	20 M s. Jerónimo E., c.
21	8	Ч	Св. вмч. Прокопія	21 J s. Daniel, pf.
22	9	П	Свщмч. Панкратія	22 V sta. Ma. Magdalena
23	10	С	Преп. Антонія Печер.	23 S s. Apolinar, ob.
24	11	Н	7 по П'ят., Св. бл. кн. О.	24 D sta. Cristina, v. m.
25	12	П	Св. мч. Іларія	25 L s. Santiago, ap.
26	13	В	Собор св. Арх. Гавриїла	26 M sta. Ana, A. de F.E.P.
27	14	С	Св. ап. Акили	27 M s. Pantaleón
28	15	Ч	Св. рівноап. кн. Володим.	28 J s. Inocencio I, p.
29	16	П	Св. мц. Юлії	29 V sta. Marta, v.
30	17	С	Св. влмц. Марини	30 S s. Abel, m.
31	18	Н	8 по П'ят., Св. мч. Єміл.	31 D s. Ignacio L., c.

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА ЛАВОЧКУ

До Дивізії прийшов поручник, який у цивільному житті був теслярем. Його сотня складалася з багатьох вояків, що були його добрими знайомими з того самого Куликова.

Коли на збірці поручник привітав сотню: — “Добридень, сотня!”, вояки гукнули: — “Добривдень, Василю!”

Поручник зробив гострий вираз обличчя й промовив:

— У в'йську треба відповідати на привіт старшини, зазначаючи його титул. Зрозуміли?!

Він зачекав хвилину, і привітався знову:

— Добривдень, сотня!

Вояки розгубились, тільки Селепко Лавочка вигукнув:

— Добривдень, пане тесляре!

— ** —

ЗАПИСКИ :

УКРАЇНСЬКИЙ РЕСТОРАН

ТАРАСА ПЕНИ с. Івана

“К И І В”

Смачні європейські страви, —

— добірні напитки, —

— обслуга солідна.

с. LEANDRO N. ALEM 1831

DOCK SUD

серпень

н. ст. ст. ст. дні українські свята латинські свята

1|19|П| св. Д. Мокрини
2|20|В| Св. прор. Ілії
3|21|С| Преп. Онуфрія Мовчал.
4|22|Ч| Св. Марії Магдалини
5|23|П| Св. мч. Теофіла
6|24|С| Св. муч. Бориса і Гліба

7|25|Н| 9 по П'ят., Успіння пр. А.
8|26|П| Свщмч. Ермолая
9|27|В| Св. влмч. Пантелеймона
10|28|С| Св. ап. Ніканора
11|29|Ч| Св. мч. Каленика
12|30|П| Св. ап. Сили
13|31|С| Св. мц. Уліти

14|1|Н| 10 по П'ят., Хр. Руск
15|2|П| Свщмч. Стефана
16|3|В| Преп. Ісаакія
17|4|С| Св. 7 отроків з Єфеза
18|5|Ч| Св. мч. Євсигнія
19|6|П| Преображення Господне
20|7|С| Преп. Пімена

21|8|Н| 11 по П'ят., Св. мч. Леон.
22|9|П| Св. ап. Матвія
23|10|В| Св. мч. Лаврентія
24|11|С| Св. мч. Євпали
25|12|Ч| Св. мч. Аникити і Фотія
26|13|П| Св. Тихона
27|14|С| Св. прор. Михея

28|15|Н| 12 по П'ят., Усп. Пр. Бог
29|16|П| Св. мч. Діомеда
30|17|В| Св. мч. Мирона
31|18|С| Св. мч. Флора й Лавра

1|L| s. Pedro ad Víncula
2|M| N. Sra. de Angeles
3|M| sta. Lidia la Purp.
4|J| s. Domingo Guzm.
5|V| N. Sra. las Nieves
6|S| ss. Justo y Pastor

7|D| s. Cayetano Tiena
8|L| s. Osvaldo, rey
9|M| s. David, c.
10|M| s. Lorenzo, de. m.
11|J| s. Alejandro, ob.
12|V| sta. Clara, v., R. B. A.
13|S| s. Hipólito, m.

14|D| s. Tarcisio, m.
15|L| La Asunc. Virgen M.
16|M| s. Roque, c.
17|M| s. Jacinto, A. S. Mar.
18|J| sta. Elena, m.
19|V| s. Juan Eudes
20|S| s. Bernardo, ab.

21|D| sta. Juana Fca. C.
22|L| s. Sinfioriano, m.
23|M| s. Felipe B., fd.
24|M| s. Bartolomé, ap.
25|J| s. Luis, rey
26|V| s. Cesáreo, ob.
27|S| s. José Calasanz, f.

28|D| s. Agustín, dt.
29|L| Degoil. J. Bautista
30|M| sta. Rosa de Lima
31|M| s. Ramón Nonato

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА ЛАВОЧКУ

Лавочка приїхав на "Зустріч мистців". Зустрів свого друга, який належав також до мистецького світу, бо по званню був кімнатним малярем.

— Прекрасно виглядаєш, — каже Лавочка!

— І тобі нічого не бракує, — відповів приятель Селепка, — ти, справжній пан, ще й з ципком!

— Правда, ципок гарний, — але мушу в нього відтяти ручку, бо задовга, — відповів Селепко.

— Чому ручку? Скороти знизу.

— Ні, знизу він добрий. Вгорі тільки задовгий.

— ** —

Селепко перепрацювався й захворів. Пішов до лікаря:

— Отже, вже знаєте: м'яса не їсти три дні, гільки ярину і овочі, і не більше трьох цигарок на день.

— Постараюсь, пане докторе, але це не буде легко. Я не курю!

— ** —

ЗАПИСКИ:

.....
.....
.....
.....
.....

Д-р БАНАХ СТЕПАН

ЛІКАР

Дипльомований в Австрії й Аргентині.

Приймає хворих:
вівторок, четвер і субота від год. 15-19-ої.

с. ANCHORENA 1122

BUENOS AIRES

Т. Е. 78-7180 у 84-4400

вересень

н. ст. ст. ст. дні українські свята латинські свята

1|19|Ч| Св. мч. Андр. Стратилата
2|20|П| Св. прор. Самуїла
3|21|С| Преп. Аврамія

4|22|Н| 13 по П'ят., Св. мч. Агат.
5|23|П| Свщмч. Ірини
6|24|В| Свщмч. Євтіхія
7|25|С| Св. ап. Тита
8|26|Ч| Св. мч. Адріяна і Натал.
9|27|П| Преп. Пімена
10|28|С| Собор св. печ. угодників

11|29|Н| 14 по П'ят., Усієн. І. Хр.
12|30|П| Св. Александра
13|31|В| Св. Генадія
14| 1|С| Нов. цер. рік. Пр. Сім.
15| 2|Ч| Св. мч. Маманта
16| 3|П| Св. мч. Антима
17| 4|С| Св. Юсафата Білгород.

18| 5|Н| 15 по П'ят., пр. Зах. і Єл
19| 6|П| Преп. Архипа
20| 7|В| Св. мч. Созонта
21| 8|С| Різдво Пресв. Богород.
22| 9|Ч| Свв. прав. Якима і Анни
23|10|П| Свв. мч. Мінод., Німфод.
24|11|С| Преп. Теодори

25|12|Н| 16 по П'ят., Свщмч. Авт.
26|13|П| Св. мч. Коринтія
27|14|В| Воздвиж. Христ. Гос. П.
28|15|С| Св. влчч. Ничити
29|16|Ч| Св. влчч. Євфимії
30|17|П| Св. Віри, Над., Люб. Соф

1|J| s. Gil, ab.
2|V| s. Elpidio, ob.
3|S| sta. Eufemia, v. m.

4|D| s. Moisés
5|L| sta. Obdulia, v.
6|M| s. Zacarías, p.
7|M| Los márt. Uganda
8|J| Nat. Sta. Virgen
9|V| s. Pedro Claver
10|S| Márt. del Japón

11|D| ss. Proto y Jacinto
12|L| Dulce nomb. María
13|M| s. Amado, ab.
14|M| Exalt. Sta. Cruz
15|J| Los 7 dol. Virgen
16|V| s. Cornelio
17|S| sta. Arinda, m.

18|D| s. José Cupertino, c.
19|L| s. Genaro, ob. m.
20|M| sta. Susana, m.
21|M| s. Mateo (Primav.)
22|J| s. Mauricio, m.
23|V| s: Lino, p.
24|S| N. S. de la Merced

25|D| s. Cleofás
26|L| sta. Eugenia O., ab.
27|M| ss. Cosme y Damián
28|M| s. Wenceslao
29|J| s. Miguel Arcángel
30|V| s. Jerónimo, dt.

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА ЛАВОЧКУ

Коли в Бофало організував СУМ духову оркестру, Селепко записався до неї також. Купив собі саксофон і тріумфально приніс на квартиру.

— Пане Лавочко, — каже чемно господиня. — для чого ви купили саксофон? Хочете вчитися грати? Але я нього не витримаю!

— Не бійтеся, пані, — ще більш чемно відповів Лавочка, — я обіцяю вам, що буду грати тільки тоді, коли ви будете спати.

— ** —

Селепко їде з Європи до Америки. Стоїть на палубі. Побіч нього проходить корабельний старшина.

— Пане капітане, — каже Селепко, — отам далеко, це земля?

— Ні, це обрій!

— Ну, краще щось, як нічого!

— ** —
ЗАПИСКИ:

— ** —
"T A P R"

— ** —
FABRICA DE MUEBLES

— de —

CAÑA DE LA INDIA

ПОРУЧАЄ СВОЇ ВИРОБИ

c. Comodoro Rivadavia 39 Quilmes Oeste
(entre Lamadrid y Jujuy)

жовтень

н. ст. ст. ст. дні українські свята латинські свята

1|18|C| Пр. Евменія
 2|19|H| 17 по П'ят., Св. кн. Ф. і Д.
 3|20|П| Св. влмч. кн. Михаїла
 4|21|B| Св. ап. Кіндрата
 5|22|C| Преп. оо. що в Києві поч.
 6|23|Ч| Зачаття св. Іоана Христ.
 7|24|П| Св. мц. Теклі
 8|25|C| Преп. Сергія, Евфрос.

9|26|H| 13 по П'ят., Іоана Богосл.
 10|27|П| Св. мч. Калістрата
 11|28|B| Преп. Харитона
 12|29|C| Преп. Киріяка
 13|30|Ч| Св. Михаїла Київського
 14|1|П| Покрова Божої Матері
 15|2|C| Св. Андрея

16|3|H| 19 по П'ят., Преп. Діон.
 17|4|П| Свв. мц. Домнини, Верон.
 18|5|B| Преп. Дам'яна Печерськ.
 19|6|C| Св. ап. Томи
 20|7|Ч| Св. мц. Пелагії
 21|8|П| Св. Таїсії
 22|9|C| Св. ап. Якова Алфея

23|10|H| 20 по П'ят., преп. Теоф.
 24|11|П| Св. мц. Зенаїди
 25|12|B| Св. Мартина Милостив.
 26|13|C| Св. мч. Карпа
 27|14|Ч| Преп. Параскеви
 28|15|П| Преп. Євфимія нового
 29|16|C| Св. мч. Лонгіна

30|17|H| 21 по П'ят., Св. пр. Осії
 31|18|П| Св. ап. ев. Луки Хр. укр.

1|S| s. Remigio, ob.
 2|D| Los ss. Ang. Cust.
 3|L| sta. Teres. N. Jesús
 4|M| s. Francisco de Asís
 5|M| s. Froilán, ob.
 6|J| s. Bruno, íd.
 7|V| N. Sra. del Rosario
 8|S| sta. Tais la penit.

9|D| s. Luis Beltrán
 10|L| s. Francisco de B.
 11|M| s. Víctor, m.
 12|M| N. Sra. del P., D. R.
 13|J| s. Eduardo, rey
 14|V| s. Calixto, p.
 15|S| sta. Teresa de Jesús

16|D| s. Galo, ap. Suíza
 17|L| sta. Eduvigis. F. Civ.
 18|M| s. Lucas, evang.
 19|M| s. Pedro de Alcánt.
 20|J| sta. Irene, v. m.
 21|V| s. Hilarion, m.
 22|S| sta. Ma. Salomé

23|D| s. Servando, m.
 24|L| s. Rafael arcáng.
 25|M| ss. Crisanto, Dario
 26|M| s. Evaristo, p. m.
 27|J| s. Frumencio
 28|V| ss. Simón, J. Tadeo
 29|S| sta. Ermelinda, v.

30|D| s. Gerardo, ob.
 31|L| s. Quintín, m.

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА ЛАВОЧКУ

Селепко зайшов до зоологічного парку. Затримається перед кліткою з вивіркою й слухає пояснення: "Вивірка їсть щодня стільки горішків, скільки сама важить".

— Що за нонсенс! — каже уголос Лавочка, — звідки вивірка може знати, скільки вона важить?

— ** —

Селепко Лавочка купив собі авто і найближчої неділі вибрався на прогулянку, до "Союзівки".

Ранком подають сніданок. Побіч Селепка сидить якийсь добродій. Селепко Лавочка придивляється до нього і врешті каже:

— Вибачте, але ви дуже подібний до мого колишнього сусіди, пана Сука.

— Власне, я є Сук, Іван Сук, з Грималова, — відповідає сусіда Лавочки.

— Ах, тепер уже знаю, чому така подібність! — радісно вигукнув Селепко.

— ** —

ЗАПИСКИ:

.....

ФАБРИКА ЖІНОЧОГО ВЗУТТЯ

ДМИТРА ДЕМЧУКА

поручає солідно виконані вироби.

с. TARIJA 3759 Т. Е. 45-7719 BUENOS AIRES

ВЕЛИКИЙ ВИБІР!

ЦІНИ НИЗЬКІ!

Містонада

н. ст.	ст. ст.	дні	українські свята	латинські свята
1	19	В	Св. прор. Йоїла	1 M F. de Todos Santos
2	20	С	Св. мч. Артемія	2 M Conm. Fieles Dif.
3	21	Ч	Преп. Іларіона Печерсь.	3 J s. Xda, m.
4	22	П	Св. мц. Глікерії	4 V s. Carlos B., arz.
5	23	С	Св. ап. Якова. Поминаль.	5 S s. Rómulo, ab.
6	24	Н	22 по П'ят., Св. мц. Сінк	6 D s. Félix, m.
7	25	П	Св. мч. Маркіяна	7 L s. Wilibordo, ob.
8	26	В	Св. влмч. Димитрія	8 M s. Claudio, m.
9	27	С	Преп. Нестора Літопис.	9 M s. Orestes, m.
10	28	Ч	Упок. преп. Іова Поч.	10 J s. Andrés Avelino
11	29	П	Св. мц. Анастасії	11 V s. Martín de T., ob.
12	30	С	Зенов., Йосафата (кат)	12 S s. René, ob.
13	31	Н	23 по П'ят., Пр. Ан. і Ан.	13 D s. Diego de Alcalá
14	1	П	Свв. безсер. Косми і Дам.	14 L s. Laurencio, ob.
15	2	В	Св. мч. Акидіна	15 M s. Alberto M., dt.
16	3	С	Преп. кн. Анни	16 M sta. Gertrudis, v.
17	4	Ч	Преп. Нікандра	17 J s. Gregorio T.
18	5	П	Св. мч. Галактіона	18 V sta. Alda, v.
19	6	С	Преп. Луки Печерськ.	19 S sta. Isabel de H.
20	7	Н	24 по П'ят., Свв. 33 мч	20 D s. Dasio, ob.
21	8	П	Собор св. арх. Михаїла	21 L Present. de la Virg.
22	9	В	Св. Онисфора	22 M sta. Cecilia, v. m.
23	10	С	Св. мч. Ореста	23 M sta. Lucrecia, v. m.
24	11	Ч	Свв. мч. Міни і Віктора	24 J sta. Flora, m.
25	12	П	Св. Іоана Милостивого	25 V sta. Catalina, v. m.
26	13	С	Св. Іоана Золотоустого	26 S sta. Delfina, v.
27	14	Н	25 по П'ят., св. ап. Фил.	27 D Manif. Med. Milag.
28	15	П	Св. мч. Гурія. Поч. Пил.	28 L s. Beato, adv.
29	16	В	Св. ап. і ев. Матвія	29 M s. Saturnino
30	17	С	Св. Григорія	30 M s. Andrés, ap.

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА ЛАВОЧКУ

Селепко Лавочка знайшов працю. З іншим робітником, також див'яйником, мають вони перенести до варстату кусень заліза. Пробують підняти, не йде. Сили й відпочивають. Приходить майстер:

— Що? Ви не можете підняти кусень заліза? Ось, дивіться!

І він, напруживши м'язи, підкинув угору залізо.

— Ну, так, — промовив Лавочка, — силою — це ніяка штука!

— ** —

Щоб задовольнити примху своєї нареченої, вибрався Лавочка до кав'ярні. Сіли біля столика. За хвилину прийшов кельнер.

— Ти п'єш каву? — спитав Лавочка наречену.

— Ні, бо коли вип'ю, не можу спати.

— А я навпаки: коли сплю, тоді не можу пити.

— ** —

ЗАПИСКИ:

НАЙБІЛЬШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ СКЛАД МЕБЛІВ

ЯРОСЛАВ ЯСІНСЬКИЙ

с. RIOJA 2044/48 Т. Е. 61-1676 BUENOS AIRES

поручає

у багатому виборі меблі з власної фабрики.

НИЗЬКІ ЦІНИ!

ВИСОКА ЯКІСТЬ!

Відвідайте наш магазин і будете постійним нашим покупцем!

грудень

н. ст. ст. ст. І Н У українські свята латинські свята

1|18|Ч| Св. мч. Романа
2|19|П| Преп. Варлаама
3|20|С| Преп. Григорія декопол.

4|21|Н| 26 по П'ят., Введ. в хр. Б
5|22|П| Св. ап. Филимона
6|23|В| Св. Амфілохія
7|24|С| Св. вмц. Катерини
8|25|Ч| Свщмч. Петра
9|26|П| Преп. Аліпія стовпника
10|27|С| Св. кн. Всеволода

11|28|Н| 27 по П'ят., Св. пр. Стеф
12|29|П| Преп. Никтарія
13|30|В| Св. ап. Андрія Первоз.
14|1|С| Св. прор. Наума
15|2|Ч| Преп. Афанасія Печер.
16|3|П| Св. прор. Софонія
17|4|С| Св. влмц. Варваря

18|5|Н| 28 по П'ят., Преп. Сави
19|6|П| Св. Миколая арх. Мірлік.
20|7|В| Св. Амвросія
21|8|С| Преп. Патапія
22|9|Ч| Зачаття Пресв. Богород.
23|10|П| Св. мч. Маріяна і Євг.
24|11|С| Преп. Даніїла стовпн.

25|12|Н| 29 по П'ят., Св. Спирид.
26|13|П| Св. мч. Марларія
27|14|В| Св. мч. Филимона
28|15|С| Преп. мц. Сосани
29|16|Ч| Преп. кн. Софії
30|17|П| Преп. Даніїла
31|18|С| Св. мч. Севастіяна

1|J| s. Eloy, ob.
2|V| sta. Bibiana, v. m.
3|S| s. Franc. Javier

4|D| sta. Bárbara, v. m.
5|L| s. Sanás, ab.
6|M| s. Nicolás, ob.
7|M| s. Ambrosio, ob. dt.
8|J| Inmac. Conc. Mar.
9|V| sta. Leocadia, v. m.
10|S| sta. Eulalia, v. m.

11|D| s. Dámaso, p.
12|L| sta. Adelaida, m.
13|M| sta. Lucía, v. m.
14|M| s. Venancio F., ob.
15|J| sta. Cristina, v.
16|V| s. Eusebio, ob.
17|S| s. Lázaro, ob.

18|D| N. Sra. de la O.
19|L| s. Nemesio, m.
20|M| s. Domingo Silos
21|M| s. Tomás (Verano)
22|J| s. Honorato, m.
23|V| sta. Victoria T., m.
24|S| s. Delfín, N. Buena

25|D| Nat. de N. S. Jes.
26|L| s. Esteban, protom.
27|M| s. Juan Evang.
28|M| Los Ss. Inocentes
29|J| sta. Melania
30|V| s. Sabino, ob.
31|S| s. Silvestre

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА ЛАВОЧКУ

Лавочка вибрався на прогулянку своїм власним автом. Проїжджаючи американським містечком, зауважив, як якийсь чоловік несе на плечах великого годинника. Лавочка зупинив машину, і зачекавши, аж чоловік з великим годинником порівнявся з ним, спитав:

— Чоловіче, чи ви згуріли? Не можете собі купити годинника на руку, а носите на плечах?

— ** —

Селепко Лавочка відлітає молерним літаком з Нью-Йорку до Торонта. Сідаючи, каже до пілота:

— Прошу вас. не летіть скорше від звуку, бо я хочу розмовляти з своєю дівчиною.

— ** —

ЗАПИСКИ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ПЕРША УКРАЇНЬСЬКА ФАБРИКА

ПУДЕЛОК І КАРТОНОВИХ ВИРОБІВ

ЗАХАРІЙ ДАНЬКО

c. Nahuel Huapi 5750/52 T. E. 51-8321 Buenos Aires

поручає свої вироби по найдешевшій ціні.

Нарадоманія

— Я не пожертвую жодному чоловікові своїх найкращих літ. Зачекаю, аж вони проминуть!

Починали в Тегерані,
Присягались на корані
Роздушити гітлеризм,
Як брудний занадто "ізм".
Згодом радились у Ялті,
(В свідки взявши хрест на Мальті)
І рішили: всіх, хто втік,
Добровільно слать "цюрік".
Над всесвітніми ділами
Довго думали в Потсдамі,
А у висліді пожег
Шість держав СССР.
Далі все пішло жвавіше:
Кожен місяць — важне віче
Чотирьох чи трьох потуг,
Аж язик потугам спух!
Наче відьми по-над бором,
Так літали "коридором"
Переможні дяді Семи
(Чи не гідне це поеми?!)
І сказали врешті: ох,
Та й бодай ти б, рашен, злох!
Ну, а все таки наради
Відбувалися без вади,
Бо і як же без нарад
Обійдеться дипломат?
Засідали, говорили,
Часом лаялись і кпили,
За вогонь міняли лід,
А за море небозвід...
Як набридло бути Сисью о,
Подались у Сан-Франціско,
Там погризлися не в жарт,
Бо Вишинський — чорта варт.
Трохи знов перечекали,
(Ноти в'їдливі писали)
І щоб з миру вибить клин.

Повернулись у Берлін,
Засідали повний місяць,
І рішили знов зійтися,
Тільки десь в нових місцях,
Бо Берлін тісенький, страх!
На догоду москалеві,
Зупинились на Женеві.
“Харашо. Ми очень ради”.
І зібрались дипломати
У Швайцарській стороні.
Розкіш, музика, вогні.
Всі готелі — як з малюнку,
Є для душ і є для шлунку,
Тут, без сумніву, не спір,
Тільки вічний схвалють мир...
Та при першій же розмові
Даллес буркнув: — Будь здоровий!
І крутнувшись на п'яті,
До домівки відлетів.
Інші радились без нього,
Не прийшовши ні до чого,
Та й погодилися: — пас!
Ні, Женева не для нас...
Згодом, поки суд та діло,
До Китаю полетіли,
А дорогою, в Кремлі,
Три дні й три ночі пили.
У міжчасі, на благання
Піонерів “соцзмаганя”,
Щоб настроїть мирну гаму,
Віддали їм пів В'єтнаму,
І поїхали, веселі,
Щоб зустрітись у Брюсселі.
Та не здійснився альянс,
Бо уперся Мендель Франс.
Тут Америка надулась.
Показала Франсу дулю,
Після ж дуль помчав чимдуж
В Лондон цей державний муж.
Там, при круглому столі,
Знову лагідно пили,
Мендель зважив “за” і “проти”,

Приєднався до спільноти,
Вслід за гим — розкішний жест:
На, Італіє, Трієсті!
За нарадами — наради.
Умлівають дипломати,
І одного хочуть всі:
Не чіпати Соврусі.
З нею мусимо співжити,
Абсолютно не злостити,
Бо Хрущови й Маленкові
За відносини торгіві,
І за мирну дію справ
Всіх, без винятку, держав.
Будуть радитись і далі
Мендель Франс, Черчіль і Даллес,
Будуть пити, щоби мир
Розгостався вздовж і вишир.
Смієм тут догати від себе:
Хоч на суші, хоч на небі,
А до згоди не дійдуть
Ті, що мають різну путь.
Бо одні — за волю світу,
Інші — тягнуть світ в орбіту
Рабства, хамства і бича,
За ученням Іпліча*)
Годі лебеда й вовчицю
Примістить в одну світлицю,
Бо вовчиця, підла морда,
Знає, де в птаха є горло.
Чи не краще ж для люлей
Замість в'ч і асамблей,
Замість гот. нарад, амбіцій,
Зняти шкіру із вовчиці?

ІВАН ЕВЕНТУАЛЬНИЙ

*) Ленін сказав: “Спочатку треба перекусати, а потім примусити”.

Микола ПОНЕДЛОК

„Сон рябої кобили“

— Хто тобі казав, тату, що ти маєш робити, поки ти оженився з мамою?

Один з видатних поетів советської України, Андрій Малишко, написав збірку віршів під назвою „За синім морем“. Тримаємо її в руці. Ще навіть не розкрили, не прочитали жадної сторінки, а вже передчуваємо, куди цілиться вправне перо автора.

Обгортку книги пофарбовано в брудно-чорний колір, посередині втиснено блідий хмародер, а внизу примостилися сірі бідолашні халупки. Цього досить, щоб зрозуміти: в книзі буде оспівуватись Америка. Символічно вона вже оспівується на обкладинці:

Брудно-чорна країна, в якій не можна вільно дихнути, де розкошують бліді, анемічні від злоби, капіталісти в хмародерах, а в „льохах-халупках“ нидіє, мучиться сірий пролетаріят.

Перегортаємо листки. В передмові наші передбачення посилюються. В ній сказано, що поет своїм гнівним пером прибив до ганебного стовба всю капіталістичну Америку.

Оскільки ми теж в Америці і, зрозуміло, не бажаємо висіти на ганебному стовбі, приколоти пером Малишка, спробуємо запротестувати. Спробуємо відхилити злощасне перо і скерувати його туди, куди воно мусить поцілити.

Першою перлиною в збірці йде віршик „Статуя свободи“.

„Із Гудзону б'ються в берег води,
І шумить в реклямах Уолл-Стріт,
І старенька статуя Свободи
Огляда американський світ“.

Оглянула вона і настрої зіпсувалася. Миршава та Америка. Бори в цій країні сумні-сумненькі, ріки мілкі та ще ж холодненькі, а поля чахлі-млявенькі. А на тих полях фермер, мов церковна миша вбогий, бродить він, неборака, та від голоду зубами ритмічно клацає. Сумна країна. Глянеш на неї, — і за шкірою мороз пробігає, а в боку циганською голкою штрикає. До того ж, скрізь удови плачуть, чесні люди в тюрмах конають, а від їхнього справедливого гні-

ву навіть грати гнуться-ломляться. Не описуватимемо всієї страхіть, як Малишко побачив в Америці, а то, не доведи-Боже, ще читачі почнуть голосити.

Коротко: землю Вашингтона трясє пропасниця голоду, холоду і неволі. Все похнюпилось і чекає. Чого? — питаєте. Наївні ви. Чекає іншої свободи:

“Інша — та, що Леніним згріта,

Інша та, що Сталін гартував,

Що стоїть у центрі всього світу

В прапорах червоних в д заграва”.

Ясно? Ось якої свободи, на думку Малишка, чекає нещасна Америка. Так званої червоної свободи, яку зготував Ленін, мигів Сталін, а розсюрсує по каютах Богу душу винний українець.

Не пише автор, як у тій країні, де кремлівської свободи хоч відбавляй, живеться людям. Зрозуміло, там і гори зелененькі, і води повненькі, і поля густенькі. Вдови не плачуть за рідними, яких партія перевиховує по тайгах-сибках. У тюрмах люди не копають, а сидять собі спокійно, і то навіть довгенько сидять, і рідко коли гніваються. Дисциплінований елемент. Колгоспникам у тій країні сяють пілісінський день зорі: до роботи блимає ранішня зоря, на роботі припикає кремлівська, а додому йдуть під мерехтіння вечірньої. За день праці одержують сто грамів високоякісної в'сяної муки і п'ять-шість штук доброї чорноморської картоплі. Вночі з цих продуктів печуть пухкі палачі і варять густий борщ. На зорі прокидаються, смачно снідають і з Малишковою піснею:

“Запвітай, наш май,

Буйно, як Дунай,

Над радянським вільним світом

Прапор піднімай”

— маршують у поле...

Отак, порівнявши дві свободи: свою, советську, і чужу, американську, поет по локоть засуває рукава. Лишає свою спочивати, натомість береться до детальнішої розправи з капіталістичною. Ну, що ж, Щастя, Боже! Поможемо й милому в його велегкій боротьбі.

Особливу увагу треба віддати віршикові: “Історія однієї книги”. Початок історії простий:

“З Європи в Америку їхав один
Американський громадянин”.

Інтригуючий початок. Далі дізнаємося, що корабличком плыв не простий смертний “янк”, а ягня “прогресивного” роду. Воно забилосся в кутик каюти і сиділо, мов різьблений Будда. На палубі буржуазія і несвідомий пролетаріят веселяться, танцюють фокса, регочуть від дотепів, гундосять любовні пісеньки, обжираються. Лише ягня в каютиці згорбилосся, мов знак запитання... і читає, читає...

Що ж то за книга, що в дбрала американському громадянину охоту до танцю, до музики, до їжі? Книга про кінець світу? — Ні. Біблія? Та де бо! — Ні.

“Він читав, забував себе,

Книжку, “Історію ВКП(б)”.

Он як! Так вживався мудр'стю книги, що забував за себе, тобто очманів. А кораблич не бере до уваги, що хтось там від науки чманіє. Плыве собі до Нью-Йорку. Доплив. Виходить на сушу громадянин, а в руках, як дорогоцінний смарагд, книга “Історія ВКП(б)” блищить...

Як побачити на пристані страшні поліцаї цей скарб, від жаху в них подротилися чуби, покосилися лица, і вони заवेशали нелюдським голосом... І негайно почали голом оточувати книгу-смарагд. У Малишка ця страшенезна сцена виглядає отак:

“Начебто атомка впала рядом,

Начебто грім покотивсь по землі —

Її (книгу — М. П.) оточили наряд за нарядом

Бліді поліцаї і патрулі”.

Цього мало. Оці “бліді” патрулі арештували хлопця, а на кризі поставили чорні гечаті, щоб “з неї, бува, не спалахнув пожар”... Оце майже і вся історія. Не розуміємо одного. Чого це поліцаї бігли аж на пристань оточувати і опечатувати ту книгу, коли вона неоточена і неопечатана стосами лежить у кіосках центральних вулиць Нью-Йорку. Лежить, і ніхто на неї не звертає уваги. Хіба вряди-годи якийсь містер, проходячи, косо гляне на неї, сплюне спере-сердя і піде далі...

Темі розгулу чорної реакції в Америці автор присвячує добрий десяток віршів. Виділимо серед них ще “Пісню про перше травня”. В Малишківій уяві героїчнейша комуністична демонстрація за синім морем відбувається, приблизно, так: Безконечна колона комуністів крокує по широким вулицях Нью-Йорку. Над колоною майорить безмежне

море червоних прапорів. І всі суцільною лавою ступають, ступають, аж хмародери від резонансу трясуться. Буржуї казяться, вздрівши таку прогресивну силу. А та сила хмарою суне. Та що крок, то вище

“Здіймає догори
В грізнім гулі демонстрацій
Робітничі прапори”...

Ну, коли демонстрація вже почала грізно густо, уол-стрітовці кличуть поліцію і негайно

“Загриміли автомати,
Знов огонь і знов огонь”.

Тобто побили, посікли комуністів-прогресистів, і заплакав-заривав Нью-Йорк і околиця. Так малюється ця картина в буйній фантазії поета. Насправді, першотравневий похід прогресивних людей виглядає трохи інакше. Минулого року ми мали щастя милуватися цією парадом. Йде собі півтори каліки прогресистів, просто тобі не демонстрація, а похоронна процесія. Ніякого грізного гуку не помічалось, оскільки пригадуємо, хмародери не тряслися від резонансу. Більше того, парада так тихенько посувалася, що навіть пес не хотів на неї гавкнути. По боках вулиці юрби глядачів гукали, шикали, букали від “захоплення”, а деякі вітали “перевих” людей гнилими овочами. Варвари-поліцаї, замість когось убивати, зберігали порядок при просуванні жалібної процесії. Оце і все.

Далі розберемо речі гуманітарного характеру. Під цю рубрику потраплять передусім віршики “В ліфті” і “Життя”. Одного разу поет зайшов до ліфту, яким керувала літня негрятянка. Йому стало жаль жінки, бо

“Має старенька немало діла —
Зранку до ночі і знов до зорі,
Вже й на роботі тій посивіла,
Все вона знизу, а інші вгорі”.

У великій шанобі до каторжної праці матері, поетові захотілося

“Поцілувати натружену руку,
Білу, чи чорну — немає бід,
За материнську неказанну муку,
За материнські великі труди”.

І Малишко скидає капелюха і вклоняється робітничо-тружениці.

Ми не мали б застережень до цього вірша. Ми теж поклонимося струженій жінці — негрятянці. Лише дивно, що поет приїхав аж до Америки, щоб уклонитися тяжкопрацюючій жінці. Чому спочатку не вклонися, поете, нашим матерям на рідній землі, які придбали собі нові, досі незнані їм професії?! Схиля своє чоло, поете, перед жінками, які носять телеграфні стовби по запорошених советських до рогах, які тягнуть шпали і залізничні рейки. Здійми свого капелюха перед нашими сестрами, що в колгоспі на спинах переносять центнерові лантухи збіжжя. Поцілуй руки жінок, що мішають цемент, возять цеглу і корчують ліс. Вони теж заслуговують цього. А надто, поете, не забудь піти до матерів і жінок — страдальниць, синів і мужів яких по тюрмах-засланнях розсипано, піди до них, поете, і припади устами до їхніх обох долонь, вклонися їм аж по пояс. Бо їхні муки незміренні, їхнє горе неказанне.

І лише тоді, коли вклонися всім нашим мученицям, можеш приїжджати з спокійною совістю шукати зубожених жінок закордоном.

Зайве милосердя проявляє поет теж в мініатюрі під назвою “Життя”.

Методи зображення майже ті самі, що й у попередніх віршах, хібащо фарби дещо згущені...

Гордо піднісши голову, Малишко йде вулицями Детройту. А на вулицях люди від голоду ледве волочать ноги. Йде знесилений робітник по бруку, зачепився за камінь, — бух — і віддав Богові душу, а тіло похоронній агенції. Одно слово — жах. Дітей хоч рятують молодечі ніжки: вони бігають по перехрестях доріг і жебрають. Міщиний пролетарій заходить до ресторану і благально простягає руку голу:

“Бо робітник у руку голу
Просив подати не кока-колу,
А щоб позбутися б'ди,
Хоч миску теплої бурди”... —

лише гнівні слова письменник. Справді, прибив до ганебного стовба Америку. Де совість у тих буржуїв?! Робітник через свою вбогість відмовляється від усього, лише просить мисочку бурди. Ми вже ладні були заплакати, як несподіваний чортик-сумнів неутралізував наші жалощі. Як міг аме-

риканський робітник просити миску бурли, коли він взагалі не знає такої смачної страви? Коли б навіть усі американські газети оголосили конкурс на те, хто опише найдокладніше їжу під назвою "бурда", то крім утікачів із Советського Союзу, жадний мешканець Америки про неї не знав би. Є речі, яких ніякими засобами не можна відірвати, як прикмету, від певної країни. Коли ми говоримо про гуляш, згадуємо Угорщину, про макарони — Італію, про сандвічі — Америку. Коли ж пролунає слово "бурда", тобто ріденька юшка з кукурудзяної крупи і картоплі, ми без вагань пригадуємо собі країну безкласового суспільства — ССРСР. Це її національна страва. Малишків вірш виявив дивні якості бумеранга. Кинутий на керівників із Вашингтону, він з подвійною силою дуснув Політбюро за шпильчатими мурами Кремля.

Після всіх сумних страхітливих віршів про Америку, наостанку проаналізуємо віршик, просякнутий безмежним оптимізмом і вірою в світле майбутнє. Зветься він "Лист до друга". Малишко листом поетичної форми звертається до товариша-комуніста в Нью-Йорку. Питає його, сіромаху, чи він ще не вмер. Якщо ще дихає, то нехай зберігає енергію і не впадає в розпач. Недалекий, мовляв, той час, коли комунізм добреде до Америки і визволить їх із кайданів. Тоді, очевидно, відновиться і Нью-Йорк:

І місто встане крізь вогонь і гук —
В майбутнє двері, а не сейфів двері,
А ви (тобто, товариш-комуніст — М. П.) до цього
докладете рук!

І це не мрія, це не на папері!"

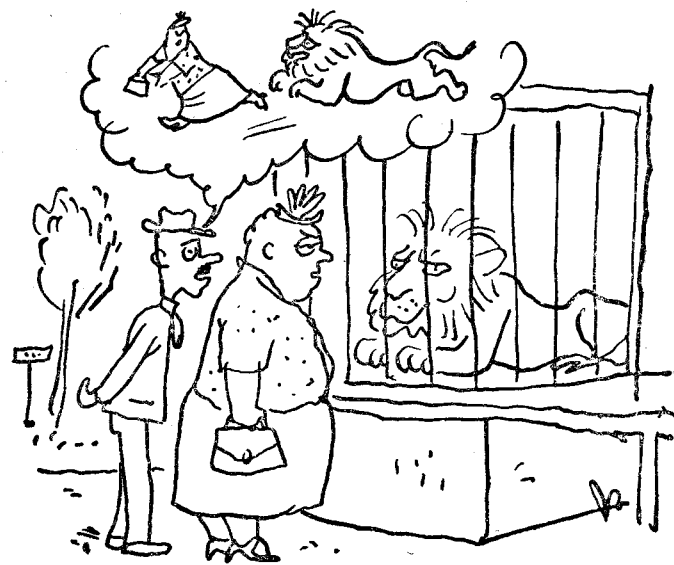
— пророкує Малишко.

Тут ми нічого не можемо заперечувати. Віримо, що советські володарі хочуть "вогнем і гуком" змінити обличчя Америки. Віримо, що до цього "благородного" діла американські комуністи докладатимуть своїх рук. Тільки Малишко забувся описати, як би виглядав Нью-Йорк при комуністичному царстві. Думаємо, що зміни були б ґрунтовні. Насамперед, статую Свободи розбрали б і перевезли б для перетоплення на Урал. Друге, на шпиль найвищого хмародера примістили б фігуру Маленкова. Далі, найбільший кінотеатр у світі — "Радіо-сіті" — перебудували б на в'язницю, а з катедрального собору святого Івана зробили б антирелігійний музей. Американська судова тяганина, як невідповідна

для масового вжитку, була б зліквідована. На зміну прийшла б випробувана советською юстицією колективна методика правосуддя: куля в потилицю. Замість реклами на Бродвеї, теліпалися б червоні прапори.

Збірка Малишка про життя за океаном своїм "правдивим" висвітленням подій заслуговує виразу: суцільна нісенітниця. Як і треба сподіватися, за цю збірку автор дочекався від своїх замовників найвищої нагороди: сталінської премії першого ступня.

Український читач на рідних землях та й поза ними, переглянувши цей твір, зренує його народною приповідкою: "СОН РЯБОЇ КОБИЛИ". І висловить авторові... співчуття.

ДУМКИ, ЗА ЯКІ НЕ МОЖНА ПОКАРАТИ...

ДРУЖНІЙ ЖАРТ

Трое дивізійників повертаються з веселої забави. Ідуть поїздом. Раптом один з них шукає по кишенях, і потім сумовито каже:

— Мав три квитки, а тепер лише два. Десь один загубив.

Загубив — пропало! Слово по слову й вирішили, щоб найхудіший поліз під лавку, аж поки не пройде контроля.

Врешті приходить кондуктор.

— Як то? — каже. — Тут є три квитки, а вас тільки двоє?

— Третій є під лавкою, — відповідають весело друзі.

ЧИ ТРЕБА ВПЦУНА?

Петро прийшов з візитом до Василя. Сів у фотель. Василь глянув задумано на гостя:

— Ти будеш мати сьогодні цілу копу неприємностей!

— Я? — здивувався Петро. — Звідкіля в тебе така думка? Може, ти віщун?

— Ні! — похитав головою Василь, — але ти сидиш на капелюсі моєї дружини.

ВІРНИЙ РОЗРАХУНОК

— Ваш син ще й далі студіює?

— Так. Він хоче бути лікарем. І не спішить, бо каже, що до старшого віком лікаря люди мають завжди більше довір'я.

ЗАКОВИКА

Вона: — Ти завжди, як побачиш гарну дівчину, забуваєш, що ти жонатий!

Він: — Якраз навпаки, тоді я собі це пригадую...

З ПРОБЛЕМ: ФРАНЦІЯ ПРОТИ СССР

Підчас обідньої перерви, на майданчику коло фабрики, відпочивають робітники. Один з них читає газету, в якій написано про приступлення Франції до ЕОС-у.

— Ти, П'єр, як буде війна, підеш на фронт?

— Певне, що підемо!

— Що значить: "підемо"?

— Ми троє підемо!

— Які троє?

— Ну, я, і тих двоє, які мене будуть тягнути!

АВТОБУС ВИНЕН

І яка ж моя, друзі рідні, вина, що живу я в двадцятому столітті, в добу техніки? Бо те, що сталося, ніколи б не мало місця, якщо б я народився на один вік раніше.

Що тут багато бідкатись? Хай і ви узнаєте, що не винуватий я ні в чому.

Мешкав я в місті, де на вулиці ні асфальту, ні каміння. Прямо не вулиця при моєму домі, а справжній український вигін, живцем тай із земельки рідної принесений.

Та не дасть техніка спокійно віку вікувати.

Одного разу приїхали дивоглядні машини, розкопали вигін. Інші машини навезли чорної мазюки, ще інші її розтрусили. Днів через два-три ще якісь прилади, — не то трактори, не то локомотиви, — ту мазюку чорну-пречорну вирівняли, по вигону втовкли, і я не очунався, як техніка за декілька тижнів новочасне шосе провела попід моєю хатою.

Ну, що скажете? Шосе — гарна річ. Культура, кажуть, битим шляхом просувається.

Ото ж і просунулась!

Якось дивлюся, не то інженери, не то директори побіч моєї хати згуртувались. Наряду якусь мають. І після недовгої розмови один з тих, ніби то директорів, підійшов до тягарового авта, що стояло недалеко, і приніс невеличкий стовбчик. Гарно вигладжений, помальований, з якимись знаками.

— Що це? — думаю, і злегка відчиняю вікно, ніби я й не про цей факт хочу взнати, а так собі, свіжого повітря в хату напустити вирішив...

І ось чую розмову. І мені стало ясно. Техніка, значить, ушчасливлює мене ще більше: по шосе буде йти автобусова комунікація, і побіч моєї хати зупинку для автобусів приготували.

Після недовгого часу надійшла урочиста хвилинка. Автобуси по шосе парадують, для пропаганди охочих без квитків у найближчу місцевість перевозять.

А згодом прийшли сірі будні. День-в-день гудуть що-кілька хвилин мотори, людям у переїзді допомагають. Відомо ж, техніка! Не те, що в давню давнину! І волів не треба годувати, і коней не треба кувати, і багата за халяву стромляти. Під'їхав теперечка до бензинової станції, напоїв мотор хоч і двістілітровою бензини, тру-тру! — си-реною, і поїхав.

Та не спить біла, і мабуть з технікою у парі ходить.

Якось жінка моя до знайомих на другий кінець міста поїхала. У відвідини. А я сиротиною самотньою в хаті лишився газдувати.

І ось, в таку то днину, несподівано буря зірвалася. Задуло, загуркотіло, і дощ почав падати. Щодалі то сильніше, а там перейшло у справжню зливу.

Виглядаю я крізь вікно, чи не надійде часом моя жіночка. Думаю про те, і з парасолькою очікую коло дверей, щоб моя голубка сизокрила не змокла, переходячи отих декілька метрів з автобусу до хати.

Та ба, не видати! Виглянув через вікно ще раз, — немає. Лиш на дворі лютує злива, дощ потоками летиться на земельку спраглу. Асфальт — ніби річка в повінь. І щоб ще краще побачити, як злива проходить, і чи, бува, вода не наближається до примурівку моєї хати, в'дчинив я двері.

Дивлюсь, стоїть щось обмокле, притулене до муру. На автобус чекає. Якась жінка. Не придивлявся я, чи гарна вона, чи ні, бо дощ і так, напевне, змив усю красу з личка. Але стоїть вона, бідолаха, клуночок якийсь під пахвою тупить, а сама в літньому та ще й обмоклому платті.

А ви знаєте мою владу? Метелика, бувало, не міг я забити, не те, щоб дивитися на обмокле сотворіння, якому помочі ні звідки, хіба від мене, тай від автобуса трохи. І оскільки автобуса, мабуть через зливу, не було видно, сказав я жертві раптового дощу:

— Будь ласка, пані, заходьте в коридор, тут краще переждати зливу.

І скажіть самі, чи бачите ви якусь вину з мого боку? Ні! Бо це вчинок справжнього філянтропа!

Паню не треба було багато просити. Вона, усміхаючись обмоклим обличчям, полякувала. Ствердив я при цьому, що має гарні зуби і такий же усміх.

Увійшла в коридор. З суконки почала стікати вода.

І знову обізвалось у мене оте добре серце і справжня душа, що метеликові кривди не могла зробити.

— Заходьте. — кажу, — в кухню, переодягнетесь і зітрієтесь чаркою вина, бо ще, не дай Бог, простудитесь. Адж же ж за хворобу не так то сьогодні важко!

Вона послушалась. Я приніс якесь одіння своєї жінки, і залишив гостю саму в кухні. Вона швиденько переодяглась, і як я прийшов, таки справді ствердив, що вона зовсім не по-

тана. І років двадцять п'ять, не більше.

Налив я собі і їй вина. Випили ще по одній чарці. Налив я по третій. І саме тоді, як ми хотіли випити цю третю чарку, увійшла до кухні моя обмокла дружина...

Ви, читачі, мабуть подумаетесь, що було далі. Хоч як я присягався, що не я винен, а автобус, не допомгло. Тепер моя рідна жінка живе в одній кімнаті, а я в другій, і коли наладнаються між нами дипломатичні взаємини — невідомо. А все через техніку! Автобус винен, не я!

Акакій Шпилька

ДЕЩО ПРО АМЕРИКУ

— Ви нашу хату зразу пізнаєте. Це є єдиний дім на передмісті, який не має ані гаражу, ані телевізійних дровів.

НЕ ВСЕ ПО ПЛЯНУ...

Всім можна творити романи за пляном,
Значити години своїх "рандеву",
До кіна йти можна й до кухні по каву,
І в п'ятій годині білити стіну.

І можна до праці не йти в понеділок,
В вівторок сказати: прийде середа,
І пісню веселу трагічно співати,
Щоб лісом і полем котилась луна.

І можна за пляном корову доїти,
Чи римський вивчати статут і закон,
І можна до ранку надійно чекати,
З квітками під миллим, закритим вікном.

Не можна одного, Пані і Панове,
Колеги сердечні, кохана Жаннет, —
Не певно сказати, що завтра о п'ятій
Напише вам вірша поет.

Мастер

ЧАР ОЧЕЙ

Один з наших поселенців на Мадагаскарі прислав нам фотографію дівчини. Гарна будова і національний стрій: одна квітка в кучерявому волоссі, а більш нічого. Властиво, було ще дещо: підпис під знімкою:

Що? Гарні очі?

З ПРОБЛЕМ ХХ ВІКУ

В суді розглядається справа про розлуку. Суддя хоче врятувати подружнє життя і промовляє до сумління чоловіка:

— Ви втекли від жінки, лишивши напризволяще її саму. Ви — дезертир!

— Пане суддя, — каже чоловік, — пригляньтесь краще до моєї жінки, і тоді побачите, що я не дезертир, а втікач!

— Бажаєте колонської води за 60 центів чи за вісімдесят?

— А яка різниця?

— Двадцять центів.

Народний Дім

Як рознеслася сизою голубкою вістонька, що українці в Нью-Йорку та Народний Дім купили, то наші метрополітальники, гей бджоли на весні, зароїлися, забзуміли, загомоніли:

- Чули?
- Що таке?
- Наші Народний Дім купили...
- Але?
- Невже?
- Бігме!...

А на Давнтавні, та на 7-мій Стриті, таї під церквою св. Юрія навіть такі розмовоньки почуєте:

- Чули, куме?
- Та чув...
- Готуйте гроші на шері...
- Цілого шера не куплю, бо тільки минулого тижня нову кару на сплату взяв, але кводра, бігме, дам, бо вже є на що...

А оце долетіла до нас крилата чутонька, що нью-йоркські українці так розентузіювалися Народним Домом, що стрінувши інж. Лепкалюка на вулиці, стали його вгору піднімати, аж поліція мусіла в цілому місті на дві години припинити рух...

Значить, радіють наші метрополітальники, тішаться, веселяться...

Звичайно, радіти треба, бо й є чого радіти: Народний Дім же купили! І то не десь там у Сліпітавні, а в Нью-Йорку, в Метрополії світу...

Радів і я, голубчик, цілий тиждень радів, але оце вчора до мого еміграційного серця сумнів почав закрадатися: чи не вийде, бува, нам, братця, оцей Народний Дім на національну шкодоньку?

Ви, ось, візьміть і розчовпайте таку справу: купили ми Народний Дім. Добре, купили, але чи гроші всі за нього заплатили? Тільки трошки дали, а на решту моргедж затагнули...

І саме звідси може початися національне лихо.

Звісна річ, ми, українська еміграція, так довго патріотами буваємо, поки справа до грошей не доходить. А як доходить до грошей, діло стає ховзьким. Тоді ми навіть національну зраду поповнити готові...

І ось, таке може вийти: прийдуть до наших давнтавнських патріотів збірщики за шерами, а їм скажуть:

- Я не українець, я руський...
- Не греко-католик я, а католик...
- Ми не самостійники, а демократи...

Щоб шерів не купувати, багато готові до чужих церков, до чужих громад, а навіть до чужих націй утікти... Боронь Боже, я не кажу, що таке станеться, але таке може статися...

Або візьмим наші метрополітальні, репрезентативні, національні імпрези.

Досі відбувалися вони в чужих залах, і все було добре. Правда, пили національні грошенята в чужі кишені, зате з програмою, чи, тее, з їх закінченнями був спокій. Заплянували імпрезу на п'ять, чи на шість годин — і мусіли додержуватись часу. Не раз продовжували б і довше, але що ж, не своя зала, викидайся. Буває, промовець ще балакає, а на сцені чужа обслуга вже тризуба здимає... Тоді швидко співають гімн і закінчують...

А що буде, питаю я вас, як наші почнуть імпрезувати в своєму Народному Домі? Думаєте, триватимуть наші імпрези п'ять або шість годин? Забудьте, друзі, ті добрі часи. Цілими днями триватимуть. Як почнуться в суботу ввечері, то ще шастя буде, коли в понеділок ранком кінчатимуться... Бо яка сила, питаю вас, їх зупинить? Хто по сміє тризуба зі сцени стягати?

— Хай говорить! — кричатимуть.

— Продовжувай!...

— Валяй, Петя!...

— В своїй хаті — своя правда, і сила, і воля...

Досі були довгі наші імпрези, а тепер вони безконечними стануть...

Та найбільше лихо почнеться, як стануть у Народному Домі кімнати для наших партій винаймати. Тоді справжня еміграційна коломийка закрутиться. Прийде перший, припустімо, Іван Вовчук, і найкращу, фронтову кімнату в партері для ООЧУСУ найме. Стане він собі у виставовому вікні

й демонстративно крутитиме свої вусища.

Після нього прийде голова ОДВУ — Дорошенко. Його поведуть на перший поверх.

— Ні, — скаже він, — нам би десь на долині... Члени наші підстаркуваті вже, всім понад шістдесятку, задихаються, як туди будуть драпатись...

— Долішню вже винайняли, — зауважить управитель. — Вовчук для ООЧУСУ забрав...

— Та як же це? — стане кричати одувівець, — банде рівцям винайняли? Вони ж усі молоді, їх би на гору позанягати...

Достанеться, скажімо, більша кімната СУМ-ові, а менша ОДУМ-ові, — і знов сварка:

— Та яка ж це у вас національна географія? — лялять управу одумівці. — Україна вдесьтеро більша від задрипаної Галілеї, а вони їх у більшу кімнату пруть... Хіба ж це соборницький підхід? Навіть Толстовський Комітет нам більшу кімнату дав би.

Зйдуться до одного дому УНРада й УГВР — кожного дня сперечатимуться. Хоч бери та постійну сторожу під їхніми дверима став...

Примістяться на одному поверсі П(риятелі) АБН і Демократичний Блок — без смертних випадків не обійдеться...

Житимуть під одним дахом гетьманці й уєнерівці — теж добра не сподівайся...

Винаймуть по кімнатці Матірньому Союзові Українок, Союзові Українок, Жіночому Об'єднанню, Золотому Хрестові — тоді хоч окрему прибиральницю наймай, щоб волосся загортала, як жінки чубитись почнуть...

Або скажіть мені, ентузіясти Народного Дому, як ви стягатиме ренту з цих організацій? Еге, голубчики! Хотів би я побачити того відважного адміністратора, що піде її збирати!

— Геть! — понесеться з кожної кімнати

— З очей!...

— І не показуйся більше!...

— Щоб і духу твого тут не було!...

— Та як це так, — сваритимуться всі, — чужим платили і вам плати?... Це ж Народний Дім, чи ні?... А хто ми — питаємо?... Хіба не народ?... Так чого ж вам платити?...

І всі солідарно не платитимуть.

Ну, й що ви їм тоді зробите? На вулицю викинете, чи що?

Ще гірше може бути: Всі ці організації надрукують свої шері і збиратимуть гроші кожна на свій власний Народний Дім.

А тоді, то вже хоч складайся та з Америки назад в Європу емігруй!

НЕМА ЗАГРОЗИ

— Івасю, перестань забивати цвяхи, бо покалічиш пальця.
— Але ж, мамусю, це не я держу цвях, а Маруся.

Елегантне життя

Запросив нас до себе в гості сам начальник тресту "Заготріг", тов. Биковець.

— Приходьте, я вам покажу, як треба провадити елегантне життя в епоху модернізації.

Прийшли ми. Не багато нас, зате сама верхівка тресту з жінками. На дворі морозяка, а ми чалапаємо, передбачаючи, що товариш начальник нас напевне зігріє.

Прийшли. Привіталися. Розмови все культурні, і до теми. Про заготівлю рогу, і взагалі про іншу рослинність.

Тов. Биковець пальнув промову.

— Живемо в епоху, яка вимагає елегантності. Навіть сам товариш Маленков не раз це підкреслював на з'їзді свиноматок. Використаймо ж надбання техніки на всі сто! Все, що я вам продемонструю, це мої власні винаходи, про які ще ніхто не має жадного поняття. Капіталістичні акулки відстали від нас в цьому відношенні на два століття. Починаю демонструвати елегантне життя в хатньому оточенні.

— "Ви приходите до хати. Поки дружина готує щось там на кухні, ви відпочиваєте. Вентилятор дмухає на вас з усіх боків, зганяючи з вас, так би мовити, порошок трудового дня.

Биковець влучає вентилятора завбільшки в телеграфний стовп, який починає на нас дмухати, наче вітер з Арктики. За п'ять хвилин ми вибивали зубами усі можливі мелодії, а парторг навіть пробував щось подібне до "Мудрая партия большевиков" співати.

— Чи на вас є ще порошок трудового дня? — запитав начальник.

— В-в-в-ж-ж-е-е ні-і-і, — простогнав хтось із нас.

Далі ви скидаєте з себе убрання і даєте його жінці, щоб вона кинула його до спецхемічного апарату, де погинуть усі мікроби.

— Роздягайтесь!

Ми мовчки роздягнулися. Справа починала набирати хемічно-прального забарвлення.

— Поки ваше убрання позбувається мікробів, ваша білизна мусить бути свіжою, чистою на чергові збори тресту увечорі, — сказав директор, а потім додав: — Скидайте білизну!

Тут хтось промацав про те, що білизна не приготов.

лена на таку несподіванку, одне слово, там трохи зашита, там трохи полатана, там, мовляв, якась плямочка. Але начальник лише глянув на нас, і ми попросили наших дам закрити на хвилинку очі.

Білизна зникла в якійсь дивній машині, де й почала перемішуватися, як тісто. Не маючи чим накритись, ми постягали зі столу журнали й газети, і, пообиручувавшись ними, чекали, що буде далі. Начальник попросив нашого завгоспа сісти в крісло.

Завгосп Пупкін сів. А тому, що був закритий "Правдою", і не мав що тримати в руках, відпочиваючи, стягнув з главбуха "Комуніста", який лишився, як Адам, не знаючи, де заховатись. Але жінка його не розгубилась. Простягнула йому свою торбинку, за якою він і схоронився разом з усією анатомією.

Не встиг Пупкін замерзти на кріслі, як воно легко тріснуло, і Пупкін, мелькнувши волосатими ногами, впав у повітряний простір, зачепивши при цьому флякон.

Але лишмо Пупкіна. Начальник і вухом не моргнув!

— Ви відпочили, і свіжі, бальорі, виглядаєте, наче на світ народились, — сказав. І він показав на Пупкіна. Дійсно Пупкін був синій, наче тількищо народився, з ріденьким волоссячком на голові, на якому лежали пелюстки квітів.

— Одяг ваш уже готовий, і ви вбираєте його на себе — новий, свіжий, прасований і гігієнічний.

Начальник підійшов до апарату, де калаталося, гуло і скрипіло наше убрання. — Зупиняйте машину! — сказав.

Але машина чомусь не зупинялась, а ще більше скреготала і стогнала. В цю хвилину погасло світло. Начальник промовив:

— Півгодини почекаємо. Черга на наш район. Ощаджуємо струм.

За ці півгодини начальник оповідав різні пікантні анекдоти, а потім просив і нас. Ми, по черзі клацаючи чим хто лише міг, видували з себе смішненькі історії. Тов. Смородін, наш спецвділ, навіть перевиконав сміх, бо сміявся тоді, коли оповідач і не збирався говорити.

За півгодини знову дачи світло, і ми, сині від вентилятора, червоні від анекдотів, у душах своїх мізерних чекали на кінець цього елегантного життя.

Биковець, і він же начальник, нарешті почав витягати білизну. Спершу витягнув рукав, який, як потім виявилось,

був однією штаниною тов. Пупкіна. Той мовчки взяв. Далі з'явилася сорочка, але нам це лише здавалось. Це була надзвичайно вдала хемічна комбінація підштанків з блюзкою тов. Пищимузи. Далі випали три гудзики. До них ніхто не признався. Але пізніше тов. Пупкін казав, що пізнав їх. Два від плаща, а один від нічної сорочки.

За десять хвилин на підлозі лежали шматки білизни, убрань, і рештки неозначеної форми і кольору. Лише одному Пупкіну страшенно пощастило. Його плащ залишився цілим, кольори були на ньому трохи дивними: рукави червоні, середина біла, низ зелений в пасочки. Гудзики поскручувані в дудочку, а сам він (не Пупкін, а плащ) помолодшав на двадцять років.

Начальник пороздавав нам рештки нашої легкої індустрії і сказав, прощаючись:

— Ні, не надаєтеся ви до елегантного життя. Прошу всіх на другий вихідний день. Пробу повторимо.

Вийшли ми гусаком у морозну щасливу московську віч. Попереду Пупкін з "Правдою" на стегнах, за ним Смородін закрив "Шляхом Комунізму" те місце, де спина губить свою потішну назву, а Рогоносів у "Комсомольській Правді", в якій обережно ніс себе разом з отими трьома гудзиками. Оминаючи ліхтарі й міліціонерів, утікали ми від щасливого й елегантного життя ген — далі.

Що ж нас чекає на другий вихідний день?

Серафима Гусочка

ЗОЛОТІ ДУМКИ СЕЛЕПКА ЛАВОЧКИ

Лягти спати може кожний дурень, але встати — тільки людина сильного характеру.

Хоч Наполеон мав короткі ноги, однак був великим чоловіком.

Щоб молоко не скисло, треба його лишити в корові.

Іванові Лютому, московському цареві, треба признати, що він зробив честь своєму імені.

ІСТОРІЯ ПОВТОРЯЄТЬСЯ

1.

Степан Банька мешкав у невеличкому містечку, працюючи вже кілька літ пожежником. І якраз сьогодні, коли він мав вільний від праці день, мусіло трапитись нещастя.

Після обіду дружина несподівано скрикнула:

— Ой, Степане, дух запирає!

І з тими словами зіснулась із стільця на долівку.

Пожежникові Степанові Баньці повторювати скаргу вдруге не було потреби. Адже ж ніхто краще, як він, не знає, що таке небезпека! Притьмом прискочив до жінки, підніс. "Певне, зімліла, — думає, і пробує привести дружину до притомности. Та скоро це залишив, бо дружина сама від крила спочатку ліве, а потім праве око, і ледве чутним голосом пролебеділа:

— Серце...

Тут і пронизала голову Степана Баньки думка, що, властиво, дружина вже не раз жалілася на якісь підозрілі болі серця. — Треба, — вирішив, — дати валеріянові краплі, і проміне.

— Зараз, серденько, — сказав уголос, — попий холодного чайку, а я потелефоную до лікаря. Прийде негайно, дасть ліків, або, може, зробить застрик, і pomoже напевне. Не хвилюйся, голубко!

Не знати, чи дійшли ті слова до свідомости ослабленої серцевою атакою жінки, але Степан Банька побіг швиденько до сусідньої крамниці, накрутив номер телефону, і скоромовкою залементавав:

— Пане докторе! Приїздіть негайно до мене! Дружина дістала посилену атаку серця.

Хвилинку завмер при слухавці.

— Що? Коли це сталося, питаєте? Тільки що, ну, скажемо, десять хвилин тому.

І знову з обличчям, повним напруження, притиснув слухавку до вуха. З рурки лотітали хрипкі звуки. Доктор, певне, про щось розпитував, бо Банька підвищив свій голос:

— Але ж так, сьогодні! Дружина має 54 роки. Скільки важить, точно не знаю, але, на милість Бога, приїздіть скоріше!

Доктор знову щось пояснював. Степан кричав:

— Не маєте зараз часу? Так? Аж за дві години? Будь ласка, залишіть інших пацієнтів, це ж серцева атака, посилена, розумієте?!

З рурки долітали неясні слова. Пожежник перебив:

— Що? Не через пацієнтів не можете приїхати, а через те, що на дворі йде дощ, а ви дали направити парасольку? І це є дійсна причина? Позичте парасольку в сусіда й поспішіть, бо... Ах, я тут говорю, а в кухні, на долівці, пів жива, пів мертва моя дружина. Жду вас, докторе, і не викручуйтеся браком парасолі!

Банька поклав слухавку і за кілька хвилин був коло хворої.

З жінкою дійсно ставало дим далі — гірше. Вона кричала, що немилосердно пече коло серця. Степан старався допомогти хворій, на підставі свого, досить слабенького знання медичних штук. Він уважно слідкував за її віддихом, уважаючи водночас, щоб не погас примус, на якому грівся чай, а також тужно водив зором по віконній шибі, чи не побачить, що дорогою наближається до його хати містечковий лікар, усім добре відомий, Хведір Гарячка.

На стіні відбивав секунди годинник. Час ішов тепер, на думку Степана, дуже повільно, але лікар не йшов взагалі. Натомість, швидко втікало життя дружини, бо вона знову почала жалітись на збільшений тиск коло серця та ще на якісь страшні болі. І тоді, як з чайника вже добре бухнула пара, а Степан хотів винести на піддашшя з кухні примус, щоб не коптіло в приміщенні, Степаниха голосно скрикнула і відійшла у вічність.

Більш-менш за три години після цього приплентався лікар. Висловив співчуття пожежникові Баньці і відійшов. Був настільки чемний, що навіть не настоював заплатити йому тонорар.

2.

Пожежник Степан Банька сидів якраз у кімнаті чергового на партівничій вежі, коли задзвонив телефон. Він підніс скорим рухом слухавку.

— Що? Пожежа? Де горить? — запитав, і вже приготувався натиснути педаль алярмового дзвінка, як з трубки донеслися нові інформації:

— У лікаря? Що? Горить лікарська канцелярія?

З апарату вилітали дальші слова, які настільки зацікавили Степана, що той забув про суворий службовий обов'язок і не натиснув педаль алярмового дзвінка.

— Ах, це говорить пан доктор? Тут Степан Банька. Поважаннячко! А хто перший зауважив пожежу, пане докторе?

Телефонна рурка передавала якісь нові інформації, здається, благала швидше приїхати, а Банька чемно слухав, співчував, і врешті відповів:

— Так, так, зараз ідемо. Тільки, будь ласка поінформуйте нас докладно, чи є десь близько кого мисія пожежі вода? Бо самі ж знаєте: пожежникам без води — ні туди і ні сюди...

За годину пожежна команда повернулася до станиці. Один з тих, що брав участь у рятунковій акції, зайшов до Баньки й сказав:

— Школа було нас ганяти. Лікарська канцелярія ще до нашого приїзду згоріла до тла.

Фуфайка

ДВІ ІСТОРІЇ

Він був скулий. Мабуть, не було на світі такого скупого чоловіка. І тільки вона одна знала підхід до нього. Вчасне, до його кнелені. Коли готребувала грошей, робила йому пекельну авантюру. Врешті пакувала свої гечі і казала, що йде до мами. Ніколи, ніколи вже не повернеться до нього!

Тоді він витягав грубий портфель і давав їй гроші. На дорогу.

Вона була безборомна, шліком в його руках. Знала, що благодійний погляд її се врятує, а коли він нахититься над нею, вона втікала б найрадше на край світу. Та це було вже зазізно. Врешті вона сама хотіла цього, прийшла до нього добровільно. Бачила, що для неї немає вже ніякого рятунку. І вона відлучилася поволі назад, закрила очі, розкрила прекрасно викроєні уста...

І тоді дитинист підійшов до неї зі сталевим сверлом у руках.

КОЛИ СУДДЯ Є ФІЛОСОФОМ...

Перед судом став літній чоловік. Він побив залізничного урядовця, що продавав у касі квитки.

— Яка була причина вашого вчинку? — спитав суддя. Обвинувачений відповів:

— Я хотів купити місце в спальному вагоні, що йде до Детройту.

— Горішнє, чи долішнє ліжко? — перебив суддя.

— А яка різниця?

— Два доляри. Долішнє має вищу ціну, горішнє нижчу. Вища ціна припадає на нижче ліжко. Коли ви хочете нижче ліжко, мусите заплатити вищу ціну, бо вище продаємо за нижчу ціну. Але багато людей не любить вищого, хоч воно й має нижчу ціну. Бо коли візьмете ліжко високо, мусите лізти вгору, щоб лягти спати, і сходити додолу, щоб встати. Коли ви, отже, бажаєте ліжко високо, платите нижчу ціну, а коли низько, то вищу...

Обвинуваченого звільнили від вини й кари.

МІЖ ПРИЯТЕЛЯМИ

— П'ять наречених відразу? Як ти дійшов до такого безсоромного вчинку?

— Сам не знаю. Певне, Амор підстрелив мене в машинного пістоля.

У РОДИННОМУ ГНІЗДЕЧКУ

— Що ви, діти, робите? — питає мама.

— Бавимось. Хто скаже найбільшу брехню, дістане в дарунок цього котика.

— Але ж, діти, діти! У вашому віці я навіть не знала, що це є брехня.

— Мамо, мамо! — закричали всі, — котик є твій!

З ТАЄМНИЦЬ ЖЕНЕВСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Червоний делегат: — Тут ми є самі і ніхто не буде цього знати: ось для вас 10.000 доларів.

Капіталістичний делегат: — (гляди́ть на гроші, і по хвилині) Знаєте, що? Дайте 50.000 доларів, і тоді можете говорити про це кому схочете!

Коли чоловіка провадить пес — чоловік сліпий, коли чоловік провадить пса — чоловік жонатий.

— Йди до хати, бо гримить.

— Не треба, я і тут добре чую.

НАУКОВА ДИСКУСІЯ

Професор Реп'ях і доктор Карлючка своїм товаришуванням дивували людей. Ані кроку один без одного не зроблять. Дехто навіть твердив, що вони брати, інші сягали ще далі: додавали, що не просто брати, а близнюки. Хоч були й такі, що сумнівалися, щоб Реп'ях та Карлючка були братами, а тим більше близнятами.

Вже один той факт, що обоє мали різні прізвища, розвівав усілякі поголоски про їхнє кровне споріднення. А коли взяти під увагу, що Реп'ях народився у Львові, а Карлючка в Києві, і що одного недавно хтось у газеті вітав з сорокаліттям, іншого з п'ятидесятиліттям, то говорити про якесь там близняцтво неможливо. Отак собі подружилися два науковці, а що вони були з протилежних українських земель, то, зрозуміло, їхня дружба викликувала закономірний подив і різні розмови.

Як бувало, Реп'ях і Карлючка йдуть по вулиці, знайомі проводжають їх очима і пошепки один одному говорять:

— Бачите, соборна Україна пішла.

— Бачу. Ото приятелі-нерозливовода.

Але горе підсувається небачено-негадано...

Останнім часом у пресі почали енергійно дискутувати над питанням правопису, питанням нашої літературної мови.

Ані Карлючка, ані Реп'ях не були мовознавцями. Карлючка, викладав у Києві, в неповно-середній школі, фізкультуру, і титул доктора одержав лише на еміграції, в Мюнхені, будучи керівником одягового магазину в таборі. Другий, Реп'ях, завідував колись харчівнею біля Львова, і титул професора йому подарували, коли він був два тижні культурним референтом у Бременському переходовому таборі. Отже, обоє мали не дуже залежні від правопису й мови професії. Та може б, Карлючка і Реп'ях не звертали особливої уваги на філологію, коли б не їхні, подаровані їм, титули. Адже звання доктора чи професора до чогось зобов'язує людину! І вони всі свої сили кинули на правописний фронт. Почали читати лекції про літературну мову, про її значення, та як її несовісні люди псують і потворять.

Професор Реп'ях об'їжджав Нью-Йоркську метрополію,

доктор Карлючка чкурнув просвіщати Філядельфію і околиці.

Наукові роз'їзди на якийсь там місяць розлучили друзів. Але все на світі кінчається. Кінчилися і їхні доповіді. Професор і доктор зустрілися на культурній імпрезі, в барі, де співачка в модерному костюмі виконувала субтропічні пісні і танцювала екзотичні африканські танці.

Реп'ях і Карлючка обнялися.

— Добри вечір, пане докторе!

— Добри вечір, пане професоре!

Їхні очі випромінювали радість, приязнь, надхнення...

— Довгенько ми з вами не бачилися, професоре! А в світі такі зміни за цей час сталися. Подумайте, як гарно Айзенгауер чистить свій уряд від комуністів! От патріот, так патріот!

Професор Реп'ях випростався, мов проковтнув металеву палицю.

— Що ви сказали, докторе?! Повторіть, прошу я вас, бо я від несподіванки зімлію.

— Кажу вам, що Айзенгауер патріот!

Професор покліпав з хвилину очима і заспівав:

— Ля-ля-ля-ля, докторе! Та ж у вас граматики шкандибає, любцю! Та ж правопис у вас, вибачайте, дикунський! Не патріот, а патрійота!

Доктор Карлючка підніс руку, хотів уже схопити професора Реп'яха за ковнір і потрусити, мов грушу, але згадав, що перед ним приятель і стримав себе.

— Професоре Реп'яше, не вчіть мене! В мене жінка закохана в Тарзана, а я в правопис. Я на ньому зуби з'їв. А ви... ви так розумієтеся на правописі, як циган на милі.

— Тут мило не до речі. Ви східнячите навмисне слова. Не європеїзуйте, а східнячите!

— Од'їдїть, професоре, бо я вас як з'європеїзую, то дух спустите!

— Ви кулаками лише й дискутуєте! Ви... ви... Азія!

— А ви іхтіозавр!

— Дзенькую за комплімент!

— Спасіба й вам за добре слово! Хороший мені друг!

— Файний товариш!

— Ага! Не розумієте, що пишеться — "патріот"!

— Патрійота!

— Ідіот!

— Ідіота!

Раптом професор Реп'ях спохватився.

— Гей, докторе Карлючко, про кого ви кажете “ідіот”?

— Про кого? Я кажу — патріот, ідіот, самольот...

— Ля-ля-ля-ля, не самольот, а флюгцойг — о!

— Ось вам і — “О”! Самольот, рот...

— Не рот, а рота! Наприклад — рота, як ворота.

Крик ставав сильнішим і сильнішим. Позбиралися люди, прибіг поліцай. Професор і доктор за дискусією не помічали, що їх обступив натовп цікавих. Розчервонівшись, мов печені раки, вони злісно дивилися один на одного.

— Не дивіться на мене так, мов я чоловіка з'їв!

— Та й ви не блимайте на мене своїми жарівками!

— А у вас не жарівки, а автомобільні фари!

Доктор плюнув на професора, але попав на ковчир якоїсь допитливої жінки.

У професора від злості уста зімкнулися і він не міг тим же відповісти противникові.

Він кинувся, щоб схопити доктора за його ріденьку бороду, але між ними виріс поліцай.

— Не бешкетуйте в барі, — більше попросив, ніж наказав поліцай.

— А ми не бешкетуємо. Ми дискутуємо. Це нормальна наукова дискусія.

Поліцай посуворішав.

— Якщо це нормальна наукова дискусія, то принаймні не в барі! Чуєте?

— Вибачайте, що в барі. Безумовно, вона більше личить для часопису, ніж для бару.

Сорі.

Обидва науковці вперше пішли додому протилежними напрямками...

— Якщо вам цей нашівинок не подобається, я маю для вас багато-багато кращий!

ІЗ СПОМИНІВ СТАРШОЇ ДІВЧИ

24. 4. Сьогодні мала я незвичайну пригоду. Коли йшла вулицею біля парку, зауважила, що якийсь незнайомий мені мужчина дивився на мене не так, як ті всі мужчини, що мене вже не раз зачіпали. Я зразу помітила, що він був досить пристійний, гарно збудований, ставний. Словом, мужчина, про якого я часто мріяла підчас свого довгого дівування. Мріяла? Певне, що так! Адже ж я могла давно вийти заміж, чи то за пекарського помічника, Антошка чи за сторожа з цегельні "Кераміка". Однак я відмовила. Я себе ціню вище! Я все ще маю надію знайти свій ідеал...

І саме сьогодні зустріла! Я зразу відчула, що він глянув на мене своїми бистрими очима. Потім удала, ніби він мене зовсім не цікавить, насправді ж він мене заінтригував. Я пішла трохи далі, глянула на виставку капелюхів і зайшла до якоїсь крамниці. Без жодної мети. Зайшла тільки тому, щоб із вхідних дверей можна було спостерігати, що робить він.

А незнайомий пройшовся за цей час уздовж паркової огорожі і затримався. Глядів услід за мною. Це добре. Навіть дуже добре!

25. 4. Весна починає робити своє. Сьогодні п'ятниця, і хоч як мало маю я часу, бо мушу прибирати в кухні, але лишу цю роботу на пізніше, може, навіть і на завтра, бо хочу піти до парку. Можливо, якраз буде він? Він такий ставний, такий милий, що, може, щось і буде з того. Тітка Явдоха каже, що мені вже тому десять років була найвища пора вийти заміж, але що ж, не поталанило. Може, якраз тепер...

Я швиденько причепурилась. Одягла своє найкраще убрання: червону суконку, жовті черевики, і капелюха, що його дстала в подарунок на іменини від однієї товаришки. Зробила зачіску, підмалювала уста. Треба поспішати, бо, може, він там неспокійно жде на мене.

Мої мрії мене завели. Я ходила сюди й туди, дивилась наліво і направо, а його не бачила. І коли вже мене огорнули суніви, несподівано з бічної хвіртки зоопарку виїхала моя мрія... Він видавався мені ще гарнішим, ніж учора. Я не могла звернути набік, і хоч тремтіла, пішла йому назустріч. Я помітила, що він за мною стежить.

Віддаль між нами зменшувалась. Ще п'ять кроків, ще

три, ще один, і наші погляди зустрілися. Власне, його пронизливий, такий мужеський, сталевий зір спинився на мені. Я скромно опустила очі, і ніби не звертаючи уваги, пройшла повз нього. Тітка Явдоха каже, що не можна зразу дати пізнати мужчині, що жінка щось до нього почуває. А все таки я зауважила, що він має гарні замшеві черевики, і "на кант" випрасовані штани. Цікаво, що він тут робить? Може, чекав на мене? Ах, яке щастя!

Пройшовши ще кілька кроків, я ніби ненавмисне витягнула з торбинки дзеркальце і подивилась. Насправді не йшлося про мене, я хотіла побачити тільки, що діється позаду. Він стояв коло якогось дерева і не спускав з мене очей

Мушу про це все розказати тітці Явдосі.

26. 4. Яка я щаслива! Тітка каже, що, напевне, з того щось буде, тільки треба робити все розважно і обдумано, щоб не наполохати мужчину. Це ж бо полювання, вбране в ніжні шати любови. Яка я вдячна тітці Явдосі! Вона похоронила за своє життя трьох чоловіків, і має, отже, досвід у тому, як підшукати відповідного кандидата на весільні урочистості. Треба її слухатись в усьому!

Після полудня я знову пішла до парку. На прогулянку. Субота, і тому коло парку більше, чим звичайно, людей. Його не бачила ніде.

З незадоволенням сіла на лавці. Вийняла цигарку, закурила. Від нервування. Ах, ті нерви! В голові снувалися різні думки. Чому я, дурна, вчора, в той час, як він повз мене проходив не уронила рукавички або хустинки? Він, напевне, підняв би, і тоді була б нагода почати розмову. Або, може, треба було поховзнутися і впасти? Так, упасти, і він без сумніву допоміг би мені підвестись. Шкода! Тітка Явдоха мабуть постаралась би звихнути в той момент собі ногу...

Мені надокучило сидіти на лавці. І я кинула недокурку цигарку на пісок, підвелась і пішла. Без мети. Пройшлася так раз і другий парковою стежкою. Мене не цікавили ані діти, що гралися, ані вигуки продавців дитячих іграшок і солодощів. — "Чому немає його?" — снувалася думка, і мене огорнула туга. Бодай побачити! Ех, гарна весно, яка ти погана! Піду хіба поскаржитись тітці Явдосі. Вона мене, як ніхто, розуміє.

Ох, Боже! Саме тоді, як я хотіла вже йти додому, за-

уважила мого незнайомого. Він стояв на одній з бічних доріжок, і ніби нічого не діялось, переглядав якийсь ілюстрований журнал. Кажу "переглядав", бо моє жіноче око зразу помітило, що він водить зором за мною. Ах, нерви! Жіночі, тонкі, вразливі. Будьте спокійні, не хвилюйтесь! Треба витримати пробу, і вжити всіх заходів, щоб щось з того вийшло.

Ніби ненароком я оглянулась. На мить. Він саме перестав читати журнал і стежив за мною. А потім я вже інстинктивно відчула, що він перестав цікавитись журналом, і пішов слідом. Пішов стежкою, якою я за хвилину перед тим проходила.

Від нервування я втомилась. Сіла на лавці. Знову вийняла цигарку. Щастя, що маю цигарки. Закурила. І коли він наближався до мене, подумала, чи не зробити тепер щось таке, аби зразу лишити його при собі... Шкода, що тітка Явдоха не передбачила такого випадку. Мабуть дала б мені пораду, як повестися далі. Але що ж, часу на роздумування немає, треба діяти самій. Я затягнулася цигарковим димом, і саме в той момент, як незнайомий проходив повз мене, випустила з уст тоненький синій струмок... Мужчина вдвлявся в мене, це можу ствердити під присягою. Але я витримала цей погляд, злегка усміхаючись. Так порадила тітка. А він спокійно пішов далі. Ще раз оглянувся, ще раз... Видно, що я його заінтригувала. Витримати, і, може, щось з того буде!

Коли постать незнайомого дещо віддалилась, я почала за ним слідкувати. Він ішов струнко. Певне, що не має ані шлункових, ані ревматичних болів. І коли я про це думала, незнайомий повернувся, і пішов знову доріжкою, в мою сторону.

— "Тепер, або ніколи!" — подумала я, і почала кокетливо вдвлятися в сторону незнайомого. Так зрештою рада тітка, і це повинно дати бажаний ефект...

А незнайомий ішов рівною холою, не дуже поспішаючи. Глядів на мене як тигр на свою жертву. Колись читала я в дитячих оповіданнях, що лише тигр так може вдвлятися. Ах, який він гарний! — майнула в мене думка. Це лише одна з багатьох, бо пригадати й описати всі думки, які тоді гоїлися в моїй голові, не потрапив би ніякий філософ у світі.

Незнайомий все ближче наближався до моєї лавки. Ме-

не охопило таке почуття, що про нього я не в силі говорити. Краще хай це залишиться моєю таємницею. Нарешті він підійшов до мене і чемно сказав: "Вибачте, пані". В мені стрепенулося все моє жіноче ество. Але я не дала йому цього пізнати, бо тітка Явдоха вчила, що в таких випадках не треба захоплюватись гарним слівцем.

Я піднесла злегка голову і, не сказавши ні слова, безборонно глянула на незнайомого. Це тривало лише одну мить, бо тишу порушили дальші слова незнайомого:

— Прошу вашу особисту довідку. Я з таємної поліції!

Акакій Шпилька

В СССР

— Ти чому читаєш газету догори ногами?

— Так чи інакше, нічого з неї не довідаюсь.

З ЕНЦИКЛОПЕДІЇ “МІГЛИ”

- Баба** — чоловік, залежний від власної баби.
Балалайка — обов'язковий інструмент української симфонічної оркестри в Києві.
Бубон — голова без волосся.
Вода — основний зміст святочних рефератів.
Вертеп — партійні збори.
Голій — національний стрій в ССРСР.
Дипломат — чоловік, який переконає жінку, що хутро псує її фігуру.
Дим — розмови про єдність української еміграції.
Дорослий — людина, яка перестала рости з обох кінців тіла, а росте посередині.
Досвід — дефініція власних похибок.
Жорна — жінка, яка багато говорить.
Зад — зворотний бік медалі.
Катафалк — транзитна станція між ліжком і домовиною.
Каліфорнія — країна, з якої ведуть свій рід каліфи.
Конспірація — секретна змова, про яку вже всі знають.
Корито — посада в КЦАБі, або іншій подібній установі.
Консерватист — той, що розкриває консерву.
Лотерія — гра, після якої за щось можна дістати ніщо.
Ляїк — людина, яка фотографує “Ляйкою”.
Мотика — рід міжпланетного літака для деяких українців, які перші збирались їхати на сонце.
Оператор — автор опери.
Підхліблюватись — лізти під хліб.
Пецідунок — хитрий спосіб стримати взаємно розмову тоді, коли слово є зайве.
Телевізія — теля, віз і я!
Трактор — найбільш зненавиджена машина в ССРСР.
Цинік — власник фабрики цинку.

СТИЛЬ СУЧАСНОГО РЕЦЕНЗЕНТА

... Іван Петрович великий мистець. Грає Гамлета, Гриця і Білярд. Білярд — найкраще! ще!

— ** —

Микола ПОНЕДІЛОК

В ТЕАТРІ

Ці два епізоди трапилися в одному з провінційних скитальчих театрів у Баварії. Мабуть ще всі добре пам'ятають таборіві порядки. Кожний, як міг, ухитрявся діставати по-більше харчового приділу. А давали більший приділ тим, що десь у таборі відшукували собі якусь працю.

Я пішов до театру, хоч сам є спеціаліст по розведенню кріликів.

— Хочете в театрі грати? — питає директор.

— Мушу, відповідаю, — бо їсти хочу.

— А які ролі можете грати?

— Які маєте, такі й гратиму.

Директор студіює мое обличчя і, бачу, вагається устійнити: на які ролі я надаюся.

— По рисах обличчя, — каже він, — ви більше до кримінальних штук підходите. Сумніваюся, щоб ви могли полюбовників грати.

— Цілком можу. Маю в цій ділянці досвід — три рази був одружений, два — розведений.

— Це ще не певний доказ. В моєму театрі колись був директор, що шість разів одружувався, а любовників ніяк не зміг грати. А як з ролями пияків? Справитесь?

— Легко, — переконаю його, — я ознайомлений.

Записали мене на постійну працю. Під графою “рід виконуваної роботи” стояло: “Трагік з нахилом до пародії”.

Першу ролю я дістав німу. Йшов любовний скетч “У парку”. Я грав статую. Стояв у підштанцях, в сорочці-майні і з піднесеною, мов стріла, рукою. Зображував Аполона Бельведерського.

То ж я стою посеред сцени, мов статуя, а біля мене любов розвивається. Закохана пара: директор театру, як Ромео, і його внучка, як Джульєта — воркують, співають.

А то було взимку. В таборовому театрі холодно, дихнеш — пара клубком в'ється. А я на сцені в білизні статую мушу двадцять хвилин зображувати. Стою, а холод уже кісточки перебирає. Починаю труситися і зубами вистукувати. Та ще, на горе, чую з переднього ряду критику на мою гру:

— Щось в тій статуй і ноги вже ворущаються, і обличчя спосиніло та перекошилося.

— А актор який туберкульозний, — додає інший, — йому треба грати смерть, а не статую Аполона.

До кінця скетчу я не міг вистояти. Поблизу був стілець, то я сів, а руку все ж таки піднятою тримав. Публіка мені, певне, глибоко співчувала, бо в кінці п'єси аплодувала довше, ніж усім.

В наступній п'єсі я вже грав головну ролю. Жениха. Йшла драма "Велика зрада" або "Руки в крові, а краватка чиста". Трагедія розділена на три частини. В першій він і вона любляться, в другій розводяться і в третій стріляються. Найсумніша, виходить, третя частина: підготовка до переходу на той світ і самий перехід. Напочатку цієї смертельної дії я, бувший жених, готую труну з квітами, йду до бувшої моєї нареченої, тепер зрадниці, і з револьвера вбиваю її. Опісля п'ять хвилин плачу і виголошую свій останній монолог. Нарешті беру її, мертву, з підлоги, кладу в труну і співаю фокстрот "Всі ми на той світ підемо".

Програла першу дію — любов, значить. Все ніби йшло добре. Я в ролі коханця тримався знаменито. Хоч росту був незavidного, а вона, мов радієва вишка вигналася. І я, як збирався її цілувати, мусів навшпиньки ставати, і то лише до ший досягав. Друга дія пройшла теж майже нормально. Ми розлучалися. Я став перед нею, моєю нареченою, і кричав: "Зрадниця!" Вона (за п'єсою) повинна б від цих слів падати і втрачати свідомість. Та акторка цього не зробила, а спересердя штовхнула мене ліктем, і я повалився.

Настала основна дія — третя. Я беру труну й квіти і йду до помешкання зрадниці. На сцені всі електричні лампи обгорнені в синій папір: мусить бути глупа ніч. За кулісами суфлер зображує страх-дощ, грім, і звуки вовка та пауги.

Публіка затамувала подих.

— Я прийшов до тебе, зраднице, убити тебе! — сказав я.

— Як ти хочеш мене убити? — плаче вона.

— Кулею. У саме серце. Наскрізь.

— Прощу тебе, — знов вона, — не кулею. Я кулі боюся. Задуши мене.

— Ні, ні, — переключаюся я вже на трагедію, — я тебе уб'ю.

При цих словах лізу до кишень, щоб витягти револьвера, а його там нема.

Забувся взяти. Що ж робити? Чим же, думаю, я її зараз уб'ю?

А публіка дивиться на мене і пробує глузувати:

— Не вб'є він її, кулемет забув...

— А навіщо йому кулемет? Он на столі ложка, може й ложкою вбити, аби скорше драма кінчалася.

А суфлер з-за лаштунків шепче так, що вся зала чує:

— Души її за шию! Кінчай, заразо, п'єсу!

Та де ж, мислю собі, я її душитиму, коли вона така висока? Хоч би схилилася, щоб за шию спіймав.

— Умирай, — наказую їй, — без зброї, від моєї долоні.

І махнув магічно рукою.

Дивлюся, о радість, вона прикидається вже мертвою. Поволі зсувається і говорить:

— О, Боже, він мене радіоактивними хвилями вбиває. Умираю!

Кметлива акторка, думаю, знала, як сказати.

Я негайно зображую розпуку — б'ю себе в груди, хватаю за чуба і стогну, як при болях в шлунку. Тоді беру її і з великим трудом кладу в труну. Спочатку поклав голову, потім ноги.

Аж так починаю грати найбільшу трагедію. Співаю фокстрот "Всі ми на той світ підемо", і божевільно сміюся. Тоді кричу:

— Встань, люба моя, з гробу, глянь хоч ще раз на мене!

Не встиг я це проказати, як вона, моя партнерша, справді підводиться з труни, дивиться на мене, а тоді з усього розмаху б'є мене по лиці.

— Що ти робиш? — тихо питаю її. — Ще п'єса не кінчилася. Лежи, ти ж мертва!

— Я тобі дам мертва, — крізь зуби цілить вона. — Ти поклав мене, а в труні гвіздки виймати хто буде? Давай завісу, бо крикну!

Завісили сцену. Мою партнершу повезли до шпиталю. На щастя, її лише два гвіздки покололи.

Після цього я покинув драму і перейшов до таборової опери.

ДИВНИЙ ФІЛЬМ

Двоє арабів вийшли з кіна, в якому був показаний американський фільм про любовний трикутник.

— Властиво, я не розумію того містера з фільму, — каже один з арабів до другого, — чому ж тоді він не оженився з обома?

— ** —

НЕВАЖНА ЗГУБА

На советському пароплаві їде якийсь жид, що йому советська влада дозволила залишити кордони СРСР і виїхати до Ізраелю.

Підчас подорожі мандрівник увесь час хвалить советський уряд і висловлює йому свою вдячність.

Коли врешті прибули до Гайфи, і жид зійшов на берег своєї батьківщини, він став і почав пильно вдивлятись у пароплав, що ним приїхав.

— Чому ви дивитесь? — спитав його советський капітан. — Може, щось забули на пароплаві?

— Та я таки щось забув... Власне, не забув, а покинув, бо вони мені ні до чого, — відповів запитаний.

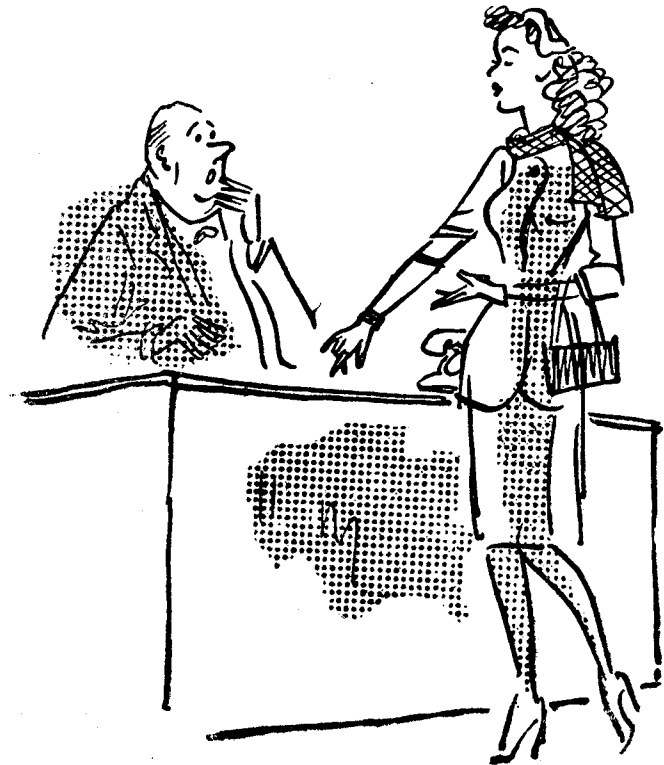
— А що саме? — зацікавлено спитав капітан.

— Та мої політичні переконання і симпатії до большевицького уряду.

ПРОБЛЕМА

Помер чоловік. Лікарі не знали, яка це недуга, і ніяк не могли знайти причини смерті. Після похорону товариші померлого з'бралися в кав'ярні й обговорювали цю справу.

— Це був взагалі таємничий чоловік, — сказав один. — Раніше люди ломали собі голову, з чого він живе, а тепер знову не знати, з чого помер!

Директор великого бюро приймає нову секретарку:
— Які рекомендації маєте з попереднього місця праці?
— Ось, прошу, золотий браслет на руці...

(Подаємо до уваги наших читачів уривок, датований 1857 роком, коли Шевченко довідався від М. Лазаревського, що його звільнили з заслання, і почав писати щоденник).

1857 р. Серпень, 28.

Відпочиваючи на камені, я дивився на сувору батарею; високо вона красується на скелі, і багацько-пребагацько нагадала вона мені з мого минулого життя невольничого! Нарешті подякував я Всемогучому Человіколюбцеві, що наділив моїй душі і тілу сили перейти мою путь охмарену, путь тернисту, не вразивши себе і не принизивши в собі поваги людської.

Заспокоївшись у святій молитві, я почвалав собі тихою ходою на город, порушуючи глибоку тишу ночі піснею:

Нема на світі гірш нікому,
Як сироті молодому.

Це вже було в першій годині ночі. За пів верстви до городу, зустрів мене Андрій Обеременко, питаючи: — “Де оце вас Бог носив до такої доби?” — “В гостях, — кажу, — був”. — “Та я бачу, що в гостях, бо добрі люди тільки, з гостей ідучи, співають”. А я, буцім не чуючи, що він каже, завів:

Іде багач, іде дукач,
П'ян шатається,
Над бідною голотою
Насміхається.

— “Та годі вже вам, — ласкаво перебиває мене Андрій, — ід'ть ліпше ляжте спати”.

А я таки співаю:

Один веде за чуприну,
Другий з тила б'є,
Не йди, не йди, вражий сину,
Де голота п'є!

Андрій, запевнившись, що я зовсім п'яний, взяв мене

обережно під плече, привів під вербу, розіслав свою шинелю. Нарвав і поклав під голову бур'яну, положив мене, перехрестив, і пішов собі. Не випало мені розчарувати старенького Андрія у його благородному вчинку, а тим паче виявляти перед ним м'їй хист до лицедійства. Я мовчки, щирою душею, подякував йому, трошки поворочався тай заснув.

Серпня, 29.

Наснився мені Семен Артимовський з жінкою, буцім виходили вони після Служби з церкви Святої Покрови. На Сінній площі буцім-то розведено парк. Дерева ще молоді, але величезні. Більш за все злиувала мене величезність папороті: суцїй хінський ясень. В парку тому зустріли ми Куліша, теж з дружиною, і гуртом з ними пішли в гості до Михайла Лазаревського.

Усе, що тільки дороге серцю моему, згуртувалося цим разом у сні, і коли б кляті курчата своїм в'їдливим покотанням не були розбудили мене, я неминуче побачив би у сні ще кого-небудь із моїх друзяків дорогих. Та не досить ще їм, капосним, що бігають коло тебе, пищать, покочуть, треба ще їм добратися до тебе та дзюбнути тебе по носу!

Щастя, хорообрий мололче, що ти не попався мені в руку, а то я скрутив би тобі оцю відважну головку! Ти тоді тямив би, як дзюбати доброго чоловіка тоді, як він спить, а йому сняться такі радісні та серцю любі люди. Оттак не до ладу розбудив мене нахабний півник чубатенький. Мусів я встати і йти в альтанку з твердою думкою ще заснути і побачити прекрасне видіння. Та ба, хоч як я того бажав, а не вдалося. Сонце, що іншим разом так повагом і мляво встає з-за обр'ю, тепер, наче на глум, вискочило шпарко; буцім воно хотіло похвалити недлюдський вчинок нахабного півника і сколихнути мухи, що сумирно куняли собі по кутках. Нема що діяти! Проти рожна трудно перти. Нічого робити: встав я, Злаштував собі трапезу, тобто чай, і пішов шукати чоловіколюбця Андрія, що вчора так сердешно заспокоїв мене під вербою. Шоби по правді в'длечатися за таку недлю милосердну, я бажав почастивати його

Чаю склянкою
Та горілки чаркою.

Не поталанило моему доброму замірові. Андрій — цю-

го то я вже таки не сподівався! — у своїй темній землянці спав сном праведника. Пам'ятаючи із свого недавнього досвіду, як то воно неввічливо і не гаразд заколючувати чужий спокій, я не будив Андрія: я певен, що мій старенький учора хильнув зайву чарчину. Це з ним коли і трапляється, так у ряди-годи. Приятель Андріїв і товариш його по землянці, гармаш-городник, розвіяв мою не зовсім добру гадку про Андрія. Він розповів мені, що минулої ночі Андрій був черговим вартовим і цілу ніч не спав.

Нічого робити: чаю склянку і горілки чарку відложив я до слухного часу, а тепер заведу до свого журналу кілька рядків на спомин про тебе, мій добрий земляче, ширий і благородний.

ІНТЕРЕС

Один жидок працював довгий час на фабриці, і коли захворів, порадив йому лікар виїхати для лікування до моря. Рад-не-рад поїхав хворий до морської місцевості, а другого дня пішов купатись. Коли вже роздягся і ліг на піску, побачив, що якийсь хлопчина зачерпнув відром морської води, і потім з тим повним відром пішов десь між доми. Коли хлопчина набирав третій раз воду, жидок не витримав і з цікав'стю запитав:

— Слухай, що це ти робиш?

— Як що? Воду продаю! — відповів хлопчина.

— Воду? — спитав знову заінтригований жидок.

— Ну, так, продаю воду тим, що їм приписав лікар морські купелі, а вони не можуть самі дійти до морського берега.

Хлопчина пішов. Жидок подумав, що це, власне, не поганий інтерес — продавати воду. І так роздумуючи, поволі почав засинати. Після деякого часу пробудився, і з чималим здивуванням зауважив, що море віддалилося від нього на двісті-триста метрів.

Тоді жидок вигукнув:

— Оце інтерес! За час, як я задрімав, він уже встиг стільки води продати!

ЛИСТ З ССРСР

(Автентичне)

Григорій Капушта більш двадцяти років проживав у Аргентині. За цей час доробився невеличкого майна. Мав на одному з передмість Буенос-Айресу хатину, мав свій "тажер", тобто варстат, у якому, крім нього, працювали ще рідний брат і племінник.

Та не тішило Капушту таке життя. Він бо віддавна захопився прогресом в ССРСР, про який начитався в тутешніх комуністичних газетах.

— Для чого мені, — казав, — вовтузитись у цьому малесенькому варстаті, коли я зможу працювати у великій фабриці, нічим не турбуватися, і жити вільним життям советського громадянина.

І від того почалось. Капушта підшукав собі відповідну компаню, почав частіше заходити до приміщення Товариства слов'янської дружби ім. Пушкіна, і врешті пішов до амбасади й проміняв свій колишній польський паспорт на новий, советський.

І так Григорій Капушта став явним комуністом. Тож тоді, коли настала німецько-советська війна, Капушта поринув у вир праці для "доблесної" армії. Він організував збірку грошей на допомогу тій армії, він ходив і агітував з одним і тим же рефреном: — "Давай! Давай!" І приносили одnodумці з товариства слов'янської дружби ім. Пушкіна хто чоботи, хто вбрання, хто харчі, хто білизну. "Для бійців Сталінграду" — писали комуністичні газети, — "треба не гайної допомоги!" Тож за рахунок тяжкої праці еміграційної спільноти, завдяки діяльності багатьох Капушт, пливли грошики в бездонну червону кишеню.

Нарешті війні прийшов кінець. Капушта радів, як раділи всі ті, хто вірив, що лише советські війська розгромили німецьких загарбників і японських самураїв. І від тієї радості ще більше закортіло Капушті виїхати до ССРСР.

Після довгих старань, Капушта дістав советську візу. Він спродав свій варстат і свою хатину, напакував декілька валіз убранням, білизною і харчами. В клубі ім. Маяковського справили йому урочисте прощання. Якийсь політрук з амбасади мав промову:

— Товарищі! — гукав політрук, — Капушта найбільш щаслива людина між нами всіма. Він має дозвіл на в'їзд у

радянську країну, і вже післязавтра йде у порт, а там ждуть на нього корабель, що відвезе нашого товариша у батьківщину всіх трудящих. Там немає ні панів, ні капіталістів, там усе належить робітникам і селянам.

— Ура-а-а! — вигукнули присутні, і почалася весела забава. Звичайно, Капуста сидів на почесному місці, поруч помітника, і увесь час вони пошепки про щось гуторили. Щастя, що тут були самі лише члени клубу, а то, мовляв, якийсь прихований агент гнилого заходу міг би сказати, що політрук пильнував Капусту, щоб той, бува, не роздумав їхати. Але ні, Капуста не з тих! Капусту не треба вербувати. Він ідеаліст, він хоче бути кращим сином радянської країни, і, він напевне, ним буде...

Останні дні свого перебування в Аргентині проживав Капуста на квартирі брата. Той і радів і не радів від'їздові Григорія. Хоч він, як і Григорій, одного політичного переконання, але не знати докладно, що й як, бо чому ті всі, що приїхали сюди після закінчення другої світової війни, не дуже рожево змальовують ССРСР. Але своїми сумнівами брат Григорія ні з ким не поділявся, щоб, боронь Боже, хто не подумав, наче він за фашистами тягне.

Минуло ще два дні. Капуста прощається, Капусту проводжають знайомі.

— Вітайте, — наказують, — від нас героїчний радянський народ, передайте дружнє поздоровлення батькові трудящих!

Серед повені різних побажань брат Григорія не видержав і сказав тихцем:

— Ти пиши, як там є в дійсності, хай знаємо правду!

— Ну, очевидно! — відповів твердо Григорій, — писатиму про все, що вас буде цікавити.

Врешті приїхало тягарове авто й повезло Капусту з валізами до порту. А там корабель. Останні потиски рук, квіти. Ще трохи, і Капуста вже на палубі. Члени клубу ім. Маяковського проводжали Капусту з оркестрою, голова товариства ім. Пушкіна передав не лише палкий привіт, але й вручив Капусті червоний прапор, мовляв, дар від трудящих Аргентини.

Загула сирена. З димарів бухнули чорні клуби диму. Останні приготування, і корабель почав відчаливати від берега.

Пливли місяці. Клуб ім. Маяковського готувався до святкування річниці жовтневої революції. Товариство слов'янської дружби народів ім. Пушкіна збирало однорічну плату за советські паспорти, і тому члени товариства не дуже радо туди заходили. Капустою ніхто вже не цікавився, він уже належав до "застарілих тем".

Аж раптом знову загуло! Після вісьмох місяців очікування брат дістав листа з України. Справжнього листа, в радянськими поштовими марками і поштовим штемпелем.

А в листі було написано:

"Дорогий брате, і ви, дорогі товариші!

Щасливо і без пригод доїхав я вже давно до місця свого призначення. Радянська влада прийняла мене, як рідного сина. Я зразу після приїзду не писав, поки не влаштувався гаразд на працю. Тепер пишу до вас про все, як обіцяв.

Дорогі товариші! Не вірте фашистам, які брешуть про те ССРСР! Це все їхня нікчемна видумка, ерунда. Тут прекрасне життя. Хочеш працювати — працюй, хочеш їхати на курорт, просимо, їдь, будь-ласка. Їсти є багато, і до того смакує їжа тут куди краще, чим в Аргентині. Одягу, взуття — повні крамниці. Теревені капіталістів, що в ССРСР нужна і брак харчів — прямо анекдот! Чимало поворотців мають уже свої авта, дома, мають електричні холодильні і телевізю. Чи багато з вас, питаю, доробилося до змоги купити такі речі? То ж не вірте брехунам-фашистам, а клопочіть про дозвіл і їдьте сюди, на Україну! А коли будете, дорогі земляки і ти, брате, їхати сюди, не забудьте купити собі і своїм дітям валізи. Тут, правда, є, але не такі добрі, як в Америці. До речі, пригадую собі, що найкращі ватізки можна дістати на вулиці Півперечній, число 804, на "скіні"*).

Нетерпляче жду вас і бажаю, щоб і ви, хоч на старості літ, пожили тим щасливим життям, яким живу тепер я!

Григорій Капуста"

В дільниці, де мешкав раніше Капуста, загомоніло. Лист з ССРСР! Це не якісь там літаючі тарілки, чи вибух водневої бомби! Тож не диво, що в клубі ім. Маяковського і в Товаристві слов'янської дружби народів ім. Пушкіна читали листа вголос і видрукували його в місцевій комуністичній газеті.

*) "ескіна" — ріг вулиці.

Аж одного дня в клубі ім. Маяковського виникло велике замішання.

Якраз під час чергових ділових сходів з'явився один з членів, і сказав:

— Товариші! Я їздив на ту адресу, яку товариш Капуста подав нам у своєму листі, себто вулиця Півперечна, число 804, на "скіні". Хотів купити собі добру валізу. Але там ніякої крамниці з валізами немає. Під цим номером є похоронне бюро, де продають труни!

— Лист, що ви мені дали, я загубив у бійці з хлопцями, які заперечували те, що ви є найгарнішою вчителькою в нашій школі.

Іван ЕВЕНТУАЛЬНИЙ

ПРИГОДИ РУБЕНСА

(РОЗДІЛ З ПОВІСТІ)

Сьогодні знову був фейерверк драматичних слів і обіцянок незабаром збожеволіти...

— Нема картоплі! Ти розумієш, нема картоплі! Чим же ми годуватиму дітей? Може, папером з твоїми рефератами?

Під тиском обставин, Ілько взяв наплечника й парасольку про всяк випадок, і подався до недалекого, через три станції, села — з метою товарообміну.

Ілько мав два бруски мила "пальмоліве", три пачки сигарет марки "камель" і шкарпетки, подаровані добросердним північноамериканським вояком.

Ідучи вулицею, Ілько пильно вдивлявся в обличчя баворців, шукав людяної риси. Але звихнуті нацизмом бавори одразу пізнавали авслендера (він, же "фарфлюхте") і їхня відповідь Ільковому "Грюс Гот" нагадувала "грр... гав".

Проте, не було ради. Ілько зауважив коло клуні самотнього старшого чоловіка, що скидав у гноївку стоптане кінське сіно, і рішуче попрямував до нього.

— Грюс Гот!

— Грр... гав!

— Чудова сьогодні погода...

— Яволь.

— Мабуть буде добрий урожай...

— Яволь.

— Тоді покращає життя...

— Яволь.

Після цього вступу Ілько приступив до справи.

— Може, шановний пане, продали б мені трохи картоплі? Я маю мило і цигарки. Ось...

Бавор узяв тендітний брусочок, зневажливо відкопав тубу і запитав:

— Скільки хочете?

— П'ятнадцять кіл, — видушив із себе Ілько, — брусочок мила і пачка сигарет — лише п'ятнадцять кіл.

Бавор покрутив головою на знак незгоди і взявся знову за вила. Ількові нічого більше не лишалось, як повернутись до кола і піти далі.

Сьогодні йому катастрофічно не щастило. Він просив

уже не п'ятнадцять, а десять кіл, до мила і сигарет додавав ще й америкаєські шкарпетки, але бавори, наче змовились:

— Ich braucht nicht!

Повний суму, Ілько сів на траві у чийомусь садку (бо не було паркана), і збирався підкріпитись маленьким кусочком хліба з маргариною, аж раптом почув:

— Гей, що ви тут робите? Ідть-но сюди!

Ілько наблизився до чергового, з каменя тесаного, обличчя.

— Чому ви сіли саме в мойому саду? Не знайшли іншого місця?

— Я сів поспідати.

— Снідають у хаті, коло столу, а тут у мене кури ходять...

— Ви думаєте, що я хотів украсти у вас курку?

— Мені вільно думати про все. Я — бургомістр. Чи можу я глянути на ваші документи?

Ілько витягнув аусвайс.

— Гм... У вас німецьке прізвище. Чому ж тоді ви блукаєте по селу?

Ілько пояснив причину свого блукання, додавши, що він має двох малих дітей.

І, на диво, гам'яне обличчя проясніло.

— Ходить, я вам дам п'ятнадцять кіл картоплі. А сигарет мені непотрібно, маю досить свого тютюну.

Зворушений Ілько, за допомогою господаря, зіп'яв на плечі повний-повнісінький напечник, і безупинно "данкаючи", викотився м'ячем з доброзичливого двору. Тепер він почував себе героєм, знав, що на папу днів матиме спокій і зможе докінчити черговий реферат про лемагогію практичного комунізму. Лише на станції зауважив Ілько, що при ньому нема парасольки. Це трохи понизило його настрій, бо парасолька була добра, майже нова, так надійно захищала від дощу. Але що зробити?

Ілько по природі був забулькуватим, і слово честі не міг пригадати, де він посяв парасольку. Тільки не в бургомістра, де він пам'ятав напевне. Е, лихо з ним! Ілько сів у вагон, поставив напечника на вечню полицю й віддався мріям. Когось же, врешті, так звачих Ді-Пі удачтвють по-людському. Ілько виїде до Америки, досліджуватиме (він геолог) десь ґрунти, і раптом натрапить на золоточесну жигу... В Америці все можливе. І можливо, Ількові акції піднесуться

там настільки високо, що... Ах, з якою радістю скине він це старе, з чужого плеча, багахло, олягне новеньке, як казнуть "з голочки" убрання, відвідуватиме театр, оперу, музеї... Діти будуть учитись. Дітям він дасть першорядну освіту, не боячись, що їм пришиють якісь неіснуючі "ухили". Як добре стане жити!

Поїзд мчав, зупинявся і знову мчав. Випадково Ілько глянув у вікно й зауважив знайому назву станції, яка по волі віддалялась. Шо? Це ж він уже приїхав!

Як корок із пляшки, вискочив Ілько з вагона й стрибнув. Стрибок трапився якраз над горбом, тому ноги не знайшовши плаского опертя, сковзнулися, голова їх переважила, і з Ілька утворилось колесо, що кілька разів обернулось довкруги, на превелике задоволення присутніх поблизу німецьких обивателів.

На щастя, Ілько не покалічився. Досить бальоро підвівся, обчистив бруд з колін і... зацікавився. Він забув у вагоні напечника з картоплею.

З кінематографічною ясністю уявив собі Ілько, як напечник, ритмічно погойдуючись, їде далі, до Відня, чи кудись ще, бо ж ніхто не наважиться тут, у буржуазній країні, привласнити собі чуже добро, тим більше, картопляне.

Повний гірких дум, похнюпивши голову, пішов Ілько на станцію, від якої за півкілометра віддалився.

СВІТОВА ТОЧКА

В Києві дає гастролі московський цирк. Глядачі не прийшли. Директор у розпуці. Бухгалтер радить зробити нову рекламу.

Другого дня розліплено афіші: "Кому не сподобається програма з додатком "світова точка", дістане в касі гроші за квиток у потрібному розмірі.

Люті стоять у чергу. Усі місця випродані. Цирк перенесений.

Після перерви виступив директор:

— Громадяни, починаємо "світову точку". Кому вона не сподобається, той може повернути до каси квиток, і дістане втрое стільки, скільки заплатив. Увага, увага! Оркестра МВД грає "Інтернаціонал".

Анекдоти про славних людей

Підчас останньої візити Черчіля до ЗДА, один з американських сенаторів їхав з ним автом вулицями Нью-Йорку.

— Бачите цей хмарочос? — гордо спитав сенатор. — В Англії нема такого, правда?

— Нема, — відповів Черчіль.

— Він має 82 поверхи!

— 82 поверхи?! — здивувався Черчіль.

— А зверху видно на 100 миль довкруги:

— Неможливо!

— Так, а в хмарочосі є 53 автоматичні вінди.

— Невже?

— І те все із сталі, бетону, і взагалі не може ніколи згоріти!

— Ах, яка шкода! — сказав Черчіль.

Було загально відомо, що Рубчак не любив інших артистів. Якось розповідав Рубчак у гардеробі, перед виставою, свій сон:

— Снилось мені, що я помер. Підходжу під небесну браму, стукаю. Питає святий Петро:

— Чого тобі треба?

— Хочу до неба!

— А ти хто такий будеш? — питає небесний ключник.

— Я актор.

— Нема! — сказав з досадою святий Петро. — Акторів до неба не пускаємо.

— Як то? — питаю, — а ось там, за дверима, сидить Стадник і сміється до меке.

Святий Петро оглянувся і відповів:

— Ну, який же він актор!

— Я помалював шматок дошки під мрамур так подібно, що він затонув, коли я його кинув у річку, — каже Гординський.

— А я намалював зимовий краєвид, — каже Мороз. —

Коли коло образу повісили термометр, ртуть негайно впала на 20 ступенів нижче нуля.

— А я, — каже Гніздовський, — намалював портрет одного американця. Він є остільки натуральний, що американець мусить свій портрет двічі на тиждень голити.

Підчас "Зустрічі Мистців" у Торонті, яка відбулася влітку 1954 року, була така пригода:

Вулицею Торонта йде Улас Самчук разом із знайомим, у якого був гостем підчас своєї поїздки по Канаді. Коли проходили одною з вулиць побачили на якомусь будинку таблицю, де було зазначено, що в цьому будинкові, такого ось часу, мешкав славний письменник.

Самчук затримався і сказав:

— Га, а як я помру, то що буде написано на будинку, де тепер мешкаю?

— "До винайму" — відповів без надуми знайомий.

Австрійський цісар Фердинанд, що панував у часах "весни народів" 1848 р., був раз на концерті відомого піяніста. Кінець програми. Грім оплесків. Цісар наказує покликати мистця.

Глибокий уклін, і цісар каже:

— Надзвичайне! Я чув Шопена, я чув Ліста, я слухав гру багатьох славних мистців, але запевняю вас, я ще не бачив нікого, хто б так упрів, як ви!

Редактор "Києва", проф. Б. Романенчук, виправляє рукописи до чергового числа журналу. В приміщенні є теж маляр Гординський.

Мовчанка. Раптом перериває тишу повільний голос Романенчука:

— Шкода, що я не гінеколог!

Гординський знизав плечима й спитав:

— Хочеш зміряти собі температуру? ..

— Ні, я цілком здоровий, але тут, у рукописі, є така заковика, що лише гінеколог може її розшолопати. Ось послухай, що пише про себе одна авторка:

"Я народилась у великій і тихій хаті, в той час, як моя мама була на сходинах "Союзу Українок".

— ** —

ДОБРА ІДЕЯ

Одного пополудня увійшов до перукарні елегантний чоловік. Він сів на крісло і сказав:

—Поголити!

—Прошу дуже, — посміхнувся перукар.

—І зробити манікюр! — додав клієнт. — Але швидко. Не маю часу!

—Прошу дуже! — ще раз посміхнувся перукар і крикнув: — Манікюр!

Тоді вибігло з сусідньої кімнати прекрасне, ясноволосе чудо жіночого роду; воно сіло біля гостя та розклало приладдя.

—Гарна погода, — заговорив перукар і почав намилювати пана. — Та й не диво, весна завжди приносить гарні дні...

—Прошу без розмов! — сказав клієнт, бо мабуть був людиною грубуватою від природи.

Перукар щось пробурмотів і почав сильніше натирати щоку гостя. Сильніше, як звичайно. Тої хвилини пан почув голос:

—Прошу руку!

Пан побачив золоту зачіску і вже перестав бути грубуватим.

—Певне! — заговорив, — без руки не можна. Ха-ха-ха!

Він витягнув руку.

—Трохи товста, — сказав, — але це тому, що я в житті все тримаю добре в руках. Все, що маю, чи хочу мати. Але яка ваша ручка! Вузька, тендітна, чудесна! Власне, така, яку треба тримати! Ха-ха-ха!

—Прошу! — відізався перукар.

Це означало, що гість має повернути голову в другий бік.

—Шкода! — зідхнув пан. — Тут нема ніякого об'єкту, ясного, золотого... але маєте ви час сьогодні ввечері?

—Я? — спитав перукар.

—Ні, ви, — відповів пан і вказав рукою в сторону золоті зачіски. — Маю два квитки...

—Нічого з того не буде, бо саме сьогодні я зайнята. Іду до міста. З моїм чоловіком.

—Ага! — здивувався пан. — Така молоденька і вже? Але саме тому раз можна піти і з іншим мужчиною до кіна.

Золота зачіска думає і не говорить нічого, уважно тільки витирає панові шкірку біля нігтей.

—Отже?!

—Ви не знаєте, який м'їй чоловік!

—Він не мусить знати про наш учинок. Скажете йому, що ваша тітка нагло зломала ногу два центиметри над кісткою, що ви мусите бути біля неї, та що, приміром, повернетесь додому завтра в полудень. Так скажете чоловікові і все буде добре!

—Добра думка, — каже золотоволоса жінка, — але чому ви самі йому цього не скажете? Він же вас саме годить!

—Пробачте, коли ваш шеф буває в доброму настрої?

—Не знаю, я лише півроку тут працюю.

ОСЯГИ П'ЯТИЛІТКИ

Із швидкого потягу Київ-Москва висідає на московсь. кому двірці майже голій чоловік.

Люди зацікавились таким випадком. Надійшов зараз же і міліціант.

— Що з вами, громадянине?

Незнайомий глянув на міліціанта:

— Я з Вінниці, а там ми закінчили п'ятилетку за два роки!

— ** —

КОРОТКІ ІСТОРІЇ

Одна американська газета оголосила конкурс на найкоротшу новелю. Першу нагороду дістав автор за таке оповідання:

“Скоро цілуй, моему чоловікові впали окуляри до зупи!”

Друга нагорода: Телеграма: “Не могла чекати аж по вернешся з окупації Німеччини, вийшла заміж за твого тата. Цілую мішно — мама”.

— ** —

Одній акторці закидали знайомі, що вона живе понад свою спроможність, непотрібно витрачаючи багато грошей.

— Треба записувати видатки, — порадили друзі.

За кілька днів знайшли на бюро акторки нотатник:

5/X. — м'ясо для кота	-----	0.20 ц.
бідному	-----	0.10 ц.
різн' витрати	-----	320. — дол.

— ** —

ДЕФІНІЦІЇ

Учитель: каже, що воліє голодувати, а не буде вчити. Врешті робить одне й друге.

Любов: чоловік ловить жінку так довго, аж вона його зловить.

Зарозумілий осел: чоловік, що має інші переконання, як ми.

Чоловік: сотворіння, яке ціле життя шукає ідеальної жінки, і не знайшовши, одружується.

Песиміст: маючи до вибору два лиха, вибирає обидва.

Гуморист: має добру пам'ять і думає, що інші її не мають.

Культура XX віку: прибутки: боксер — 750.000 доларів річно, фільмова зірка — 500.000, грач боскет-болу — 100.000, професор університету — 3.000, поет — 0.

ДБАЙЛИВИЙ ЧОЛОВІК

— Не журися про снідання. Та гарна білянка з молочного бару знає дуже добре, що мені смакує.

Степан ВУСАТИЙ

БАЛЯНС ПАТРІОТИЧНИХ ЗБОРІВ

Збори, що їх влаштувало Т-во "Любіть Україну", для маніфестації духової єдності української еміграції з українським народом на Рідних Землях, заповідалися предкрасно.

Народ широкою Амазонкою плив-напливав з усіх усюдів до найбільшої залі "Метрополітен Сентер", Ля Плятою бухав у всі десять дверей, як Місісіпі, розливався по партері, ложах і галерії.

Кожної п'вгодини гучномовці повідомляли:

Дві тисячі присутніх...

Три тисячі п'ятсот...

Шість тисяч...

Десять тисяч двісті...

Чотирнадцять тисяч...

Тай не прості то вам люди збиралися, не звичайні собі українці, ні!

Політична еміграція це збиралася: великі патріоти, мученики за національну ідею, переслідувані, в'язнені, засилані, розкуркулювані...

Ви, ось, послухайте, що вони самі про себе кажуть:

— Два роки в Березі був...

— Сім літ у Бригідках просидів...

— П'ять років на засланні перебував...

— Десять на Воркуті страждав...

Почалися Збори.

Американський гімн усі прослухали в підвищеному на десять футів настрої.

Український гімн публіка, мов на команду, за хором підхопила, і так вам ревнула, що не то шум порогів старого нашого Славути, а й Наягра-фол, заглушила б... О, сила братії, у наших горлянках та й язиках — велика, незмірна...

А пісня "Любіть Україну", що її Т-во прийняло за свій гімн, так розпатріотила публіку, що понад 25% присутніх патріотів зімліло. Правду сказавши, то зовсім вони не поміли, а тільки трохи понадомлівали... Не попадали значить, на землю, як це водиться, а вигідно посідали собі на м'якенькі крісельця, руки поклали на те місце, де у людей серце буває, і в екстазі деклямували:

— Ох, як я її, оту нашу Україну, люблю!...

— Усім серцем її кохаю!!!

— За неї і для неї все, все віддав би!!!

Почалась доповідь.

Насправді не доповідь це була, а патріотичний вогонь! патріотичний динаміт!!

патріотичний екразит!!!

Дві повних години лунали голосні вигуки промовця:

— Лицем до воюючої України!...

— Лицем до Рідного Краю!...

— Лицем до Рідних Земель!...

— Лицем до Рідного Народу!...

А буря оплесків, а крики "хай живе-е-е"... — такі за кожним разом неслися, що якби та біблійні мури Єрихону поблизу стояли, в гамуз, напевне, розсипалися б... Гаряч патріотична така розлилася по залі, що, гляди, спалахне вогонь — і всі наші воріженьки погинуть в ньому, мов роса на сонці...

Запевняю всіх Шановних Читачів, і навіть всю українську політичну еміграцію, що якби так на доповіді було закінчено, Збори були б досягли найбільшого в історії всіх українських патріотичних імпрез морального успіху...

Так ні!

Захотілося оце голові Імпрезового Комітету ще й успіху матеріального.

Утихомирив він п'вгодинним помахом білої хустинки розбурхану великим припливом патріотизму публіку, і сказав:

— Вельмишановні, Достойні, етц., Члени і Гості! Вашою масовою присутністю й вашими бурхливими оплесками й окликами ви доказали, що гаряче любите Україну. А тепер докажіть ще, що ви так само гаряче любите її ділом. Наше Товариство має великі витрати на вивиснювальну роботу про українське питання в світі. Покрити їх мусить наше високопатріотичне громадянство... Зараз по залі підуть наші панянки в національних строях з капелюхами й переведуть збірку на цю ціль... Прошу вас, шановні громадяни, будьте щедрими... Дякую!

В залі, мов би кобальтова бомба луснула!

Патріотичні присутні заворушилися:

— А це що???

— Збірка на національні цілі???

— І тут без тої колекти не обійшлося???

Присутні рушили одинцем і гуртами — до виходу.
Голова Зборів пояснює:
— Шановні громадяни! Ще не кінець зборам... Не виходьте... Ще "Не пора" після збірки проспівано...

Народ не слухає, пхається до дверей.

— Я тільки покурити...

— Я свіжим повітрям дихнути...

— Я зі знайомими побалакати...

Один за другим виходять патріоти, скоренько тікають із залі, щоб у капелюх не кинути.

Голова Зборів забігав по сцені, затупцював, замахав руками, просить не виходити, та нічого не помагає: народ тиснеться до виходу, ніяк не вдержиш... А один з найбільших патріотів ще й кинув у сторону Президії:

— Так вам і треба... Не пріться всюди з вашими збірками...

— Лише давай та давай, — докинув другий великий патріот.

— Дихати не дають із тими збірками...

— Національні галапаси! — погрозували, відступаючи патріоти.

— Бандити!...

Хтось не дочув:

— Де бандити???

— Он там! На сцені!...

— Ой, леле! — запищала одна нервова патріотка.

— Рятуйте! Бандити!!! — заверещала інша.

В залі склалася суматоха. Всі кинулись до виходу. Всі перлися, всі хотіли бути першими на дворі. При дверях зробилася справжня катівня.

Патріотичні Збори закінчено з баянсом: 7 патріотів напівпридушено; 27 важко потовчено; 137 надовго зіпсовано нерви. Решта, докраю поперелякувані, присяглися більш ні на які імпрези не ходити.

А все це через оту нещасливу збірку...

— Я хочу знати, коли маю замовчати, як моя жінка говорить...

ГАРНИЙ СИНОК

Восьмирічний Ромко, захеканий і веселий, прибігає додому.

— Де ти так довго був? — питає мама.

— У панства Черевиків. Було дуже гарно.

— А, може, вони не бажали тебе?

— Ні, навпаки. Як я прийшов, то пані Черевик сказала зразу: "Ще тебе тут тільки бракувало!"

МІЖ ПРИЯТЕЛЬКАМИ

— Чи ви вже читали "Щоденник Селепка Лавочки"?

— Ні, не читала.

— Ах, як я вам заздрю. Перед вами ще велика насолода.

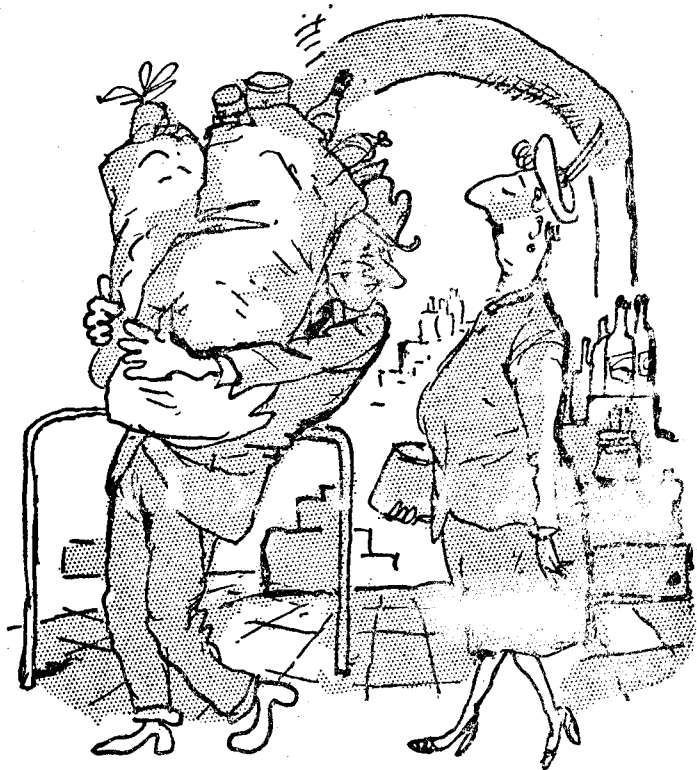

З СУМНОЇ ФІЛОСОФІЇ

Мати потребує двадцять рок в, щоб із свого сина зробити чоловіка, а іншій жінці вистачає двадцять хвилин, щоб з того чоловіка зробити дурня.

Якщо жінка присягається, значить, що її неправда того варта.

Бесільна музика нагадує військову оркестру, яка грає для воєнків, що відходять на фронт.

Чоловік: — Я тішуся, що ти потребувала лише тих кілька дрібничок.

Еміграційне Ельдорадо

(Майже кіносценарій)

1.

Німеччина. Ді-Пі табір. Сльотлива осіння днина. Гуркотять автомашини. Все населення табору зібралося прощатися з тими, які виїзять до Канади. Останні слова, обійми, доручення. Емігранти вже на автомашинах.

Мельниківець: Я за вас, браття, не забуду. І на канадійській землі буду боротися за сповнення відвічних ідеалів українського народу. Слава!...

Бандерівець (скоса глянувши на Мельниківця): Друзі! Я зостануся завжди тим, ким був! До побачення в вільному Києві!

Уердепівець: Хоч наші дороги розходяться, браття українці, але наша мета залишається та сама. Ви звідсіля підете впрост до нееньки-України, а я — більшовиків з флангу, через Аляску! Революційна демократія не похилить своїх прапорів, так нам хай допоможе Іван Павлович Багрянний!

Уендеесівець (зиркнувши то сюди, то туди): Я, як бувший гетьманець, і як бувший націоналіст, як бувший ундівець і теперішній уендеесівець, і як майбутній хто знає що, клянусь бороною мого політичного противника, професора Вовчука, що боротьби за українську демократію не припиню. Хай живе українська демократія!

Ундівець (відкашельнувши, поправивши краватку і змахнувши порох із свого убрання): Як член партії, що завжди була відома із своєї принциповости в найбільш безпринципних ситуаціях, заявляю не вперше і не востанне, що як би там не трапилось, я завжди знайду спосіб "внимігатися", і коли вже нікого не буде, я все ще триматиму смолоскип реальної політики в своїх досвідчених руках.

Бульбівець (висякав ніс, грімко, революційно, аж лоскіт пішов по площі, відтак ударив по тому місці, де колись баламкалася шабля): Мовчати, цивільна бандо! Гвардія забирає слово. Але гвардія не вміє говорити. Гвардія говорить зброєю! А що зброєю відібрали пеські американці, то гвардія мусить мовчати. Понятно? (Обкинув страшним поглядом площу, аж люди присіли).

Якийсь Селеп (притулювся до автомашини, майже розголоженний політичною еміграцією, шепче, ніби про себе): Пропала Канада, їй Богу, пропала... (Загуркотили мотори, рушили авта).

Сіра Маса, що залишилася в таборі, покрутила головою, зітхнула і розійшлася по бараках, з надією вперше по багатьох місяцях спокійно заснути.

2.

Вільна канадійська земля. Два роки опісля. З Канади, як відомо, Європи не видно й через найсильніші далековиди. А втім у Канаді мало хто Європою цікавиться. Гарна місцевість, уся в садах, квітах, на хідниках добре вбрані люди, дівчата (гарні), вдовиці (багаті), взагалі — Ельдорадо.

Уердепівець (сидить на лавці в сквері, глибоко вдихає квітяні запахи і мружить очі кожен раз, як вулицею майне якась усміхнена дівчина. Випльовуючи гуму, каже): От, як люди живуть у культурній країні. (Витягає лист із кишені). Матері твоїй ковівька, і тут мене знайшли. А дзуськи! Я вам тепер покажу, от що! (дере листа, кидає в гербідж). Но, сер, тут вам не Ді-Пі табір, нема дурних революційною демократією займатися! Крапка. Дело кончено! (Вулицею проходить Мельниківець. Побачив Уердепівця).

Мельниківець: Гай, містер! Чи не з табору в Швайнегавзі ви будете?

Уердепівець (закляв сердито): А вам яке діло? Комісія репатріаційна ви, чи що?

Мельниківець (перескочив пліт, сів біля того): Не хвилюйтеся, містер, я не прийшов на бойовий фонд збирати. Мене сюда на роботу перевели. В СПР уже другий рік роблю. Як добре піде, то за два-три роки форманом стану. А не знаєте десь тут доброго гавза? Купив би.

Уердепівець (все ще недовіжливо): А як там політика?

Мельниківець (махнув рукою): Що там політика? Лярі-фарі, містер, ота таборова політика.

Уердепівець (усміхається): Ну, то я вам поможу гавза купити. Я сам уже маю три.

Мельниківець (свиснув крізь зуби). Ов!... (Вулицею надходить, оглядаючись на всі боки, Уендеєсівець).

Уендеєсівець (побачив тих): Гелов! А ви що тут робите? (Ті переглядаються). Та що ви, не пізнаєте? Не валяйте дурака! Тут вам не Ді-Пі табір, політичним хитрунством не займайтеся. Ліпше привітайте мене з історичним успіхом. Я саме купив у вашому місті гросері штор! Будете моїми костюмерами! (Перескакує через пліт, сідає біля них). А як там політика? (Ті мовчать). Bravo! Як бувший політичний емігрант, а тепер кандидат на канадійського сітізена, мушу вам погратулювати. Ми, українці, завжди політикою думали світ оббамбурити. Ні, пане, ні, нам треба брати собі приклад з жидів: ті державу здобули без війни. Бизнес, мої панове, бизнес єдиний з неволі нас вирве! Один мільйонер більше для української справи зробить, як ціла політична еміграція на купу.

Уердепівець (встає): Ну, таку okazji треба запити... (Входить до хати, за хвилию появляється з пляшкою Кенелієн Кляб).

Уендеєсівець (піднімає чарку): Так значить, панове, за об'єднання? Га?

Інші: За об'єднання! (Надходить Ундівець. Побачив тих. Радісно).

Ундівець: Моє поважаннячко! Бачу, що вам саме мене бракувало... (Ті здивовано переглядаються між собою. Уердепівець знизує плечима. Ундівець далі всміхається). Життя є повне непорозумінь і тихого смутку, казав колись Поляннич. Бачу, що вам саме четвертого до бриджа бракує. Славно! Я е! (Уердепівець виносить столик, розкладає карти. В той момент надходить Бульбівець).

Бульбівець: Ну, нарешті вас знайшов. А то вже думав, що пропаду в цій чужині! Вітаю, браття українці!

Уердепівець (сердито): А тебе який ділько приніс? Не міг ти собі карка десь по дорозі скрутити?

Бульбівець (здивовано, ображено): Гей ви, цивільні шури, ви як до мене, гвардійця, відзиваєтесь? Інакшої ви в Німеччині співали, як вам мене треба було, щоб доказувати моєю персоною, що революцію проти німців не тільки бандерівці робили.

Урдепівець: Що було, то проминуло. Тут ми політикою не займаємось! Вон!

Бульбівець (хапається за те місце, де колись у нього баламкався револьвер).

Ундівець (зривається, схвильовано): Мої панове, в час, коли рішається доля світу, не вам зачинати сварку між собою. А ще в такій чудовій місцевості, як Ельдорадо. Ви мені (до Бульбівця) за кібца булете... (Всі заспокоїлися, сідають. Грають у карти. Попивають горілку. Вулицею проходять гарні дівчата і багаті вдовички. Над'їздить "Бюік". Чорний, блискучий. З нього виглядає Бандерівець. Побачив чесне товариство, натискає на трубку).

Бандерівець: Гей, хто в лісі, озовися! (Всі стривожено повертають голови в сторону авта).

Урдепівець: Ще того тут не було. Зараз свою політику розведе...

Бандерівець (вискакує з авта. Зачув останні слова): Не бійтеся. Я з партії виписався. Уявіть собі, мене, заслуженого, що стільки літ для нашої справи трудився, тут, у Канаді, не вибрали крайовим провідником. Ну, панове, то не з ким будь справа. Я зараз же показав їм хвоста і до двійки переписався. Але ті також, чортів діти, самі генералами хочуть бути, думали, знайшли селепка. О, ні. Я з політикою раз назавжди взяв розлуку. (Заходить, сідає разом. Загальна радість. Свій своя познаша).

3.

Там же, годину пізніше. З хати чути радіо. Передають українську радіогодину.

Спікер: А тепер, панство, почуєте відомості з українського життя. В Гемілтоні постала нова клітина СУМ-у. Праця йде повним темпом. В Вінніпегу жіноча ліга поставила обійти всі доми в місті із збіркою. В Едмонтоні відбулися загальні збори "Просвіти". Наша ра-

д'овисильня закликає всіх українських людей, щоб у тих місцевостях, де ще нема ніякої української організації, негайно взялися за створення культурно-освітніх клітин. Наша радіовисильня безплатно подаватиме відомості з українського життя. Слухайте нас...

Бульбівець: Замкніть йому пельку!

Ундівець: Мої панове, я дозволю собі скористати з такої небувалої okazji і порушити одну справу. Як вам відомо, гризня серед нашої еміграції переходить уже межі. Всюди, де постане одна організація, зараз же постає друга, а так третя, і коломийка починається знову. Є тільки один спосіб, щоб у нашому сімействі панувала вічна згода і братня любов!

Всі (зворушені, нахилиються в сторону Ундівця): Яка? Який спосіб?

Ундівець (оглянувся довкола, відкашельнув, обтрусив порох із штанів): Панове, є тільки одна рада на те, щоб затримати цей благословенний мир, який зараз панує в нашій місцевості. Не допустимо до закладення якоїсь української організації. Не буде організацій — не буде громадської війни. А ненька Україна колись нам за те подякує.

Урдепівець (захоплено): Клянусь каплями Івана Павловича, що це наймудріша пропозиція, яку я в своєму житті чув.

Бульбівець (хапає пляшку): Припечатаймо її гідно. (Всі встають, вихиляють по чарці. Обличчя ясні. Співають: "Де згода в сімействі").

Кінець

Др. Аполінарій Паяццо

— ** —

Примітка. Українське Ельдорало дійсно існує, і автор не застерігає собі жадних авторських прав. Усі українські громади мають повне право ці ідеї використати. Однаково ж автор не радить з тими ідеями виходити перед СІРУ МАСУ, бо, чого доброго, в декого, може, зберігся старокрайовий кілок, і міг би той кілок зробити несподівану екскурсію по крижах того, що хотів би згадані ідеї реалізувати.

„Нарікайли“

Розповідав мені Волтер, моєї сестри Теклі син, — він, значить, колись служив при Нейві, а тепер робить при будові гавзів на Лонг Айланд, розповідав мені одну таку історію... Не присягну вам, чи вона правдива, бо наш Волтер коли щось розповідає, то любить трошки прибрехати... Але це вже не моя річ. Знаєте, як казали в Старому Краю: за що купив — за те продаю.

Велл, це було так:

Приїхав на будову Волтерів бос та й каже:

— Слухай, Владзю, тут зараз придуть до роботи три свіжі хлопці, такі — з переселенців, може, навіть, твої ланцмани?.. Таких робітників я недоконче люблю, але дуже просилися, то я взяв їх на спробунок. Я плачу їм тільки по 75 центів на годину... Що будуть годні, хай роблять, а ти наглядай за ними, я віддаю їх під твою руку.

Ол райт, нема, нема, — приходять. Ну, то зразу пізнати вчених людей: вбрані, підголені, в краватках, ну, джентелмени, де-то Один був наш, український, а другий поляк, та оба з Галичини, навіть з того самого повіту! Той польський мав ім'я Мостовіч і служив колись за капітана при вуланах, а наш якось інакше називався, але також у Старому Краю це була грубша шишка: лоер та й ще посол до сойму, або по-нашому, конгресмен, чуєте?.. Оба були середніх років так — поміж сорок і п'ятдесят, а третій, може, таксамо застарий, а, може, трохи молодший, але черствіший за тих двох, мускулистий і на тварі загорілий, з вигляду — ніби грек, ніби маляр, пось коло того.

Приступають ці два перші до Волтера, представляються, файнд-красно подають руки, а той третій, що подобав на грека, тільки сказав як називається. “Рачкіс Пачкіс”, чи як там, а потім поплював у жмені, вхопив тачки з цементом і попер, аж задудніло!

Ну, що ж, тоді Волтер каже, ніби до цього нашого і польського:

— Бачите, я розумію, що ви вчені люди і до такої роботи не звикли, але нічого вам на це не пораджу. Я стою тут за формана і мушу дати вам якесь зайняття. Але я не роз-

казую вам — робіть се, чи те, пробуйте самі, що здужаєте.

Ол райт, взяв той, польський, тачку в руки — та й не зрушить з місця... Взяв наш, посунув пару футів, а тачка — мах! — та й кинула ним на землю!

— Легко, легко! — кричить Волтер, — не позабивайтеся, до мари тяжкої, бо нащо мені того троблю? Не чіпайте тачок, це не для вас робота. Беріть по відру і носіть воду до бочки.

А вода була трохи подальше, отак, як би два бльоки ходу. Яму на студню вже прокопано, тільки пайпи ще були сконектовані. А як машина молола цемент, тоді воду носилося руками.

Позабирали вони відра, пішли носити воду. Обернули, може, з-три рази туди і назад — ого, вже гуд-бай!.. Попріли, позадихувались, стогнуть, обтираються хустинками.

— Що з вами, панове? — питає Волтер. — Вже'стеся помучили?

— Ой, помучились, пане форман, бідкаються сіромахи. Ми, кажуть, не годні так тяжко робити. Ми собі гадали, що в Америці індустрія стоїть високо і не треба води носити... Та й ще, кажуть, така сакраментська гарячка!.. Дайте нам, пане форман, таку роботу, щоб у холодку.

— Окей! — каже Волтер, дістанете роботу в холодку. Дивіться — там стоїть таке сито, що пісок пересіває. Ану, побавтеся трохи піском... Та не беріть, борони Боже, по повній шафлі, а так, по-половинці. Так робіть, аби вам було добре.

Позабирали вони шафлі, пішли сіяти пісок. А той третій, “Рачкіс-Пачкіс”, чи як там, весь час увихається коло тачок, і нічого не каже, не закладає жадної скарги, де ж там! — ще собі й посвистує!

Ну, Волтер стоїть з боку і вачує, як вони сіятимуть той пісок... Правда, зразу брали по-пів шафлі, як їм Волтер казав, але потім, щось собі помірковували і нічого не беруть, тільки махають порожніми лопатами... А далі, видно, і це їм надокучило, бо цілком застопували роботу, поспиралися на держакі і балакають.

Наш, український, каже:

— Так, так, пане капітане! Нема що казати — гарний обходимо юбілеуш!

— Та який юбілеуш? — питає поляк.

— А ви що, не пам'ятаєте? . . . Та ж вчора минуло десять років, як ваша Польща виповіла Гітлерові війну!

— Гм, то у вас, пане после, щось, ніби, пам'ять шванкує. . . . То не Польща видала Гітлерові війну, лише ця каналія напала на нас!

— А чого ви з ним задиралися? Хотів коритаж — хай би був брав. А тепер не маєте ні хати, ні коритаря, ні сіней, ні пивниці. . . .

— Ой, так, так. . . — зідхнув поляк і замівок. Видно, що не був задиркуватий і не хотів починати суперечки, але наш присилився до нього, як та оса та й все — дюг! — його, та й дюг!

— Ото вас, каже, вирихтували ваші аліанти! Вже нам, українцям, немає жалю, бо нам і так зробили рекляму, що ми "фашисти", але ж ви — такі були вірні союзники. і свій уряд мали в Лондоні і воювали дідько не знає де, — і до чого дослужилися? До тачок та лопати? . . .

— Ой, так, так, — застогнав поляк. — А наш далі ріже його без ножа:

— Таке було моцарство і трісло, гей булька на воді! Вже нам, українцям, немає жалю, бо ми не посідали держави та й нічого не втратили, але ж ви хвалилися, що ні одного гудзика не позволите собі відпороти! . . .

Відай згадка про ті гудзики трохи вколола поляка, бо почав відгризатися:

— Ну, каже, ми, поляки, тим не журилось, ми мали державу довгі роки, мали своїх королів, президентів, — і знову будемо мати, а ви, українці, нічого не мали, не маєте і мати не будете. Одне, що ви знаєте, це проголосити державність, але втримати її вже не дасьте ради!

Ну, така бесіда, то вже нашому не припала до смаку, але не показує злості, а починає собі кптити:

— Так, це правда, ви мали королів, але їх миші з'їли. . . .

Велл, як поляк це почув, то такий жаль взяв його за серце, що трохи не розплакався! . . .

— То ви нам, каже, Польщу завалили! Ми билися на фронті, кров свою проливали, а ви нам ніж у плечі встромили!

А тоді наш, як його присяде та давай йому набавити:

— Що ви, каже, з глузду з'їхали? . . . Ми вам Польщу завалили? . . . А звідки взялося в німецькому полоні 45 ти-

сяч наших, українських бойсів? Ваші штабові офіцери поховали за пазуху штаби золота і повтікали до Румунії, а наші хлопці боронили Львів доостатку перед рускими і німаками! І так — як довга ваша і наша історія, ми завжди наставляємо за вас дурні голови. Хто вам зробив "Цуд над Віслою?" Ми! . . . Хто зробив "Цуд під Грунвальдом?" Ми! . . . Тільки й того діла, що ми вам робимо "цуда", а ви нам — пацифікацію!

Тепер поляк трохи змітигувався і почав з іншої бочки:

— Пане после, каже, я знаю, що в нас, у Польщі, не все було в порядку. В Польщі панувала диктатура, це правда, але, признайте самі, при такій диктатурі ще якимось люди клигали. Як вас польський поліцей взолив по зубах, то щось трохи вилетіло, а решта лишилася, коли ж вас гештапівець замалював то вже гуд-бай! Так, була Береза Каргузька, але з Берези ще люди виходили живі, а вже, скажім, з такого Катиня, чи Осьвенціма, чи Майданка, то пиши пропало! . . . Та й вам самим, пане после, не діялась завелика кривда: щомісяця йшла вам гарна пенсія — тисяча злотих на руку, трен і трамвай ви мали задурно, і з канцелярії щось капнуло — якимось в'язалися кінці, ну, ні?

Видно, що поляк промовив нашому до серця, бо тепер пан посол зідхнув і каже:

— Та, коли вже вибирати між холерою, чумою і шкарлятиною, то хай би там була шкарлятина. . . .

Так і стало на цій шкарлятині, бо, власне, прийшов час на полуденок і Волтер сказав їм:

— Ол райт, бойси, коман їсти.

Посідали вони їсти оба вкупі, а цей третій, що возив цемент, присів трохи подальше. Видно, що мав добру гімнастику коло тих тачок і змахався не як-будь, бо накинувся на сендвічі, як вовк! А нашому і польському — нічого не смакує, тільки воду п'ють, а стогнуть, а нарікають. . . . Очевидно — на стару еміграцію. "Пане после, каже поляк, те вшистке мое родакі, то саме ковбое!" "Гм, а мої що, ліпші? — говорить наш. — То ж самі хомути!" А потім скритикували цілу Америку: що в Нью-Йорку вулиці не позамітані і п'яні боми тиняються по тротуарах, що дівчата сидять в корчмі разом з парубками, а жінки носять ноги, ці. . . . Так вони собі нарікають, а цей третій далі закладає за драбини: вже три сендвічі спорів, батлю молока випив

та ще й кейка витягає... Аж нашому і польському досадно стало:

— О, такому то добре, — каже поляк. — Моцний, як мула, нічим не журиться, має апетит, то що йому біда зробить? Цікаво, чим такий чоловік міг бути вдома?

— Певне каміння товк на гостинці, або бочки з оселедцями вантажив на трюка — додумався наш, українець.

А той чоловічина наївся, закурив файку та й приступає до наших:

— Пробачте, каже, панове, чи ви не будете скитальники?

— Є, ми скитальники, — помахали тамті головами.

— Де-по? Бо я також скиталець!... Буду дуже радий познайомитися з вами.

Рад-не-рад встає поляк перший, подає руку і представляється:

— Естем Мостовіч, капітан Войска Польского!

Встає і наш, каже своє ім'я, а наприкінці додає:

— Адвокат і бувший посол.

А тамтой сказав лише як називається — Рачкіс-Пачкіс, чи як там, а про титули нічого не згадує. Але тим двом цікавість не дала спокою і самі спиталися.

— А чим ви, пане, були в Краю?

— Міністер праці Естонської республіки — спокійно відповів Рачкіс-Пачкіс, а тоді нашим як би замурувало.

Ікер

— Цей крем краси вам, напевне, допоможе. Я радив би, щоб ви взяли собі дві коробки!

П О М С Т А

Професор Джіякомо Телескі з Неаполю є в своєму батьківському місті знаним лікарем. Його дім відвідують усілякі люди, а особливо гарні дівчата, які продають в Санта Люція продукти моря. Він має зела на всі недуги, йому не шкодить на честі й вирвати попсованого зуба, але найбільш вславився тим, що дуже зручно латає розбиті голови геройським юнакам, коли приходять до нього після забав. Він уміє теж переплітати свій надбережний діалект латиною і в такий спосіб здобувати собі довір'я своїх пацієнтів. Усіх їх він кладе на скрипучу брудну й хитливу софу; такої другої не знайде ніхто в ніякому надбережному місті світу. Лікар є власником низькорослої фігури, повного обличчя, має малі зелені очі і довгий ніс, що звисає до широко закروених уст. Його похилі рамена, вистаючий живіт і худі ноги нагадують античних атлетів.

Під старість Джіякомо одружився з молодого Клярою, донькою дуже поважаного в Неаполі громадянина, який довгі роки відсидів у в'язниці, і після осів, як пекар, і коли помер, ціле місто оплакувало його.

Під промінням сонця, яке золотить виноград з Торре і помаранчі з Соренто, розвинулася теж і краса молодого Кляри.

Професор Джіякомо Телескі вповні вірить, що його жінка є так само чесна, як і гарна. Він знає теж, які гострі звичаї щодо жінок панують у домах бандитів. Але він є лікарем, і неспокій та зворушення, які належать уже до влачі жінок, йому достатньо відомі. Тому непокоїло його те, що молодий кравець Асканіо Ранієрі з Міляно, який мешкав на площі Мартірі, дуже часто відвідував його дім.

Асканіо був гарний та завжди посміхався. Але цілком певно: донька патріотичного пекаря є надто доброю неаполітанкою, щоб через якогось мілянця могла забути свої обов'язки жіночої чесноти. Асканіо продовжував свої відвідини, а особливо любив це робити підчас неприязности доктора. Теж і Кляра з приємністю приймала його без свідків.

Одного разу професор повернувся скоріше як звичайно. і застав Асканіо біля ніг Кляри. Сеньора спокійно вийшла з кімнати, виявивши себе справжньою богинею. Тоді лікар пі-

дійшов до Асканіо з виразом великого співчуття.

— Мій друже, — сказав він, — я бачу, ви терпите. Ви зробили слушно, що прийшли до мене. Я лікар і моїм завданням є зменшувати людські терпіння. Ви терпите, не заперечуйте цього. Ви терпите важко, дуже важко! Ваше лице горить, як вогонь. Біль голови, так, без сумніву, біль голови! Як добре, що ви прийшли до мене.

І з цими словами старий, що був сильний наче сабінський віл, затагнув Асканіо до свого кабінету й посадив на славному канапу, яка впродовж сорока років бачила всі недуги неаполітанців.

Лікар поклав Асканіо на подушку.

— Ага, тепер бачу, у вас болить зуб! Так, так, болить зуб.

Він витягнув з кишені величезні шипці, силою відкрив юнакові рота і одним порухом вирвав йому зуба.

Асканіо зірвався і спльовуючи та проклинаючи лікаря, вибіг з дому. А професор, оглядаючи зуба, говорив задоволено:

— Чудесний зуб, прекрасний зуб, здоровий зуб!

ДОБРА НАГОДА

Новоодружена пара зупинилася в готелі. Жінка дуже гарна добре збудована. Голосно радів чоловік з краси своєї молодого дружини:

— Знаєш, я тобі обіцяю, коли повернемось до Коломій, запрошу найкращого скульптора, щоб тебе вирізьбив.

Стіни в готелі були тонкі і в кімнаті через стіну чули цю розмову двоє моряків. За кілька хвилин чоловік почув стукіт у двері. Розгніваний, він запитав:

— Хто там?

— Два скульптори з Коломій, — почулася відповідь.

ДЕЩО З АМЕРИКИ

Президент УНЕСКО приїхав одного разу до великого американського міста. Уряд повідомив про це посадника міста, і той приготував велике прийняття для достойного гостя. На бенкеті посадник почав свою промову так:

“До Унеско, цієї відомої країни, яка так славно боролася своєю незалежністю, я від молодих літ відчував особливу симпатію...”

З НОТАТОК СОВЕТСЬКОГО ШПИГУНА

Американська контррозвідка оприлюднила незвичайний рекорд советського шпигуна, капітана МВД, Недоумова, який минулого тижня вибрав свободу й перейшов до американців. Подаємо нашим читачам осяги цього неперевершеного советського рекордиста протягом однієї лише доби:

Мене вислали із Східного Берліну до Західного. По дорозі я застрелив американського шпигуна, коли той хотів перейти кордон советської зони. Оглянув його кишені і, забравши деякі дрібнички разом з готівкою, зник у закамарках американського сектору. Годину пізніше я вже мав побачення з своїм чоловіком, з одного російського еміграційного середовища. Він — довірена людина і в нас, і в американців. Хороший человек! Від нього дістав важливі інформації. Шифром передав їх своїй централі, а забрані в американського шпигуна речі дав на переховання діячеві, з яким саме мав побачення.

Година 10.35 ранку. Виконав у американському секторі Берліну диверсійний акт, а саме: висадив у повітря склад пального в одній американській команді панцерних частин.

Година 11.20. Зустрівся з довіреною людиною. По обміні умовними знаками, ми зайшли до ресторану, в якому саме снідав потрібний мені тип. Під впливом наставленого бравінга, тип мусів вийти з нами. Нас ждало наготові авто. Типа посадили в авто, зав'язали йому рота й очі, і авто помчало в советську зону. Виплатив довірній людині належну суму і пішов у парк.

Полудень. Я перейшов советсько-американський кордон. Мене покликано в справі пильного переслухання схопленою мною американського агента.

Година 15-та. Допит агента закінчено. Він розкрив усе, що знав. Наші методи знамениті! Хвала керівникам советського шпигунства!

Агент, між іншим, виявив на допиті цілу сітку американських шпигунів, які працювали в радянських установах. Їм унеможливлено втечу. При цій нагоді позбувся я небезпечного мені майора МВД Катюгова, якому пришив теж, що він був на службі американців. Агент перед смертю це підтвердив!

Під вечір мені доручено перейти советсько-англійський сектор. Я виконав доручене завдання блискуче!

Довірена особа чекала мене в умовленому місці. Вона передала мені невеличку валізочку, в якій була уніформа американського старшини ЕМ-ПІ. Я швидко переодягнувся, і це відкрило мені двері до дальшої діяльності. На розі вулиць стрінувся з таємничою панею. Вона передала мені шифр і отрую. Це було потрібне для того, щоб обезвладнити керівника англійської розвідки, полковника Тентена, та забрати від нього плян праці на найближчі місяці.

Година 20.30. Тентен перестав виконувати свою працю. Отруя була досконала. Захоплені пляни переслав я до централі нашої розвідки, в Потсдам.

Година 1-ша вночі. Смерть Тентена викликала сполох. Шукають спричинника смерті. Я вже у французькій зоні, з документами французького розвідчика. Маю повне довіря найвищих французьких спеців.

Ранок, 5-та година. Мене повідомлено, що хоче говорити зі мною шеф нашої місії на французьку зону.

Година 5.01. Йду туди, і по дорозі, по-приятельськи, дістаю від одного француза пляни становищ атомових гармат, які мають бути стаціоновані у французькій окупаційній зоні Німеччини. Теж мені приятель, знав кому довірити пляни!

Година 5.08. Зустріч з довіреною особою, яка мене потребує. Коротка розмова, і вона передає мені шифр. Відчитую і довідуюсь, що маю негайно перейти кордон советської зони та зголоситися у нашого спеца по очищенню від ворожого елементу рядів нашої розвідки, полковника Душоева. О, співчуваю жертвам, які попадуть у руки цього достойника.

Година 5.25. Захопив джип, який стояв самітній перед якимось баром. Нема дурних іти до полковника Душоева. Придбанім джипом поїхав я чимскоріш в американський сектор.

Година 5.38. Я вже в американській зоні. Зголосився до чергового поліція в американській таємній поліції і попросив політичний азиль.

На трамвайній зупинці питає якийсь чоловік:
— Скільки коштує квиток на Площу Квітів?
— 30 центавів, — відповів водій.
— А що коштує оплата за валізку?
— Валізку беремо безплатно.
— Коли так, то добре, — відповів чоловік, — візьміть мою валізку і завезіть на Площу Квітів, ч. 113, а я піду вслід за вами, пшчки...

Марк Твейн

Із щоденника Адама

(Уривок)

Коли я проснувся, не був уже сам. Нове сотворіння з довгим волоссям було біля мене.

НЕДІЛЯ

Підчас мого сну щось діялося зі мною, бо на лівій груді я зауважив близну. Вона не була болюча, але вже те, що нове сотворіння зв'язане з близнами, не віщує нічого радісного.

ПОНЕДІЛОК

Нове сотворіння з довгим волоссям постійно є зі мною. Завжди чекає на мене, або біжить слідом. Цього я не люблю. Я волів би, щоб воно залишалось при інших звірятах. Сьогодні захмарилося. Віє східний вітер. Мабуть ми зможемо від дощу. Ми? Що значить "ми"? Звідки я взяв те нове слово?

Тепер пригадую собі: нове сотворіння так говорить.

ВІТРОК

Нове сотворіння говорить без перерви. Воно займається тепер тим, що всім речам надає певну назву, доки я взагалі можу спротивитися. І постійно подає ту саму причину: бо воно так виглядає!

СЕРЕДА

Я збудував собі сховище від дощу, але не міг використувати його сам, у повному спокою. Нове сотворіння захопило... Коли я хотів випхати його із сховища, воно раптом стало мати вогке лице, обтерло його руками, і при цьому видало звуки, як деякі інші звірята, коли є в біді.

П'ЯТНИЦЯ

Іменування всіх речей іде далі, хоч я з цього невдоволений. При цьому я зауважую якусь логіку, що часом є цілком інша як моя, і тому є неправдива. Вона виставила вже напис:

Вступ на леваду заборонений.

Це, напевне, звернено проти мене.

ПОНЕДІЛОК

Нове сотворіння каже, що воно називається Єва. Мені

байдуже, не маю нічого проти. Сказано далі, що так маю кликати, коли схожу його мати біля себе. Тоді я відповів, що в такому випадку ім'я є зайве. З цим словом "зайве" я зискав у очах нового сотворіння. Це дійсно сильне і позиточне слово, яке я буду часто тепер уживати.

Нове сотворіння каже, що воно не "воно", а "вона".

Це твердження дуже сумнівне, але мені це байдуже. Хай собі буде чим хоче, щоб тільки мені не ставало поперець дороги і так багато не говорило.

СУБОТА

Останнього вітвірка я утік. Мандрував два дні і влаштував собі захист у покинутій околиці. Свої сліди я затер. А все таки вона знайшла мене при допомозі звіря, якого назвала вовком. Вона з ним дуже заприятлилася. Коли побачила мене знову, почала видавати плаксиві звуки, і її очі стали вогкі.

Мені не залишилося нічого іншого, як разом з нею повернутися назад. Але при найближчій нагоді я знову втечу. Назавжди!

НЕДІЛЯ

Щасливо проминула.

ПОНЕДІЛОК

Потроху я зрозумів, на що є тиждень. Він дає нагоду відпочити після недільної нудьги.

Вона знову вилізла на заборонене дерево. Я кидав на неї грудками землі, аж доки не злізла. Вона сказала, що цього і так ніхто не бачив. Це, власне, її викривлена логіка.

Опісля вона раптом сказала, що я не вмію лазити по деревах, і тому є проти цього спорту. Врешті я мусів таки полізти з нею, щоб доказати їй мою зручність і відвагу.

ВІВТОРОК

Вона розповіла мені, що походить з мого ребра. Має бути тим хоче скинути на мене вину за своє існування. Мені, правда, не бракує ні одного ребра, але насторожує близна, якої раніше не було. Все ж таки подробиці походження і минулого Єви є дуже сумнівні, а це має деяке значення.

СУБОТА

Учора вона впала у ставок, де часто приглядається до себе, коли думає, що її ніяке чуже сотворіння не бачить.

Вона мало не втопилася і сказала, що це дуже неприємне враження. Раптом стало їй шкода тих звірят, що живуть

у воді. Для них вона придумала назву "риби". Вона далі іменує всі сотворіння, цілком зайво зрештою, бо коли вона їх кличе, вони не відзиваються.

ВІВТОРОК

Тепер вона запізналася з вужем. Інші звірята є з того дуже вдоволені, бо мають тепер спокій. Я теж вдоволений: вуж уміє говорити, і я можу трохи відпочити.

П'ЯТНИЦЯ

Вона сказала, що вуж радив їй покуштувати овоч забороненого дерева. Через те набуде багато досвіду. Я відповів, що з того виникне ще один наслідок: прийде на світ смерть. Але мої слова, на жаль, не вплинули на неї. Вона сказала, що в такому разі буде давати м'ясо зажурилим левам і тиграм.

СЕРЕДА

Сталося щось таке, від чого людство вже ніколи не врятується.

Учора я знову втік. Їхав на коні так скоро, як тільки міг. Я хотів залишити сад і попасти у якийсь інший край, доки прийде нещастя. Але так не сталося.

Годину після сходу сонця я їхав левадою, повною квітів, на якій паслися мирно тисячі тварин, а інші весело бавилися, як це є в їх звичаї.

Раптом вони всі почали ревити й вяти. За одну хвилину сталося замішання, і всі стали себе взаємно роздирати. Це Єва покуштувала овоч із забороненого дерева.

Тигри кинулися на мого коня і в мить його роздерли. Я тільки з трудом врятувався!

Примітка "Мітли". Не хвилюйтеся, читачки! Марк Твейн описує райський гріх теж з точки погляду Єви. Там першу людину, Адама, не показано у такому гарному світлі, як зробив він це у своєму щоденнику.

— Може, пані, нарешті це буде для вас вигідне!

З НАЙНОВІШОЇ ПОЛІТИКИ

В приміщенні одного з українських товариств у Нью-Йорку розмовляють два колишніх приятелі на тему розколу в ОУН. Один є на боці "одинки", другий — на боці "двійки".

Дискусія чим далі набирає гострішого характеру. Дискутанти наблизились один до одного. Гурт логічних чекає, що з того буде. Тоді один з дискутантів вигукнув:

— Як то? Невже немає нікого в залі щоб нас розвів?!

З ЕСПАНСЬКОГО ГУМОРУ

ФАТА МОРГАНА

Благословенною хай буде година, яка вигнала Фернадеса з його помешкання! Там, де кінчається бульвар, повний скрипучих трамваїв, на площі святої Анни, він задеревів:

Дівчина була чудесна, певне, родом з Малягуе. Вона стояла біля групи пальм, а може група пальм стояла біля неї. Вона поводитися так, немов би вся краса цього сонячно. го дня була створена для неї.

Сумний краєвид його життя став тепер перед його очима, наче море піску, якого зернята так неприємно між собою подібні. Лише кілька оаз пригадував він у своєму житті. Але вони завжди розпливались у фата моргану, хоч рік у рік тужив за нею, незнайомою, призначеною долею. Тою, про яку можна сказати: вона, і ніяка інша в світі. Деякі жінки пройшли його життям, і всі вони його покинули, наче кімнату, що в її дверях немає ключа.

Дівчина біля пальм звернула зір до нього. Її мигдалеві очі блукали довкола, наче б відчували, що їх хтось кличе, і ще не знали — хто.

— Це ти! — кричало серце Фернадеса, — і він задрижав від самої згадки, що не зможе досягнути того, що було так близько біля нього. Бо він не був Дон-Хуаном, цей наш Фернадес. Він не міг перебігати вулиці, як це роблять деякі кавалери, він не міг кидати вогненным поглядом і шептати: "Сеньоріта!"

Він мусить ждати, аж щось прийде само від себе...

І прийшло.

Дівчина глянула на нього. Тонкий радісний усміх, що його сам Мурільо краще не схопив би, осяяв її личко. Вона говорило: — Я ждала на тебе, тільки на тебе!

Фернадес перебіг поперек дороги. Благословенна будь хвилина, яка вигнала його з хати! Бо це личко він бачить не перший раз. Часто глядів на нього, але відповіді не доставав. Аж тепер... Ще ніколи не відчував Фернадес такого сильного погляду жінки, такого погляду, що говорив: — "Ах, прийди, прийди!"

— Сеньоріта!

— Сеньйор! — прошепотіла дівчина.

Трамваї скриплять, а йому здається, що він стоїть нав-

колишках перед святинею, збудованою тільки для них двох.

— Чи це не казка?

— Так, сеньйор! — прошепотіла, червоніючи, майже, як казка. — Я, вибачте, думала, що ви хотіли мене ошука ти... тоді, в четвер...

— Як, прошу?

— Бо коли я тоді, в ресторані, пішла до вас із рахунком, вас уже не було. Але ви, певне, не схочете скривдити бідної кельнерки, — так я собі подумала, — коли мене побачите. Хай благословенною буде хвилинка, що підказала мені вийти на вулицю. П'ять пезетів маєте ви сплатити за тим рахунком, тільки п'ять пезетів!

Е. Кастелієра

СКРИВДЖЕНЕ СІНО

Не посміхайсь до мене, як регіна,
Бо видно сіно
В твоїм волоссі темнім, чи яснім.
Запашне сіно із степів,
Де бігла ти за чередою.
Тоді людиною була, хоч і малою,
Мрійлива дівчина колишніх піль.
Але пройшла війна.
В Новому Світі вже
Повіз тебе новенький шевролет,
Де кока-коля й васколет
І радіо на кожнім розі.
А дні минають,
У гамаку умієш ти гойдатись.
Клявір навчилась відчиняти,
Хоч не для себе...
Та цього досить з тебе,
Щоб ти сміялась, як регіна,
Забувши степ весняних днів.
Не смійсь, бо видно сіно
В твоїм волоссі темнім чи яснім.

Шкодую сіна в образі таким.

Магістер

З ЧУЖИХ КЛОПОТІВ

Три останні волоски росли в згоді на лисій голові. І були щасливі. Одного дня, коли гребінь ділив їх ще на один, може, останній розділ, крайній волосок сказав:

— Глядіть! Знову приїхала по когось з нас каравана.

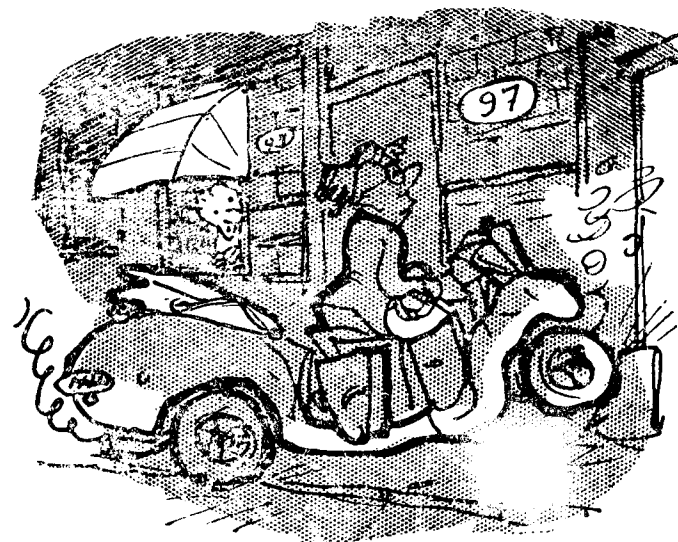
Одна фока мучила свого чоловіка, щоб купив їй хутро в видри.

Видра хотіла конче мати хутро з фок.

Так є з жінками!

— Нас 800 мільярдів — заявило зернятко післу. — Ос терігаю наших ворогів. В разі чого, будуть мусіти рахуватися з нами!

Люпа хотіла вийти заміж. І вийшла за мікроскоп. Від такого подружжя народилися окуляри.

— Фатальна помилка. Адже ж я мав заїхати під номер 127!

З М І С Т

Замість передмови	3
Editorial	5
М. Матвієнко: З Новим Роком, Друзі!	7
Календарна частина	8—31
Іван Евентуальний: Нарадоманія	33
М. Понеділок: Сон рябої кобили	37
Акакій Шпилька: Автобус винен	45
Магістер: Не все по пляну	48
Степан Вусатий: Народний Дім	50
Серафима Гусочка: Елегантне життя	54
Фуфайка: Історія повторяється	57
М. Понеділок: Наукова дискусія	62
Акакій Шпилька: Із споминів старшої дівчи з Енциклопедії "Мітли"	66 70
Микола Понеділок: В театрі	71
Тарас Шевченко: Журнал	76
Лист з СССР	79
Іван Евентуальний: Пригоди Рубенса	83
Анекдоти про славних людей	86
Степан Вусатий: Баянс патріотичних зборів	92
Др. А. Паянцо: Еміграційне Ельдорадо	97
Іван Керницький: "Нарікайли"	102
Анатоль Франс: Помста	108
З нотаток советського шпигуна	110
Марк Твейн: З щоденника Адама	113
Е. Кастелієра: Фата моргана	117
Магістер: Скривджене сіно	118

— ** —

„Гомін України“

найбільший суспільно-політичний тижневик на амери-
канському континенті, що правдиво висвітлює визвольну
боротьбу в Україні і подає точні й вичерпні інформації
з українського і міжнародного життя в світі.

Шліть замовлення на адресу:

HOMIN UKRAINY Pblg. Co. Ltd.
(UKRAINIAN ECHO)

140 Bathurst St., Toronto, Ont., Canada

Передплата поза Канадою і США дорівнює
рівновартості \$5.75 на рік і \$3.00 піврічно.

Фабрика Меблів

В. ВЕЖБИЦЬКИЙ

ПОРУЧАЄ ПЕРШОРЯДНІ ВИРОБИ:

М Е Б Л І

у стилі французькому = у стилі англійському

Гварантована якість матеріялу!

Солідна робота!

FABRICA DE MUEBLES

— de —

W. WIERZBICKI

Pasaje Lobos 4341 Т. Е. 69-5470 Buenos Aires

(altura: Segurola 1350)

Materiales de Primera

Precios Modicos

ХТО ПРОЧИТАВ,

ТОЙ ПЕРЕКОНАВСЯ

*Щоденник
національного
героя
Селетка
Лавочки*

**ЦЕ НАЙБІЛЬШ ЦІКАВА КНИЖКА, ЯКА ПОЯВИЛАСЬ
НА ЕМІГРАЦІЇ.**

ЧИ Є ВОНА У ВАШІЙ БІБЛІОТЕЦІ?

ЯКЩО НІ, —

питаєте за нею в найближчій українській книгарні, або
пишіть на адресу:

EDITORIAL "LA ESCOVA"

Casilla de Correo 7, Sucursal 7

Buenos Aires, Rep. Argentina

**Ціна книжки всього 15.— арг. пез., або рівновартість
у чужій валюті.**

ЧИТАЙТЕ Й ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
КАТОЛИЦЬКИЙ І НАЦІОНАЛЬНИЙ ТИЖНЕВИК

„ПРАЦЯ”

“ПРАЦЯ” — це єдиний український суспільно-релігійний часопис у Бразилії.

“ПРАЦЯ” — підтримувала й підтримує понад сорок літ релігійну й національну свідомість нашого громадянства.

“ПРАЦЯ” — завдячуємо в великій мірі національне й моральне здоров'я нашої еміграції в Бразилії.

“ПРАЦЯ” — пише не лише про справи релігійні, але й про національно-політичні.

“ПРАЦЯ” — подає вісті з Бразилії, України та про нашу еміграцію в інших країнах.

“ПРАЦЯ” — містить різні дописи від українців, за винятком таких, що несли б нашому народові релігійно-моральну й національну шкоду.

“ПРАЦЯ” — має читачів по всьому світі.

“ПРАЦЯ” — виходить понад сорок літ.

“ПРАЦЯ” — та її річники — це єдине джерело історії української еміграції в Бразилії.

Однорічна передплата коштує всього 50.— круз.

А Д Р Е С А :

JORNAL “PRACIA”

Caixa Postal 24

Prudentopolis — Paraná — Brasil

УКРАЇНСЬКА СТОЛЯРНЯ

“Л Ь В І В”

МИКОЛИ ХАМУЛЯКА

виробляє:

двері, вікна та всі інші будівельні частини, як також виробляє шафи в стінах та під водотягами. Всі роботи виконуються з добрих матеріалів, даючи за них запоруку.

Перед тим, як приступите до будови власної хати, зверніться за інформаціями до:

CARPINTERIA MECANICA

— de —

NICOLAS CHAMULAK

c. Ramallo 2633

T. E. 70-8539

Buenos Aires

ЄДИНЕ УКРАЇНСЬКЕ

ФІЛЯТЕЛІСТИЧНЕ ПІДПРИЄМСТВО

ІМПОРТ-ЕКСПОРТ ЗНАЧКІВ ЦІЛОГО СВІТУ

власник:

МИРОСЛАВ САМОВЕРСЬКИЙ

Casilla de Correo N° 22.

c. 25 de Mayo 152

T. E. 33-4493

Buenos Aires

Rep. Argentina

ВИДАННЯ
ВИДАВНИЦТВА М. ДЕНИСЮКА

	арг. п.	дол.
Винницька І. — Музика — — — — —	18.—	1.50
Галайчук Б. — УСССР — — — — —	7.—	1.—
Гуйральдес Р. — Дон Сегундо Сомбра — пер. з есп. мови Ол. Сацюка (в друку)		
Драгоманова О. — По той бік світу — — —	7.—	1.—
Кримський В. — Етап — — — — —	8.—	0.80
Онацький Є. — У вічному місті (в друку)		
Павелко І. — Україна-Русь і московізм — — —	7.—	0.80
Паклен Р. — Загадка сфінкса — — — — —	10.—	1.—
Парфанович С. — У лісничівці — — — — —	18.—	1.50
Самчук У. — Марія — — — — —	20.—	2.—
Самчук У. — П'ять по дванадцятій — — —	20.—	1.80
Сацюк О. — Злат-жолудь — — — — —	7.—	1.—
Сацюк О. — Скрипка на камені — — — — —	5.—	0.50
Скит У. — Сила і слабкість комунізму — — —	3.—	0.20
Стаховський Л. — З Венесуельського щоденника — — — — —	6.—	0.70
Тис Ю. — Не плач, Рахиле... — — — — —	4.—	0.40
Тис Ю. — Симфонія землі — — — — —	7.—	1.—
Форостівський Л. — Київ під ворожими окупаціями — — — — —	7.—	0.70
Пуканова М. — Бузковий цвіт — — — — —	7.—	1.—
Ярославська Д. — В обіймах Мельпомени	24.—	2.—
“Овид” — український місячний журнал Рік заложення 1949. Річна передплата	20.—	2.—

АДРЕСА ВИДАВНИЦТВА:

Editorial Mykola Denysiuk
c. Curapaligüe 790 — Buenos Aires, Rep. Argentina

АДРЕСА ВИДАВНИЦТВА В США І КАНАДІ:

Publisher Mykola Denysiuk
G. P. O. Box 1476 — New York 1, N. Y. — USA

Плакайте культ військової традиції!
Поширюйте своє знання військових проблем!
Ставайте спільно у вояцькі лави!
Читайте і поширюйте!

„ВІСТІ“

ОРГАН БРАТСТВА
І ДИВІЗІЇ УНА

Появляється друком у Мюнхені.

Ціна одного примірника — 4.— арг. пезо.

В Аргентині зголошуйтеся передплатниками на адресу:

Fraternidad de los ex-comb. de la 1 UD
c. Curapaligüe 760, Buenos Aires

З інших країн:

Herrn Dr. Lubomyr Ortynskyj
(13 b) München 37, Schliessfach 56,
Germany

ЧИТАЙТЕ! ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!
ПЕРШИЙ ЖУРНАЛ ГУМОРУ І ПОЛІТИЧНОЇ САТИРИ
НА АМЕРИКАНСЬКОМУ КОНТИНЕНТІ

“МІТЛА”

ЯКИЙ ВЖЕ СЬОМИЙ РІК ВИХОДИТЬ В АРГЕНТИНІ

Кожне число багато ілюстроване

У журналі “Мітла” співпрацюють кращі українські мистці-карикартуристи, письменники, поети і журналісти.

Річна передплата вносять всього 20.— пезів

В Англії і Австралії	12 шіл.
В ЗДА і Канаді	1.50 доляр
В Бразилії	40 круз.
У Франції	400 фр.
В інших країнах	рівновартість 1.50 ам. дол.

Ждайте показових примірників для себе і своїх друзів!

Замовлення і передплату шліть на адресу:

LA ESCOVA

Casilla de Correo 7
(Sucursal 7)

BUENOS AIRES

Rep. **ARGENTINA**

Хто “Мітлу” читає,
той смутку не має”

CURTIEMBRE

y

Fábrica de Plantillas

ВОЛОДИМИР КРУК

ГАРБАРНЯ і ФАБРИКА СПОДІВ

поручає Українській Колонії

та купцям свої услуги

І ПЕРШОЯКІСНИЙ ТОВАР

VLADIMIRO KRUK

CONESA No. 2132

T. E. 20 - 9584

Part. 4 de JUNIO

VALENTIN ALSINA

ВИДАВНИЦТВО

БУЕНОС - АЙРЕС